

Efeseni 1:1

1. Pavel. Vezi la Rom 1:1.

Apostol. Gr. apostolos (vezi la Fapte 1:2).

Isus Hristos. În ce privește însemnătatea acestor titluri vezi la Mat 1:1.

Voia lui Dumnezeu. Comparați 1Cor 1:1; 2Cor 1:1; Cols 1:1; 2Tim 1:1; vezi la 1Cor 1:1. Pavel nu căuta să sporească autoritatea sa personală, ci, mai degrabă, să exprime un înțeles clar al chemării și al obligației (cf. 2Cor 8:5). Chemarea lui venise direct de la Dumnezeu (vezi Gal 1:15.16). Convingerea lui fermă cu privire la lucrul acesta era secretul puternicei sale lucrări și vieții creștine devotate și sursa curajului său și credinței sale în vremuri de suferință.

Sfinții. Gr. hagioi, literal, „cei sfinți,” (vezi la Rom 1:7; 1Cor 1:2). Cuvântul grecesc denotă separare de starea și folosirea comună a lucrurilor.

În Efes. Dovezile textuale sunt împărțite (cf. p. 10) între păstrarea și omiterea acestei expresii (vezi p. 993, vol. V, p. 182). Dacă expresia aceasta este omisă, ultima parte a acestui verset poate fi tradusă „către sfinții, aceia care sunt credincioși în Isus Hristos.”

Credincioși. Gr. pistoi, „credincioși,” „care cred.”

În Hristos Isus. Aceasta, sau oricare altă formă înrudită – „în Hristos,” „în el,” „în care,” „în Domnul,” „în preaiubitul,” – poate fi considerată expresia cheie a epistolei. Aceste expresii apar adesea în epistola aceasta și prezintă pe Isus Hristos, ca sfera sau mediul în care credinciosul trăiește și se mișcă. Se scot în evidență strânsa unire care există între creștin și Domnul său. Tot ce face creștinul face cu referire la Domnul său.

Vezi o hartă a locurilor și a evenimentelor ce au legătură cu scrierea epistolei către credincioșii din Efes

Efeseni 1:2

2. Har vouă și pace. Cu privire la însemnătatea acestei salutări vezi la Rom 1:7.

Dumnezeu...Isus Hristos. Prin numirea atât a Tatălui cât și a Fiului ca sursă a binecuvântărilor spirituale, Pavel scoate în evidență egalitatea care există între ei (vezi cele de al Rom 1:7).

Efeseni 1:3

3. Binecuvântat fie Dumnezeu. Expresia aceasta de laudă introduce unul dintre cele mai sublime pasaje ale Scripturii, uneori numit „poarta laudei.” Versetele 3-14 examinează detaliat cursul revelației harului divin și scoate în evidență făgăduințe de iubire răscumpărătoare ale lui Dumnezeu, și de glorioase privilegii ale bisericii. Versetele acestea pot fi privite ca planul de mântuire în schemă.

Ne-a binecuvântat. Gr. eulogeo, „a da laudă,” „a binecuvânta,” forma verbală înrudită cu adjectivul eulogelos.

Tot felul de binecuvântări duhovnicești. Literal, „orice binecuvântare spirituală.” O binecuvântare spirituală este una care aparține Duhului sau e determinată de Duhul.

În locurile cerești. Gr. en tois epouraniois „în [locurile] cerești.” Această expresie este specifică pentru Efeseni, fiind folosită de cinci ori în epistolă (cap. 1:3.20; 2:6; 3:10; 6:12). În cap. 6:12 expresia e tradusă „în locurile cerești” [„în locurile înalte,” KJV]. Totuși, cuvântul tradus „cerești” apare în alte locuri (Ioan 3:12; 1Cor 15:48; Filip 2:10; etc). În Efes 1:20 expresia en tois epouraniois e aparent folosit ca un sinonim pentru cer, deoarece e locul unde Hristos șade la dreapta Tatălui. Acesta pare să fie înțelesul lui și în cap. 2:6: Dacă suntem înviați împreună cu Hristos, și suntem „în Hristos Isus,” și Hristos e la dreapta lui Dumnezeu în cer, atunci noi, în înțelesul acela ședem cu El în cer. În cap. 3:10 en tois epouraniois descrie locul locuinței puterilor îngerești, probabil al îngerilor buni, și în cap. 6:1.2 al îngerilor răi. În cap. 1:3

expresia pare să califice „binecuvântările duhovnicești” arătând cerul ca sursă a lor.

În Hristos. Vezi v.1

Efeseni 1:4

4. În El. Hristos este sfera în care se poate face alegerea, deoarece toată viața spirituală se concentrează în El. Cineva care vine la Hristos este ales să fie salvat în același fel în care cineva care se atașează la un cor este ales să cânte. Deci nu e o alegere arbitrară. Dumnezeu intenționează să mântuiască pe toți aceia care aleg să-și pună credința în Hristos ca Răscumpărător al lor.

[„Precum,” KJV, G. Galaction]. Vers. 4-6 au fost uneori folosite pentru a susține doctrina că anumite persoane sunt alese să fie mântuite și altele să fie pierdute, și că nimic ce poate face individul nu va afecta rezultatul. E adevărat, pasajul vorbește despre anumite persoane ca fiind alese înainte de întemeierea lumii ca fiind predestinate, sau rânduite, să fie adoptate ca fii. Dar nu spune nimic cu privire la a fi ales să fie pierdute. În plus, cei aleși sunt numiți „noi” însemnând creștinii, aceia care prin credință au acceptat pe Domnul Isus Hristos. Înainte de întemeierea lumii, când planul mântuirii a fost făcut, s-a hotărât că, aceia care au acceptat prevederile planului vor fi readuși la situația de fii. Era dorința lui Dumnezeu ca toți să accepte planul și să fie mântuiți (1Tim 2:4; 2Pet 3:9). Pentru o discutare a problemei predestinației vezi Rom 8:29.

Ne-a ales. Midraș Raba, la Gen 1:3 (ed. Socino, p. 6) spune că Dumnezeu a ales pe Israel înainte de creațiune. Pavel aici exprimă un gând similar cu privire la biserică, sau Israelul spiritual. Este o alegere generală, nu o alegere individuală.

Înainte de întemeierea lumii. Planul mântuirii a fost făcut înainte de creațiunea lumii. Atunci a intenționat Dumnezeu să mântuiască pe aceia care aveau să conlucreze cu planul Său (cf. cele de la Apoc 13:8).

Fără prihană. Gr. amomoi, „fără cusur,” „fără greș.” În cap. 5:27 cuvântul e tradus „fără prihană” și în Apoc 15:5 „fără vină.” În LXX amomos traduce pe ebr. tamim, care înseamnă „fără cusur,” „imaculat.” Tamim e folosit pentru a descrie victimele pentru sacrificiu, care trebuiau să fie fără cusur și fără pată (Lev 1:3; etc). Amomos e folosit pentru a descrie sacrificiul desăvârșit al lui Hristos (Evr. 9:14 1Pet 1:19).

În dragostea Lui. Expresia aceasta poate fi legată fie cu vers. 4 ca în KJV fie cu vers. 5 așa încât să-l facă să zică „în iubire ne-a predestinat...” Versiunile Veche Latină și Siriacă Peșita o leagă de vers. 5. Pe de altă parte Vulgata și unele din uncialele de mai târziu o leagă cu vers. 4. Manuscrisele grecești vechi sunt fără valoare în ce privește determinarea despărțirii ideilor de aici, întrucât ele nu au nici punctuație nici spații între cuvinte. Expresia dă un înțeles bun indiferent cu care verset e legată. Toate operațiile divine apar din atributul de bază ale caracterului lui Dumnezeu, iubirea. În ce privește o definiție a iubirii (agape) vezi la Mat 5:43.44; 1Cor 13:1.

Efeseni 1:5

5. Rânduit mai dinainte. [„Predestinat,” KJV]. Gr. procrizo (vezi la Rom 8:29; cf. cele de la Efes 1:4).

Înfiați. [„Adoptați ca copii,” KJV]. Gr. huiothesia, literal „așezare ca fiu” (vezi la Rom 8:15).

Prin Isus Hristos. [„De Isus Hristos,” KJV]. Sau „prin Isus Hristos.” El este elementul activ din planul de mântuire, mijlocitorul dintre Dumnezeu și om (1Tim 2:5). Departe de a fi un Dumnezeu mânios care cere îmbunare, Tatăl lucrează prin Hristos pentru a-Și realiza scopul – mântuirea omului. Compară Gal 4:3-5-

Buna plăcere. Gr. eudochia, „buna voie,” „buna plăcere.” Expresii de felul celei ca „buna plăcere a voiei Sale,” în care sunt îmbinați doi termeni abstracți sinonimi, sunt caracteristice pentru stilul din Efeseni. A fost buna plăcere a lui Dumnezeu să creeze și să pună în aplicare planul de mântuire, prin care toți aceia care-și fixau credința în Isus Hristos urmau să fie adoptați ca membrii în familia lui Dumnezeu (Ioan 3:16; Apoc 22:17).

Efeseni 1:6

6. Spre lauda. Ca rezultat al descoperirii harului lui Dumnezeu în înfiere, universul va obține o dreaptă concepție a caracterului și scopurilor lui Dumnezeu și răspunde cu exprimări de laudă. Unul din scopurile planului de mântuire este îndreptățirea caracterului lui Dumnezeu înaintea universului (vezi PP 68; cf. DA 625, 626; Efes 3:10.11).

Slavei harului Său. Abundența și plinătatea harului lui Dumnezeu este o temă proeminentă în epistola aceasta și e prezentată ca primă cauză a încrederii și nădejdiei. În ce privește o definiția a harului vezi la Rom 3:24.

Pe care. [„În care,” KJV]. Pot fi citate importante dovezi textuale (cf. p. 10) pentru exprimarea „pe care.” Cu exprimarea aceasta pasajul poate fi tradus „pe care plin de îndurare El l-a revărsat asupra noastră în preaiubitul.”

Ni l-a dat. [„S-a făcut ... primul,” KJV; „Dăruitu-ne-a,” G. Galaction]. Gr. charitoo, „a înzestra plin de har,” „a face cu har.” Aici evident se aplică înțelesul de mai înainte. Ideea este a harului dat fără plată prin care am fost îmbogățiți sau înfrumusețați. Cel care a dat pe Fiul Său unei morți infame ne dă cu abundență și celelalte bogății ale Lui (Rom 8:32). Îndurarea, favoarea, dispoziția Lui plină de har pentru noi, îngăduie o legătură cu El care altminteri ar fi imposibilă. Dumnezeu nu poate fi cumpărat, mituit sau lingușit; ceea ce El face, El face din propria Lui bună plăcere și din scop dumnezeiesc.

În Preaiubitul. O altă formă a expresiei cheie a acestei epistole (vezi la vers. 1). Denumirea Fiului ca Preaiubitul e corespunzătoare aici. Noi suntem aduși aproape de Dumnezeu prin Preaiubitul și la rândul nostru putem fi numiți copii iubiți (cap. 5:1). Aceia pe care Dumnezeu îi înzestreză cu harul Său sunt iubiți de El în același fel cum El iubește pe propriul Său Fiu.

Efeseni 1:7

7. În El. [„În care,” KJV]. Răscumpărarea aceasta este realizată prin ceva mai mult decât un fel de conlucrare cu Hristos sau o simplă unire mistică cu El, Hristos este (mediul) „sfera vie” a răscumpărării; în persoana Lui e săvârșită marea lucrare. El este în același timp Arhitectul, Marele Ziditor, și Piatra din capul unghiului. El este Păstorul ca și Ușa staulului (Ioan 10:1-14).

Răscumpărarea. Gr. apolutrosis, „o răscumpărare,” „o plătire a unui preț de răscumpărare,” „o eliberare” (vezi la Rom 3:24).

Prin sângele Lui. Viața este în sânge (Lev 17:11). Sângele vărsat al lui Hristos reprezintă viața care a fost dată pentru a răscumpăra pe om.

Iertarea păcatelor. Răscumpărarea este eliberarea dintr-o robie în care omul s-a așezat prin călcarea legii – eliberarea cu un preț ce nu se poate exprima. Vărsarea sângelui Lui a fost „spre iertarea păcatelor” (vezi la Mat 26:28).

Bogățiile harului Său. Comparați bogățiile bunătății (Rom 2:4), slavei (Efes 3:16; Filp 4:19; Cols 1:27), etc.

Efeseni 1:8

8. L-a răspândit din belșug peste noi. [„L-a îmbelșugat față de noi,” KJV; „L-a făcut să prisosească pentru noi,” G. Galaction]. Sau „l-a risipit față de noi,” (RSV). Bogățiile harului lui Dumnezeu nu numai că împlinesc orice nevoie, ele se revărsă în daruri în plus. Întreaga natură mărturisește despre îmbelșugarea cu care Dumnezeu a înzestrat lucrările Sale. Cel care se roagă pentru har descoperă că El nu este mai puțin generos cu darurile spirituale.

Prin orice fel de înțelepciune și de pricepere. Expresia aceasta poate fi legată fie de ceea dinainte fie de ceea care urmează. Dacă e considerată ca parte din vers. 8 afirmă sfera în care darul fără plată al harului de al Dumnezeu e revărsat asupra noastră; „înțelepciunea” și „pricepera” sunt darurile Lui pentru noi. Dacă expresia e considerată ca prima parte a vers. 9, atunci se referă la calitățile lui Dumnezeu Însuși. Manuscrisele vechi lipsite de punctuație îngăduie oricare din interpretări.

Efeseni 1:9

9. Taina. Gr. musterion (vezi la Rom 11:25). Timpul era copt pentru ieșirea la iveală a tainei voiei lui Dumnezeu. Lumea fusese foarte multă vreme în pregătire pentru ceasul acesta, și apostolul Pavel fusese foarte mult onorat de a fi unul dintre purtătorii unei taine care fusese „ținută ascunsă din veacuri” și din neamuri [„din generații”] (Cols 1:26; cf. Efes 3:3). Supraabundența harului lui Dumnezeu a fost o taină când a fost proclamată în viața și moartea lui Hristos, și extinderea și aplicația ei la neamuri numai acum devenea cunoscută. Tocmai aceasta din urmă este în mare măsură sarcina prezentei scrieri a lui Pavel.

Unii au susținut că Pavel aici a luat trei cuvinte – „taină” [„mister”], „cunoștință” și „înțelepciune” – de la religii păgâne ale misterelor. Totuși, aceste cuvinte și concepții nu sunt mărginite la aceste religii. Echivalentele lor ebraice se găsesc în suluri de la Marea Moartă, reflectând concepții iudaice, plasându-le, cu ajutorul minții lui inspirate, într-un cadru mai bogat cu referire la Dumnezeu pe care-L înalță creștinismul.

Planul. [„Buna plăcere,” KJV]. Vezi la vers. 5. Era scopul îndurător al lui Dumnezeu de a face această descoperire. El nu a fost surprins de apariția păcatului, și nici nu a pornit cu silă la glorioasa, dar chinuitoarea lucrare de răscumpărare. El n-a avut nevoie de îndemn, și nici nu a fost influențat de împrejurări din afara Sa. Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru om Lui I-a plăcut să facă. Nu e un tablou corespunzător sau reverențios al caracterului lui Dumnezeu acela de a-L prezenta cedând fără tragere de inimă la insistențele omului sau ale lui Hristos înainte de a fi dispus să ierte păcatul sau să vină în ajutorul făpturilor Sale lovite de nenorociri.

Sine însuși. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „el” probabil înțelegând „Hristos.”

Efeseni 1:10

10. Să-l aducă la îndeplinire. [„Dispensațiune,” KJV; „Întocmirea,” G. Galaction]. Gr. oikonomia, „isprăvnicie,” adică, slujba unui ispravnic „aranjament,” „plan.” Pavel pare să se refere aici la planul mântuirii, care în cele din urmă va aduce la îndeplinire unirea zugrăvită aici.

Plinirea vremilor. [„Plinătatea timpurilor,” KJV; „Împlinirii vremilor,” G. Galaction]. Pluralul sugerează o succesiune de perioade de timp sau sezoane (cf. cele de la 1Cor 10:11). Pare să fie înțeleasă întreaga perioadă a Evangheliei. După cum sunt timpuri corespunzătoare pentru semănatul seminței și pentru strângerea recoltei, sunt și timpuri corespunzătoare pentru lucrările lui Dumnezeu în legătură cu mântuirea oamenilor. Sunt unele lucruri care ar putea fi îndeplinite la un anumit timp și nu la altul, deoarece El are de-a face cu ființe libere pe care nici nu va încerca să le constrângă la conformare față de scopurile Sale. În decursul veacurilor au fost succesive dezvăluiri ale planurilor lui Dumnezeu, stadii de dezvoltare ducând la împlinirea finală când va fi o unire universală. Apostolul stăruie asupra acestei teme pe măsură ce înaintează în scrierea epistolei sale.

Spre a uni. Gr. anakephalaioo, „a aduna,” „a pune un cap,” „a aduna la un loc.” Cuvântul apare numai aici și în Rom 13:9, unde Pavel descrie Legea ca fiind cuprinsă sau rezumată.

Într-unul. [„În El,” KJV]. Aceste cuvinte pot fi considerate ca fiind mai degrabă parte din vers. 11 decât din versetul 10 unde sunt doar o repetiție.

În Hristos, toate. Acesta este scopul divin – refacerea unei unități pierdute. Ea trebuie să fie în mod necesar în Hristos, deoarece El este centrul tuturor lucrurilor. Toate au fost făcute prin El: El susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui; El este centrul bisericii și suprema ei nădejde. Viața creștină nu este o intrare solitară în împărăția lui Dumnezeu; creștinul este membrul unei comunități, trupul lui Hristos, biserica. Unitatea universului lui Dumnezeu a fost sfărâmată prin păcat. Taina voiei lui Dumnezeu era planul Său de a reface această unitate când ocazia avea să fie prielnică, o restatornicire realizată prin Hristos. Taina aceea își va găsi culminarea la sfârșitul mării lupte, când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi unite în Hristos, și caracterul Dumnezeirii va fi fost îndreptățit.

Efeseni 1:11

11. Am fost făcuți moștenitori. [„Am căpătat o moștenire, KJV]. Sau „am fost aleși [„prin sorț].” Fiecare credincios este deja în posesiunea moștenirii sale prin făgăduință. Moștenirea creștinului îi revine

prin înfierea menționată în vers. 5. Moștenirea aceasta este în Hristos, care a cumpărat-o prin sângele Său.

Fiind rânduiți mai dinainte. [„Fiind predestinați,” KJV]. Sau „fiind însemnați mai dinainte” (vezi la vers. 4, 5). Aici se face din nou referire la predestinație, probabil pentru a arăta că dobândirea moștenirii nu era un accident sau întâmplare. Era în conformitate cu scopul predeterminat al lui Dumnezeu.

Sfatul voiei Sale. E o cauză de asigurare că Dumnezeu lucrează potrivit voiei Sale și nu potrivit aceleia a omului, deoarece voia omului e capricioasă și incertă. Oamenii contestă, sau pun la îndoială, faptele lui Dumnezeu și îndrăznesc să-I pună în socoteală aceeași nestatornicie care se află în ei, uitând că înapoia fiecărui act al Lui stă desăvârșirea și iubirea Lui. Întrucât în El este înțelepciune nemărginită unită cu iubire nemărginită și cu voință suverană, El nu este supus nici unei constrângeri sau situații de urgență.

Efeseni 1:12

12. Laudă slavei Sale. Comparați cele de la vers. 6.

Mai dinainte am nădăjdut în Hristos. [„Care de întâia dată ne-am pus încrederea în Hristos,” KJV]. Literal, „care am nădăjdut mai dinainte [și încă nădăjdum] în Hristos.” Cuvintele acestea au o aplicație specială la creștinii iudei, care prin părinții lor, trebuiau mai întâi să fie părtași ai moștenirii, deoarece încă de pe vremea lui Avraam iudeii așteptaseră pe Mesia. Ei erau foarte mult privilegiați că puteau să trăiască și să lucreze spre „lauda slavei Sale” la fel cum creștinii care dețin adevărul evanghelic astăzi, sunt ispravnici au harului Său în legătură cu lumea păgână.

Nădejdea creștină este mai mult decât o simplă dorință cu privire la viitor, deoarece este întemeiată pe făgăduințele lui Dumnezeu în Hristos. Scripturile vorbesc despre „o deplină nădejde” (Evr 6:11), „o nădejde vie” (1Pet 1:3), nădejde care „nu înșală” (Rom 5:5), „Dumnezeul nădejzii” (Rom 15:13). El este un instinct adânc fixat în inima omului care așteaptă un sfârșit fericit al întâmplărilor nefericite ale vieții. Dumnezeu L-a sădit acolo.

Era privilegiul iudeilor creștini ca ei cei dintâi să nădăjduiască în Hristos. Pavel menționează pe rudele sale Andronic și Iunia ca fiind în Hristos înaintea sa (Rom 16:7), și fără îndoială el totdeauna regretase anii iroșiți. Fericiți sunt aceia care vin la Hristos în tinerețea lor și-și predau Lui întreaga viață în loc de a-I oferi resturile unor ani fără rost. Nădejdea e ca o funie aruncată unui om care se îneacă. Cât de neînțelept e din partea lui ca să discute intențiile aceluia care o aruncă sau să pună la îndoială tăria ei! Cel care e gata să piară apucă „fericita nădejde” și descopere că îl susține și-l aduce la Hristos care-i oferă viață veșnică.

Efeseni 1:13

13. [„Încrezut,” KJV]. Cuvântul acesta este adăugat. Alte interpretări, cerând alte exprimări, au fost sugerate: 1) că se face referire la prima parte a vers. 11 și că ar trebui să fie adăugate cuvintele „ați căpătat o moștenire,” făcând pasajul să spună: „între care și voia ți dobândit o moștenire;” 2) că ar trebui să fie adăugat cuvântul „sunteți,” făcând pasajul să însemne, „între care sunteți și voi;” 3) că ideea merge mai departe la „ați fost pecetluiți” aproape de sfârșitul versetului, în care caz n-ar trebui să fie adăugat nici un cuvânt și pasajul ar zice: „În care și voi.. ați fost pecetluiți” (vezi ISV). Contra adăugării cuvântului „încrezut” se argumentează cum că cuvântul din vers. 12 este în realitate „nădăjdut mai dinainte” (un singur cuvânt în grecește) și că ideea aceasta nu se încadrează în vers. 17.

Cuvântul adevărului. Cuvântul adevărului e definit aici ca „Evanghelia mântuirii noastre” (cf. Rom 1:16). Suntem îndemnați să luăm seama la acel cuvânt (Mar 4:24), să-l primim cu blândețe (Iac 1:21), și cu credință (Evr 4:2) deoarece este mijlocul pentru viața veșnică. Adevărul este mai mult decât o colecție de enunțări de fapte, care nu ar avea viață veșnică în ele ca atare; adevărul trebuie în cele din urmă să ne aducă la El care este „calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6). Orice impuls nobil care apare în sufletul oricărui om, creștin sau păgân, pornește din același singur Izvor. Într-adevăr, influența Duhului Sfânt e necesară pentru primirea efectivă a adevărului (1Cor 2:12-15). Ca și sămânța care a căzut pe pământ rău, cuvântul scris sau vorbit nu are putere să schimbe viața decât numai dacă e însoțit de Cuvântul Viu (întrupat).

Pecetluiți. Gr. sphragizo (vezi la 2Cor 1:22; cf. cu Ioan 6:27). E o schimbare ordonată în viața credinciosului: mai întâi e auzirea, apoi credința și apoi pecetluirea care pune asupra lui, ca să zicem așa, o

imprimare sau o marcare.

Duhul Sfânt care fusese făgăduit. [„Duhul Sfânt al făgăduinței,” KJV]. Duhul Sfânt a fost numit așa pentru că fusese făgăduit din vremuri mai înainte (Isa 32:15; Ezech 36:26; Ioel 2:28), și de asemenea prin Hristos Însuși (Ioan 14:16.17), Duhul făgăduinței este cel care pecetluiește, sau identifică, pe cei care sunt al Săi (2Tim 2:19), și-i asigură până în ziua răscumpărării (Efes 4:30). El este identificat aici ca agent al pecetluirii. Cei care sunt sigilați au mântuirea în ei înșiși că sunt copii ai lui Dumnezeu (1Ioan 5:10).

Duhul Sfânt ne asigură că făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevărate, și tocmai această convingere e ceea ce în mare măsură distinge pe credincioși de necredincioși. Sigiliul este pus asupra tuturor acelor care aleg să devină sfinți.

Efeseni 1:14

Copilul lui Dumnezeu are privilegiul chiar acum de a gusta bucuriile cerești, și pe bună dreptate poate pune la îndoială experiența sa dacă nu face așa. El poate fi adânc asigurat de învierea trupului, de revenirea Domnului, de darul nemuririi, și de toate realitățile veșnice. Făgăduința e certă, întrucât e garantată de Dumnezeu Însuși prin Duhul Sfânt.

Răscumpărarea. Vezi la vers. 7. Răscumpărarea este considerată aici ca fiind în viitor, deși credinciosul fusese deja mântuit în virtutea acceptării lui Hristos. Noi încă așteptăm deplina eliberare din păcat și de sub consecințele lui; aceasta este slava care urmează să fie descoperită.

Celor câștigați. [„Poseziune cumpărată,” KJV]. Gr. peripoiesis, „o achiziție,” „o primire,” „luare în stăpânire.” Cuvântul peripoiesis e tradus „deosebit” în 1Pet 2:9, în expresia „seminție aleasă,” literal „un popor pentru cumpărare,” „un popor posedat [de Dumnezeu].” Unii comentatori aplică expresia lui Pavel la sfinți ca posesiune cumpărată a lui Dumnezeu, alții la moștenirea pe care o dobândesc sfinții (vezi la Efes 1:18). Al doilea punct de vedere pare să fie cerut de context. Sfinții privesc înainte către posesiunea viitoare pentru care Duhul Sfânt este arvuna.

Lauda slavei Lui. Vezi la vers. 6. Cu nota aceasta înaltă se termină remarcabila introducere al această epistolă. Când gândul lui Pavel parcurge distanța de la „dinainte de întemeierea lumii” la „răscumpărarea celor câștigați” [„răscumpărarea posesiunii cumpărate”], el vede pe Hristos ca fiind centrul a tot. Totul este „în El.” Pavel prezintă ideea aceasta nu ca o abstracție teologică, ci ca o chestiune de cea mai practică preocupare. El nu țese o filozofie sau nu scrie un tractat despre problema predestinației sau a liberei voințe. El vede pe Hristos armonizând fiecare problemă intelectuală și morală cu care oamenii au să confrunte.

Efeseni 1:15

15. De aceea și eu. Din cauza binecuvântărilor descrise în vers. 1-14 apostolul acum rostește o rugăciune de laudă și de mulțumire.

Auzit. În decursul întemnițării sale, Pavel primise și trimisese adesea solii de la și la bisericile pe care le înființase, și era și bucurat și întristat de lucrurile pe care le auzise. Credința efesenilor fusese o sursă de mare încurajare pentru el.

Dragostea voastră pentru toți. Dovezi textuale importante pot fi citate (cf. p. 10) pentru omiterea cuvântului „dragoste.” Totuși, cuvântul este necesar pentru a completa bine ideea din propoziție. Pavel în altă parte unește laolaltă credința și iubirea (1Cor 13:13; 1Tes 1:3, etc), deoarece acestea sunt cele ce disting pe toți creștinii adevărați. Iubirea față de sfinți este un produs natural al credinței în Hristos. Este imposibil a iubi pe Dumnezeu fără de a iubi pe sfinți (1Ioan 4:20), și mai ales pe cei care nu sunt așa de sfinți. Iubirea pe care o laudă Pavel este cuprinzătoare, incluzând pe toți sfinții, chiar și pe aceia pe care ar fi dificil de a-i iubi din cauza feluritelor lor obiceiuri și temperamente.

Efeseni 1:16

16. Să aduc mulțumiri. Exprimări asemănătoare de mulțumiri se găsesc în Rom 1:8; 1Cor 1:4; Filip 1:3; Col 1:3; 1Tes 1:2; 2Tes 1:3; 2Tim 1:3; Fil 4:5. Spiritul de recunoștință al lui Pavel era „neîncetat” și își găsea expresie în multe ocazii. Frecvența izbucnirilor de mulțumire ale lui Pavel e o indicație a naturii viioase și radiante a spiritului său, fără de care el n-ar fi putut suporta diferitele suferințe. Nota de bucurie și

recunoștință este întristător absentă din multe vieți creștine; leacul este parțial de găsit în împărtășirea experiențelor fericite în viața religioasă.

Vă pomenesc. Un stadiu al rugăciunilor lui Pavel dă la iveală că cererile lui erau mai ales pentru bisericile sale și pentru anumite persoane (vezi Rom 1:9; Filp 1:4).

Efeseni 1:17

17. Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu este descris ca Dumnezeu lui Isus Hristos în nici un caz nu lasă a se înțelege subordonarea Fiului (vezi la Ioan 14:28). Când ne rugăm lui Dumnezeu ne identificăm cu Fratele nostru mai mare, chiar dacă noi înțelegem numai parțial însemnătatea legăturii.

Tatăl slavei. Comparați la Fapte 7:2. Expresia poate însemna Tatăl căruia Îi aparține slava ca o calitate caracteristică. În ce privește o definiție a „slavei” vezi Rom 3:23. Comparați folosirea cuvântului „slavă” în Efes 1:18, unde este sugerat că credinciosul care are pe Tatăl slavei ca Tată al Său are și moștenirea slavei. Așa cum Tatăl a proslăvit pe Fiul cu slava pe care El o avusese la El înainte de întemeierea lumii (Ioan 7:24), tot așa El va proslăvi pe aceia care vin la El prin Hristos (2Cor 3:18).

Duh. [„Duhul,” KJV]. Sau „un duh.” Expresia se poate referi la un duh omenesc iluminat, deși este adevărat că înțelepciunea și revelația vin de la Duhul Sfânt (vezi Luc 12:12; Ioan 14:20; 1Cor 2:9.10).

Înțelepciune. Gr. sofia (vezi la Luc 2:52) corespunzând ebr. chokma, pentru o definiție a acesteia vezi Prov 1:2.

Descoperire. [„Revelație,” KJV]. Probabil Pavel se referă aici nu la comunicarea directă de la Dumnezeu, ci la capacitatea de a înțelege ceea ce Dumnezeu a descoperit. E necesar de a exercita mai mult decât rațiunea pentru a veni la o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu. Trebuie să aibă loc o iluminare divină, o viziune spirituală dată direct de la Dumnezeu sufletului credincios.

Cunoașterea. Gr. epignosis, „cunoaștere deplină,” sau „cunoaștere precisă.” Aceasta nu e numai o recunoaștere a lui Dumnezeu ci o cunoaștere distinctă a Lui. Cunoașterea aceasta o dobândesc aceia care sunt dispuși să accepte revelația lui Dumnezeu despre Sine. Cunoașterea aceasta nu e numai o cunoaștere speculativă sau numai un consimțământ intelectual; ea e mai degrabă o cunoaștere experimentală pe care o dobândesc aceia ale căror facultăți spirituale sunt vitalizate și care au devenit sensibili la adevărul spiritual. O atare cunoștință este progresivă. Zi după zi, Dumnezeu descoperă noi aspecte ale caracterului Său pentru a face să tresalte sufletul și să-l inspire la o viață mai sfântă.

Lui. [„De El,” KJV]. Adică, de Dumnezeu, așa cum e arătat în vers. 18-20.

Efeseni 1:18

18. Ochii inimii. [„Ochii priceperii voastre,” KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10). Expresia „ochii inimii voastre.” Această exprimare izbitoare nu apare în altă parte a Noului Testament. Prin „inimă” evreii reprezentau sediul gândirii, voinței și al emoțiilor (vezi la Rom 1:21). Folosirea aici de către Pavel a expresiei: „Ochii” reprezintă puterea de a înțelege și ochii iluminați, conștiința spirituală și înțelegere morală. „Ochiul n-a văzut, și nici urechea nu a auzit” pare să însemneze că ceea ce vede ochiul deschis spiritual (vezi la 1Cor 2:9.10). aduce o nouă și adâncă iluminare care afectează personalitatea lăuntrică. Ea nu e o facultate nouă sau un dar; e o nouă viziune și înțelegere,

Ca să pricepeți. Apostolul prezintă trei lucruri pe care le dobândesc cei ai căror ochi sunt iluminați (vers. 18.19).

Nădejdea. Vezi Rom 5:2-5; 8:24. Unii comentatori cred că în acest pasaj Pavel se referă nu la lucrul nădăjduit, ci la principiul nădejzii în viața care este inspirată de o chemare divină. A avea nădejdea aceasta înseamnă a avea ceva peste măsură de prețios. Cititorii lui Pavel încă nu pricepeau înțelesul deplin al chemării lor, și el era doritor ca ei să vadă că nădejdea creștinului e bazată pe fapte ale răscumpărării: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Cols 1:27.28). Ei aveau iertarea păcatelor, erau copii ai lui Dumnezeu, dar ochii încă le erau orbi. El dorea ca ei să aibă nădejdea care să le sugereze mai mult decât ei visaseră. Nădejdea este un amestec de credință și de asigurare, dar privește spre viitor pentru împlinirea ei.

Credinciosul poate cunoaște dacă e chemat de Dumnezeu. Prin Duhul, întreaga lui viață, va ajunge să fie scăldată în fericita nădejde.

Alți comentatori susțin că prin „nădejde” Pavel se referă la obiectivul final al chemării lui Dumnezeu – înălțimile realizării spirituale la care El cheamă pe sfinții Săi, și glorificarea pe care o vor avea sfinții readuși la starea de la început.

Chemării. Vezi la Rom 8:2.

Moștenirii. Termenul acesta a fost înțeles ca referindu-se fie la sfinți ca moștenire a lui Dumnezeu fie la privilegiile de care se bucură sfinții ca moștenitori ai lui Dumnezeu. Cei răscumpărați sunt numiți în altă parte comoara, bogăția sau moștenirea lui Dumnezeu (Exo 19:5). Ei sunt ai Lui prin creațiune și prin răscumpărare. Ei au fost „cumpărați cu un preț” (1Cor 6:20), și în consecință El se bucură de moștenirea Sa.

Privită ca privilegiu al sfinților, moștenirea e glorioasă și bogată, deoarece „cel ce va birui, va moșteni toate aceste bucurii” (Apoc 21:7). Bogățiile harului lui Dumnezeu, ale iubirii, puterii, îndurării și împărăției Sale, sunt împărțite cu copiii Săi credincioși (cf. Filip 4:19).

Efeseni 1:19

19. Față de noi. Pe lângă cunoașterea „nădejzii” și a „bogățiilor” (vers. 18), apostolul se roagă pentru o cunoaștere a puterii lui Dumnezeu în viață. Natura noastră slabă e reînsuflețită și transformată prin energie divină în convertire și sfințire. Oferirea „nădejzii chemării Lui” (vers. 18) ar fi cât se poate de chinuitoare și nestisfăcătoare dacă nu ar fi fost puterea divină la lucru.

Credincioșii. [„Care cred,” KJV]. Credința este canalul care face posibilă lucrarea puterii divine (vezi la Rom 4:3-5).

Puterii. Gr. *kratos*, „tărie,” „forță.” Acest cuvânt pentru „putere” este folosit în Noul Testament numai în legătură cu Dumnezeu sau cu cuvântul Lui. Marea putere a lui Dumnezeu e desfășurată în transformarea unui păcătos într-un sfânt. Această schimbare remarcabilă nu e realizată prin psihologie, educație, sau fapte bune; ea este un fapt al harului și puterii divine.

Efeseni 1:20

20. Desfășurat-o în Hristos. Vezi la vers. 19.

L-a înviat. [„Când a înviat,” KJV]. E un fapt minunat că aceeași putere care a lucrat învierea lui Hristos, lucrează acum în inima credincioșilor. Puterea a lucrat asupra corpului mort al lui Hristos. Și ea lucrează și asupra acelor care erau „morți în greșelile și păcatele” lor (Efes 2:1; cf. Rom 8:11; 2Cor 4:14). Hristos a ieșit afară cu un trup proslăvit, și a primit locul măririi la dreapta lui Dumnezeu. Învierea Lui e o garanție a învierii sfinților (Rom 4:25; 1Cor 15:20-22), și înălțarea Lui o garanție a înălțării sfinților (cf. Efes 1:18).

La dreapta. Dreapta este o poziție de autoritate. Ideea participării lui Hristos la autoritate cu Tatăl este exprimată precis în altă parte în Scriptură (Ioan 1:1; 17:5; Fapte 7:35; Apoc 3:21).

Locurile cerești. Vezi la vers. 3.

Efeseni 1:21

21. Orice domnie, de orice stăpânire. Seria aceasta e îndeobște înțeleasă ca referindu-se la puteri îngerești (Efes 6:12; Rom 8:38), posibil bune sau rele. Hristos este superior tuturor puterilor, atât cerești cât și pământești. El este Domnul Suveran, cu autoritate supremă și universală (vezi la Rom 8:38; cf. 1Cor 15:24; Efes 3:10; 6:12; Cols 1:16). Pavel este doritor totdeauna să explice că Hristos nu ar trebui să fie privit ca o subdivinitate, o concepție care ar putea să fie ușor acceptată în vederea influenței crescânde a ereziei gnostice. El folosește termenii deja familiari în învățăturile iudaice curente (vezi lucrarea apocrifă Enoh 61:10) și scoate în evidență adevărul că Hristos este mai presus de toate celelalte ființe, indiferent care ar fi rangul lor real sau presupus.

Orice nume. Expresia este atât de cuprinzătoare, folosită ca pentru a aduce la o culminare. Nu e nume care poate fi comparat cu al Lui deoarece nu e ființă care să poată să fie comparată cu El.

Veacul. [„Lumea,” KJV]. Gr. aion, „veac,” „eră” (vezi la Mat 13:39). „Veacul acesta” [„lumea aceasta”], poate fi privit ca denotând ordinea prezentă atât în cer cât și pe pământ, și „cel viitor” [„lumea viitoare”] ca veșnicia viitoare. Ca rezultat al umilirii și înălțării Sale Hristos va fi recunoscut ca Domn suprem nu numai în veacul acesta dar și în veacul viitor.

Efeseni 1:22

22. Sub picioare. Vezi la 1Cor 15:24-28.

Căpetenie, peste toate. [„Cap peste toate,” KJV]. Legătura aceasta implică mai mult decât domnie. A fi căpetenie, așa cum e folosit în această epistolă, include ideea de unire și legătură vitală (Efes 4:15.16; Cols 2:19). Capul este centrul activ al lucrărilor corpului. Pavel accentuează ideea unității, bine ilustrate în strânsa legătură care există între cap și trup.

Bisericii. Gr. ekklesia (vezi la Mat 18:17).

Efeseni 1:23

23. Trupul Lui. Hristos, Capul, este sediul întregii autorități a bisericii. Analogia dintre biserică și trupul omenesc este foarte corespunzătoare. În timp ce trupul este unul și biserica este una, amândouă sunt alcătuite din felurile mădule, fiecare având propriile sale daruri și temperamente. Deși e o mare diversitate de daruri, aceasta nu înlătură asocierea și acțiunea armonioasă. De fapt, mădulele își pot îndeplini funcțiunile proprii numai când conlucrează.

Plinătatea. Gr. pleroma, „număr deplin,” „extindere deplină,” „cuprins deplin”; cum și „complement.” Cuvântul se referă la ceea ce este umplut (sensul pasiv) sau la starea unui lucru de a fi plin (cf. cele de la Cols 1:18). Pavel vede biserica fiind trupul lui Hristos umplut cu plinătatea lui Dumnezeu (Efes 3:19). Hristos a turnat plinătatea Lui, însușirile Lui în biserică, umplând-o cu viață sfântă; într-adevăr, cu viață din belșug. În Coloseni, Pavel scoate în evidență dumnezeirea Capului, iar în Efeseni, privilegiul trupului.

Plinește. Vezi la cap. 4:10.

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

3 TM 518

3-5FE 403

3-75T 729

6 DA 113, 675, 834; ML 11, 260; PK 313; 5T 229

7 CH 17; SC 55; 5T 635; 6T 257

9 AA 159

14 AH 128, 540; DA 827; GC 674; PK 682; PP 67

17 TM 104; 8T 335

17, 18 ML 44, 360

17-19GC ix; 5T 740; 7T 154

18 FE 112; MB 89; ML 264; 6T 309

19 DA 200; GW 262

20, 21 DA 787; ML 295; SR 427

22, 23 DA 414; Ed 268; FE 413; 1T 283

Efeseni 2:1

1. [„Înviați,” KJV]. Acest cuvânt e adăugat [în KJV]. Textul grec nu introduce verbul decât în vers. 5. Dar construcția e dificil de urmărit decât numai dacă verbul e introdus mai înainte. În ce privește o tratare a lui „înviați,” vezi la vers. 5.

Morți. Omul suferă de ceva mai mult decât de o neadaptare socială sau de complexe supărătoare – el este într-o stare de moarte spirituală. Starea celui nerenăscut are o strânsă asemănare cu moartea fizică. În cea din urmă lipsește principiul viu care este esențial creșterii și energiei, și aceasta este exact starea celui mort spiritual (Efes 5:14; Ioan 6:53; 1Ioan 3:14; 5:12; Apoc 3:1).

Greșelile și ... păcatele. [„Greșeli și păcate,” KJV]. Literal, „greșelile și păcatele.” Forța articolelor devine clară când propoziția următoare e adăugată fără punctuație, „în care...” cei doi termeni sunt probabil folosiți cumulativ pentru a sublinia diferitele aspecte ale păcatului.

Efeseni 2:2

2. Trăiați. [„Umblați,” KJV]. Gr. peripateo, literal „a merge împrejur,” metaforic, „a trăi,” „a-și trece viața,” etc. În majoritatea cazurilor Noului Testament (folosite mai ales de Pavel și de Ioan) cuvântul acesta are înțelesul metaforic de „purtare în viață.” Comparați folosirea cuvântului ebraic halak (vezi la Gen 5:22). Pentru înțelesul lui „a trăi” în această epistolă comparați Efes 2:10; 4:1; 5:3.15. În contrast cu umblarea celor nerenăscuți „în greșeli și păcate” se găsește „a umbla” al celui renăscut în „fapte bune” (cap. 2:10).

Odinioară. [„În trecut,” KJV]. Adică, înainte de convertire.

Mersul. Gr. aion, literal „vârstă” vezi Mat 4,8. Dar aion exprimă nu numai „timp”; el poate să denote și felul de viață specific vârstei – despărțire și separarea de Dumnezeu.

Lumii. Gr. kosmos (vezi la Mat 4:8). Kosmos e uneori folosit ca un sinonim al lui aion (comparați 1Cor 3:19 cu 1Cor 2:6) și totuși rămâne distincția că aion este o perioadă de timp cu tot ce îi este caracteristic, iar kosmos este lumea din acea perioadă.

Domnul. [„Principele,” KJV]. Adică, diavolul. Isus îl numește „stăpânitorul lumii acesteia” [„principele acestei lumi,” KJV] (Ioan 12:23). Raționalismul zice că Satana e numai o figură mitologică. Diavolul este foarte bucuros ca oamenii să creadă că el nu există. Scripturile îl prezintă clar ca o ființă reală (vezi la Mat 4:3).

Văzduhului. [„Aerului,” KJV]. Probabil însemnând cerul atmosferic. Expresia poate să scoată în evidență faptul că ființele demonice sunt invizibile și locuiesc în cerul din jurul nostru.

Fiii neascultării. Adică, fiii neascultării, sau oameni neascultători. Categoria aceasta este născută din neascultare, e neascultătoare, chiar din fire, și e supusă condamnării (cap. 5:6). Omul natural este esențial antagonist față de Dumnezeu și într-o stare de rebeliune (Psa 68:6; Isa 1:1.2; 63:10).

Efeseni 2:3

3. Și noi toți. După ce s-a adresat neamurilor în vers. 1, 2. Pavel compară acum situația lor cu aceea a iudeilor și arată că și el și conaționali săi făcuseră parte din categoria „copiilor neascultării” (vezi Rom 2:1; cf. cap. 3:20). Căderea în păcat a coborât pe toți oamenii la același nivel (Rom 3:9.23; Gal 3:23).

Cânt trăiam. [„Aveam conversația,” KJV]. Gr. anastrepho, literal, „a se întoarce într-o parte și alta,” de unde și „a se purta.” În engleza veche „a avea conversație” avea înțelesul acesta. Anastrepho nu se referă la vorbire, cu excepția faptului că vorbirea este unul din aspectele purtării cuiva.

Poftele firii voastre pământești. [„Poftele câinii voastre,” KJV]. Impulsurile naturii inferioare (vezi la Rom 7:5; 8:47).

Făceam voile. [„Împlineam dorințele,” KJV]. Adică împlinind dorințele cărnii și ale minții nerenăscute. Păcatul se găsește activ înfipț în natura omenească, păcatele animalice, mai josnice ca și închipuirile necontrolate ale minții.

Copii ai mâniei. Adică, copii vrednici de mânie, sau oameni meritând mânia. În ce privește o definiție a mâniei lui Dumnezeu vezi la Rom 1:18. În ce privește felul în care păcatul lui Adam a avut ca rezultat că urmașii lui au devenit „copii ai mâniei” vezi Rom 5:12. comparați expresia „vase ale mâniei” (vezi Rom 9:22).

Efeseni 2:4

4. Dar Dumnezeu. Dumnezeu nu este numai îndurător; El este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă (vezi Rom 10:12), nu pentru că sunt vrednici de ea, ci pentru că este buna plăcere a lui Dumnezeu să acorde îndurare (Titus 3:5; 1Pet 1:3).

Dragostea cea mare. Iubirea lui Dumnezeu e ceva mai mult decât compasiune; ea conduce la acțiune binefăcătoare și este neschimbătoare. Dumnezeu ne-a iubit „pe când era noi încă păcătoși” (vezi la Rom 5:8), și nu va înceta niciodată de a ne iubi. Tocmai iubirea aceasta a fost ceea ce a determinat lucrarea Lui de mântuire (Ioan 3:16). Iubirea, este un prim atribut al caracterului Său (1Ioan 4:8) găsindu-și cea mai înaltă expresie în persoana lui Hristos. El Se îndură de noi din cauză că suntem păcătoși, și ne iubește pentru că suntem făpturile Sale. Marea Lui lucrare pentru om a fost un act de afecțiune, de iubire. În ce privește o tratare a cuvântului tradus aici „iubire” [„dragoste”] (agape) vezi la Mat 5:43; 1Cor 13:1.

Efeseni 2:5

5. Morți în greșelile noastre. [„Morți în păcate,” KJV; „Morți prin greșelile noastre,” G. Galaction]. Expresia aceasta poate fi legată cu „ne-a iubit,” în felul acesta atrăgând atenția la marea iubire a lui Dumnezeu pentru noi „pe când eram încă păcătoși” (vezi la Rom 5:3).

Ne-a adus la viață. [„Ne-a înviat,” KJV]. Gr. suzoopoieo, „a învia împreună,” (vezi la vers. 1). Cuvântul acesta este folosit în Noul Testament numai aici și în Cols 2:13. El și forma lui mai simplă zoopoieo, „a face viu,” sunt folosite de 14 ori în Noul Testament, și se referă la o schimbare de la moarte la viață, o viață nouă. După cum Hristos a fost adus la viață din mormânt, tot așa omul este adus la viață din moartea spirituală. E scopul lui Dumnezeu de a aduce pe om într-o nouă sferă, o nouă legătură în care este guvernat de principii noi.

Împreună cu Hristos. Suntem crucificați cu El, murim cu El, înviem cu El, devenim ca El, suntem împreună moștenitori cu El, suferim cu El, participăm cu El la slava Lui (vezi Rom 6:3-8; 8:17; Gal 2:20). Mântuirea este realizată nu prin instruire sau convingere morală, ci prin accesul, prin credință, la viața dătătoare de energie care se revarsă de la Hristos.

Prin har sunteți mântuiți. Vezi la vers. 8. Apostolul e plin de subiectul mântuirii prin har și în felul acesta introduce acest gând parentetic așa încât să scoată în evidență actul minunat al lui Dumnezeu. Forma verbului arată un act trecut având ca rezultat o stare prezentă. Sunt trei aspecte ale mântuirii – trecut, prezent și viitor (vezi la Rom 8:24).

Efeseni 2:6

6. Ne-a înviat. Comparați Rom 6:5; Filip 3:10. Suntem înviați de puterea dătătoare de viață a harului lui Dumnezeu pentru a trăi o viață nouă în Hristos Isus.

Ședem împreună. Hristos este întronat în cer la dreapta lui Dumnezeu (Efes 1:20; Cols 3:1) și noi, acceptându-L pe El ca marele nostru reprezentant, suntem acolo în sens spiritual, participând la domnia Lui.

Locurile cerești. Vezi la cap. 1:3. Aceia care văd pe Hristos șezând la dreapta lui Dumnezeu pot trăi în atmosfera cerului în timp ce sunt aici pe pământ. Credincioșii aparțin lumii cerești, iar prin aceasta este garantată intrarea tuturor acelor care ar accepta mântuirea. Astfel, viața spirituală pe pământ devine o

pregustare, o anticipare, a vieții cerești. Hristos este cu noi prin Duhul Său Sfânt (Mat 28:20) și El ne socotește deja locuind cu El.

În Hristos Isus. Aceasta este expresia cheie a pasajului, și stă în puternic contrast cu expresia „morți în păcat” (vezi la vers. 5).

Efeseni 2:7

7. Veacurile viitoare. Sau, „eonii care vin,” veacuri ale veșniciei. Pavel concepe eternitatea ca o succesiune fără de sfârșit a unor perioade de timp, nu ca o lipsă a timpului.

Ca să arate. Sau, „să desfășoare.” Versetul acesta exprimă unul din scopurile binefăcătoare ale lucrării harului.

Bogăția harului. Nici o viață sau o întreagă eră nu e îndestulătoare pentru a revela toate bogățiile harului lui Dumnezeu, veșnicia e necesară. În decursul veacurilor nesfârșite existența oștilor răscumpărate va desfășura „bogățiile peste măsură de mari ale harului Său” (cf. cele de la 1:6).

Bunătatea. Hristos era calea specială prin care Dumnezeu a demonstrat bunătatea Lui față de oameni. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2Cor 5:19).

Efeseni 2:8

8. Prin har, ... prin credință. Har din partea lui Dumnezeu și credință din partea omului. Credința acceptă darul lui Dumnezeu. Noi suntem mântuiți prin actul încredințării noastre Lui, și nu credința este mijlocul mântuirii noastre, ci doar calea (vezi Rom 4:3). În ce privește o definiția a „harului” vezi la Rom 3:24. În ce privește o discuție a „credinței” în legătură cu mântuirea vezi la Rom 4:3.

Nu vine de la noi. Adică, mântuirea nu este efectuată prin efort omenesc.

Darul lui Dumnezeu. Mântuirea este un dar fără plată, fără bani sau preț (vezi Isa 55:1; Ioan 4:14; 2Cor 9:15; 1Ioan 5:11).

Efeseni 2:9

9. Nu prin fapte. Vezi Gal 2:16; cf. cu Rom 4:4; 2Cor 9:15; 1Ioan 5:11).

Laude. Nimeni nu va fi vreodată în stare să se laude: „Am câștigat prin fapte mântuirea.” Un scop al planului mântuirii este de a arăta în veacurile veșniciei bogățiile harului lui Dumnezeu (cap. 1:7). Astfel nu urmează să fie loc pentru nici o laudă din partea omului.

Efeseni 2:10

10. Lucrarea Lui. Gr. Poiema, „care este făcut sau realizat”, „o lucrare”, „o creație”. Cuvântul „poem” într-o serie de limbi este derivat din grecescul poiema. În acest loc se face referință la lucrarea de re-creare a omului. Noi suntem făcuți de El pentru „fapte bune”.

Zidiți în Hristo Isus. De la sine omul nu poate să producă fapte bune. E necesar pentru el să fie creat din nou în mod spiritual, în Hristos înainte de a putea produce faptele bune pe care Dumnezeu intenționează ca el să le producă. Printr-o schimbare a voinței, afecțiunilor și scopurilor devine posibilă datorita de a mărturisi prin fapte bune (Mat 5:14-16).

Le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte. [„Le-a rânduit Dumnezeu mai dinainte,” KJV] sau, „pregătite mai dinainte.” Înainte de creațiune a fost plănuțit ca cei mântuiți prin har să aibă fapte bune. Acest lucru a fost scris în codul moral prin care omul urma să trăiască.

Să umblăm în ele. În ce privește înțelesul Noului Testament a lui „umblând” vezi la vers. 2. Umblarea descrisă aici este în contrast cu aceea descrisă în vers. 2. Umblarea în fapte bune ar trebui să fie o practică obișnuită, nu ca ceva cerut, ci ca o exprimare naturală a vieții noi care a fost creată înăuntrul credinciosului. Dacă cineva nu umblă în fapte bune, se poate pe bună dreptate pune întrebarea dacă a primit harul. Arhitectul universului este și Arhitectul sufletelor lucrând potrivit unui scop veșnic (cap. 1:4). Dumnezeu a

procurat nu numai prilejul de a face fapte bune ci și mijloacele de a le săvârși (Ioan 15:16; 2Tim 2:21).

Efeseni 2:11

11. De aceea ... aduceți-vă aminte. E bine ca fiecare creștin să-și aducă aminte de starea lui de mai înainte. Era o surpriză pentru iudei și pentru neamuri să descopere că și unii și alții intraseră la fel în noua legătură de legământ cu Mesia prin aceleași mijloace, deși iudeii aveau avantajul de a fi primit cei dintâi cuvintele lui Dumnezeu (Rom 3:1.2).

Neamuri din naștere. [„Neamuri în carne,” KJV]. O referire la starea lor de netăiere împrejur.

Netăiați împrejur... tăiați împrejur. [„Necircumciziune ... circumciziune,” KJV]. Termeni distinctivi deosebind neamurile și iudeii (vezi la Rom 3:25.29; Gal 5:6).

Efeseni 2:12

12. Fără Hristos. Sau, „aparte de Hristos, separați de El”. Aceasta nu e o condamnare a neamurilor, ci pur și simplu o aserțiune a faptului că fiind fără legătură cu Mesia, erau fără izvor de putere regeneratoare. „Fără Hristos” este opusul tragic al expresiei: „în Hristos”, atât de repetată de Pavel (vezi la cap. 1:1).

Fără drept de cetățenie. [„Fiind străini,” KJV; „Osebiți,” G. Galaction]. Literal, „fiind înstrăinați,” (cf. Efes 2:19; Cols 1:21).

Străini. Dumnezeu a făcut legământele Sale cu Avraam și cu descendenții lui (Gen 12:3; 22:18). Ei trebuiau să facă să facă privilegiile legământului să fie la îndemâna neamurilor și să le invite să participe la ascultarea și închinarea față de adevăratul Dumnezeu (vezi vol. IV, p. 28-30). Ei nu au adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu și neamurile au rămas „fără drept de cetățenie” și „străini.” Înainte de venirea lui Hristos, cunoștința „legămintelor făgăduinței” era în felul acesta limitată aproape cu totul la iudei.

Fără nădejde. Neamurile erau fără nădejde față de Mesia, de unde, fără nădejde față de binecuvântările care se revarsă de la El. În catacombele de la Roma cuvântul „nădejde” se găsește în mod obișnuit în inscripțiile creștine, dar nu e niciodată găsit în inscripțiile de pe mormintele păgâne.

Fără Dumnezeu. Gr. atheoi, de la care a derivat cuvântul nostru „ateu.” Totuși cuvântul grec în contextul prezent nu însemnează mai mult decât „necunoscând pe Dumnezeu.” Aceasta duce în final la mizerie și lipsă. Neamurile nu erau ateiste în sensul de a fi lipsite de dumnezei, deoarece ei aveau mulți dumnezei. Ei erau fără de cunoașterea adevăratului Dumnezeu, ale Cărui atribute sunt sfințenie, iubire, dreptate și îndurare.

Efeseni 2:13

13. Dar acum. Un alt contrast izbitor prin care Pavel subliniază ceva (cf. vers. 4).

Depărtați ... apropiați. Odată cu chemarea bisericii creștine (vezi Vol. IV, p. 35) Evanghelia a fost predicată neamurilor (vezi la Rom 11:12). Mulți dintre ei au răspuns și în felul acesta au fost „apropiați.”

Prin sângele. Suntem împăcați prin sângele Lui (Rom 5:10; 2Cor 5:19), răscumpărați prin sângele Lui (Cols 1:14), îndreptățiți prin sângele Lui (Rom 5:9) și curățiți prin sângele Lui (1Ioan 1:7). Sângele lui Hristos este îndreptățirea bunului nume al lui Dumnezeu și dovada iubirii Lui. Se spune că Toplady, autorul aceluia frumos imn ”Stâncă a mântuirii”, a fost convertit auzind o predică asupra pasajului din Efes 2:13 ținută de un muncitor într-o șură. În ce privește legătura sângelui lui Isus cu mântuirea vezi la Rom 3:25.

Efeseni 2:14

14. El este pacea noastră. „El” este accentuat în textul grec. Hristos nu este numai pacificatorul, El însuși este pacea, legătura de unire și armonie. În El trebuie să fie desființate toate despărțirile omenirii. În Vechiul Testament ideea păcii a fost adesea legată de aceea de Mesia (Isa 9:6; cf. Mica 5:5). Fiind pacea lor înaintea lui Dumnezeu, Hristos a adus pacea între iudei și neamuri.

Din doi a făcut unul. [„A făcut pe cei doi unul,” KJV]. Acum nu mai e nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod (Gal 3:28).

Zidul de la mijloc, care despărțea. [„Zidul despărțitor de la mijloc,” KJV]. Literal, zidul despărțitor al gardului,” însemnând „zidul despărțitor care este gardul.” Ilustrația se poate să fi fost luată de la bariera din Templu care despărțea curtea neamurilor de curtea iudeilor (vezi Vol. V, p. 67). Dincolo de acest zid nimeni dintre neamuri nu îndrăznea să treacă. Vezi ilustrația din fața pag. 449.

Efesenii 2:15

15. În trupul Lui. Adică în sacrificiul trupului Lui de pe cruce.

Înlăturat. [„A desființat,” KJV]. Gr. katargeo, „a înlătura,” „a face nul și neavenit.” Verbul este folosit cu privire la smochinul neroditor care „cuprindea pământul degeaba” (katargeo) (Luc 13:7), cum și cu privire al necredință care „nimicește” [„face fără efect”] credința [„credința”] lui Dumnezeu (vezi la Rom 3:3).

Vrăjmășia. Cuvântul acesta poate fi considerat ca fiind în opoziție fie cu zidul de la mijloc” fie cu „legea poruncilor.” Textul grec pare să favorizeze prima variantă, deși cea de-a doua nu e imposibilă, și ar putea fi favorizată de context. Cele două idei nu sunt lipsite de legătură. Hristos a înlăturat vrăjmășia prin actul desființării „Legii poruncilor, în orânduiriile ei.”

Legea poruncilor. Aceasta este în general considerată ca referindu-se la legea ceremonială. Este adevărat că legea ceremonială s-a sfârșit la cruce, dar ar trebui să se rețină că sistemul ceremonial așa cum îl dăduse Dumnezeu nu crease vrăjmășia pe care o descria aici Pavel. Temeiul vrăjmășiei era interpretarea pe care iudeii o dădeau, adăugirile pe care le făcuseră ei la ea, și atitudinile exclusiviste și ostile pe care ei le adoptaseră în consecință. Rânduiriile adăugate, împreună cu interpretările implicite, serveau fie ca să modifice forța și funcțiunea poruncilor originare sau să le anuleze în mare măsură. Orice persoană dintre neamuri care dorea să se atașeze la „cetățenia lui Israel” (vers. 12) era confruntată cu un sistem complicat de principii legale. E ușor de a vedea cum sistemul i-ar prezenta o slabă atracție, sau cum Dumnezeu care credea el, era autorul sistemului, nu l-ar atrage. În felul acesta sistemul iudaic stătea ca o barieră de netrecut, un zid de despărțire, împiedicând neamurile de a accepta religia Dumnezeului adevărat. Iudeilor le era scârbă de vecinii lor dintre neamuri și-i detestau, și neamurile, la rândul lor, urau și disprețuiau pe vecinii lor iudei.

Dumnezeu încredințase iudeilor „cuvintele” divine (Rom 3:2). Ei se găseau în lume ca reprezentanți oficiali ai religiei adevărate. Până la întemeierea bisericii creștine nu a mai fost un alt popor la care Dumnezeu putea să îndrume pe cei care căutau mântuirea. Referindu-se la cărturarii și fariseii care „șed pe scaunul lui Moise,” Isus Însuși sfătuia pe oameni: „toate câte vă spun ei să le păziți , păziți-le și faceți-le” (Mat 23:3). Când iudeii au lepădat pe Hristos, poziția lor ca reprezentanți oficiali ai adevăratei religii a fost luată de la ei și dată bisericii creștine (vezi la Mat 21:43). După crucificare n-a mai fost necesar ca copilul lui Dumnezeu să se mai supună ritualului iudaic (vezi la Gal 2:16). La început distincția dintre creștinism și iudaism nu era prea clar înțeleasă. Mulți convertiți iudei credeau că creștinismul era un simplu iudaism la care se adăugase credința în Isus ca Mesia. Ei susțineau că neamurile trebuie să fie circumcise și să se conformeze sistemului legalist iudaic pe lângă acceptarea din partea lor a lui Isus Hristos. Conciliului de la Ierusalim s-a întrunit pentru a rezolva această problemă (Fapte 15). Conciliul a hotărât contra pretențiilor acestor oameni. Drept urmare, a luat ființă un puternic partid, care continua să insiste că neamurile ar trebui să accepte iudaismul împreună cu creștinismul. O grupă de zeloți din partida aceasta a tulburat bisericile din Galatia, o situație care a dat naștere Epistolei lui Pavel către Galateni, în care el a expus lămurit că sistemul iudaismului era învechit de-acum.

Aceeași tranziție de la iudaism la creștinism este tema lui Pavel în acest verset. Iudaismul, cu complicatul lui sistem de porunci și decrete, a fost desființat. Odată cu acceptarea lui Hristos și îndepărtarea acestei bariere, neamurile care erau „îndepărtate” au fost „apropiate.”

Dar sfârșitul iudaismului nu însemna abrogarea tuturor legilor pe care Dumnezeu le dăduse iudeilor. Legea ceremonială care arăta către Hristos în mod natural a ajuns la momentul când Hristos a împlinit simbolurile ei. Legea civilă iudaică deja trecuse odată cu pierderea suveranității națiunii. Dar preceptele morale, care sunt o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, sunt veșnice ca și Dumnezeu Însuși și nu pot fi abrogate. În toată învățătura lui cu privire la sfârșitul sistemului legal iudaic, Pavel a făcut foarte clar faptul

că legea morală n-a fost abrogată (vezi la +Rom 3:31). Când vorbește despre desființarea circumciziei Pavel a fost atent ca să adauge: „dar păzirea poruncilor lui Dumnezeu [este totul]” (vezi la 1Cor 7:19). Vezi mai departe la Gal 2:16.

[„Cuprinsă,” KJV]. Cuvântul acesta [în KJV] este adăugat. Propoziția poate fi tradusă „legea poruncilor constând din decrete [sau „exprimată în decrete”].”

Orânduiri. Gr. dogmata, „decrete,” „porunci,” „edict.” În Luc 2:1 cuvântul este folosit cu privire la decretul dat de Cezar August ca „să se înscrie toată lumea,” și în Fapte 17:7 despre decretele lui Cezar în general. În fapte 16:4 dogmata descrie decretele Conciliului de la Ierusalim. În versetul de față dogmata descrie decretele legii iudaice.

Să facă. Gr. ktizo, „a crea,” așa cum cuvântul este tradus în vers. 10.

Cei doi. [„Din doi,” KJV]. Literal , „din cei doi,” adică iudeul și cel dintre neamuri.

Un singur om nou. Aceasta înseamnă mai mult decât armonie stabilită între ei. Cuvântul grec pentru „nou” înseamnă nou în calitate și nu în timp. Aici este o persoană nouă, de o calitate diferită de oricare din cele două elemente componente ale ei (cf. cap. 4:24).

Făcând pace. Cuvintele acestea explică expresia, „El este pacea noastră,” din vers. 14.

Efeseni 2:16

16. Împăcat. Gr. apokatalasso, o formă intensificată a lui katalasso (vezi la Rom 5:10).

Într-un singur trup. Adică, „omul nou” din vers. 15 și „trupul” din cap. 1:23, ambele referindu-se la biserică, trupul al cărui cap este Hristos (cap. 1:22).

Prin cruce. Aceasta este singura dată când crucea este menționată în această epistolă. Se vorbește despre ea ca mijloc de împăcare și ca loc unde vrăjmașul a fost nimicit. Crucea este marele nivelator, numitorul comun pentru toți oamenii deoarece Hristos a murit pentru toți, și nu este un alt mijloc de mântuire.

A nimicit vrăjmașia. În sensul că moartea lui Hristos a pus capăt ostilității (cf. la Cols 1:20). Cearta în familie, cearta de partid, animozitatea națională, geloziile denominaționale, și tensiunile și conflictele personale – toate acestea sunt tămăduite când ființele omenești devin fii și fiice ale lui Dumnezeu, și în felul acesta „una în Hristos.”

Prin care. Literal, „în care,” sau „în El.”

Efeseni 2:17

17. A devenit. Aceasta probabil se referă la venirea Lui prin Duhul după înălțarea Lui la cer. Prin Duhul, Evanghelia păcii a fost proclamată atât neamurilor cât și iudeilor.

Să aducă vestea cea bună a păcii. [„A predicat pacea,” KJV]. Pacea și bună voia între oameni este totdeauna rezultatul predicării Evangheliei. Comparați cu expresia „El este pacea noastră” (vezi la vers. 14). El este nu numai asigurarea păcii noastre, El este pacea noastră.

Departa și ... aproape. Vezi la vers. 13. E probabil o aluzie la Isa 57:19. Iudeii aveau nevoie de împăcare, așa cum aveau nevoie neamurile, deoarece în timp ce ei aveau o cunoaștere a lui Dumnezeu, erau despărțiți de El prin tradițiile și păcatele lor (Isa 59:2; Gal 1:14; 4:9; 1Pet 1:18). Sfășierea perdelei Templului la moartea lui Hristos (Mat 27:55), nu numai că simboliza că tipul întâlnise Antitipul, și că în felul acesta sistemul ceremonial ajunsese la sfârșit, dar mai simboliza și că zidul despărțitor dintre iudeu și neamuri fusese dărâmat (vezi EW 209) comparați Rom :30.

Efeseni 2:18

18. Intrare. [„Acces,” KJV]. Gr. prosagoge, „apropiere,” „a face cunoștință” (vezi la Rom 5:2). Isus

spunea despre Sine: Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9). Adevărata țintă a întregii religii e de a afla intrarea la Dumnezeu. Cele trei persoane ale Divinității sunt toate prezente în versetul acesta. El (Hristos), Duhul, Tatăl.

Tatăl. Cuvântul acesta ar fi deosebit de bogat în înțeles pentru cei care erau „departe.” Pentru neamuri, obosite de divinitățile lor și căutând pe „Dumnezeul necunoscut” (Fapte 17:23), ideea unui Părinte reprezenta un apel puternic.

Efeseni 2:19

19. Străini, nici oaspeți ai casei. Comparați vers. 12. Străinii (xenoii) erau persoane străine de cetățenie, dar oaspeții casei (parakoi) erau persoane jumătate străine, rezidenți [„locuitori vremelnici”] care nu aveau drepturi la cetățenie și mai corespunzător numiți „locuitori vremelnici” (vezi Fapte 7:6.29).

Împreună cetățeni. Neamurile care acceptă pe Hristos au dreptul la toate privilegiile cetățeniei în comunitatea cea nouă (cf. vers. 12) a bisericii creștine.

Sfinții. Vezi la cap. 1:1. Aceștia cuprind acum atât creștinii iudei cât și pe creștinii dintre neamuri, alcătuind „trupul” din cap. 1:23; 2:16.

Din casa. Adică, membri ai familiei, rudeniei. Ei au privilegiile protecției susținerii și comuniunii (cf. Gal 6:10). Dumnezeu este în același timp și Împăratul cetățenilor cât și Tatăl familiei. Ei nu mai sunt locuitori vremelnici sau oaspeți; ei sunt acum locuitori permanenți (Efes 3:15).

Efeseni 2:20

20. Temelia. Limbajul figurat se schimbă, într-un fel caracteristic pentru Pavel, de la persoane din casă la structura însăși. Imaginea diferă de aceea din 1Cor 3:11, unde Hristos e prezentat ca temelie.

Apostolilor și proorocilor. Expresia aceasta poate fi privită ca fiind în opoziție cu „temelia.” Pasajul acesta ar însemna atunci, „temelia, care este apostolii și profeții.” Unii limitează termenul „profeții” de aici la profeții Noului Testament prin faptul că ei au pus de fapt temeliile lucrării lui Mesia. Profeții cărora Dumnezeu le descoperise bogățiile harului Său și apostolii, evangheliști speciali ai harului Său, constituie temelia. Alți creștini constituie structura clădirii. Pasajul acesta nu spune că biserica urma să fie întemeiată pe un apostol, Petru, ci pe ei toți, având pe Hristos ca principala Piatră unghiulară.

Piatra din capul unghiului. [„Principala piatră din capul unghiului,” KJV; „Piatra cea din vârful unghiului,” G. Galaction]. Expresia aceasta se găsește numai aici și în 1 Pet 2:6 unde casa e descrisă ca fiind alcătuită din pietre vii. Piatra din capul unghiului e privită ca aceea care susține un edificiu. Hristos ține laolaltă diferitele părți ale casei spirituale, dându-i chip și unitate. Metafora e scoasă din Psa 118:22 și a fost aplicată de Hristos la Sine Însuși (Mat 21:42).

Efeseni 2:21

21. În El. [„În care,” KJV]. Adică, în Isus Hristos. Această expresie cheie a epistolei (vezi la cap. 1:1), exprimă o experiență mistică dar reală așa cum face expresia „în Domnul” de la finele versetului. Creșterea creștină are loc prin faptul că suntem „în El.”

Bine încheată. Gr. sunarmologeo, sau „a lega armonios laolaltă.” Cuvântul e tradus „bine încheat” în cap. 4:16, singura lui altă apariție în Noul Testament. Biserica nu e o grămadă de pietre venite la un loc din întâmplare; ea are formă și coerență. Fiecare piatră își are locul ei anumit. Stabilitatea structurii depinde de o îngrijită plănuire.

Crește. Când membrii noi sunt adăugați bisericii.

Un Templu sfânt. Sau „un sanctuar sfânt.” După cum sanctuarul era îndeosebi locul prezenței și a manifestării lui Dumnezeu, tot așa biserica lui Dumnezeu este templul în care El sălășluiește. Tot ce e atins de mâna și prezența lui Dumnezeu este sfințit, așa încât sanctuarul Lui, sau „templul sfânt,” este oriunde este El.

Efeseni 2:22

22. Și voi. Adică, neamurile. Notați contrastul dintre experiența descrisă aici și experiența lor de mai înainte „morți în greșeli și păcate” (vers. 1).

Zidiți împreună. Sau, „sunteți mereu zidiți împreună” indicând un proces continuu, când noi persoane se adaugă bisericii.

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1 AA 203, 209; Ev 137, 288; FE 332; MH 85, 163; SC 43; TM 440; 4T 354; 6T 66, 280, 426; 7T 243; 8T 31, 196, 203; 9T 137, 143

2 TM 16, 73; 9T 21

4 DA 517; 6T 480; 8T 62; 9T 50

4–66T 300

4–7ML 100; 5T 730

4–8COL 98

4–22TM 387

6 AA 46; CS 163; MM 46; TM 124; 6T 479; 7T 32, 226; 8T 196; 9T 188; WM 169

6, 7 Ed 308

7 DA 26, 249; Ev 628; PK 314

8 Ed 253; GW 161; SC 61; TM 148, 387

9 COL 401; CS 341

10 FE 425

12 SL 82; 4T 568; 7T 238; 9T 33, 256

12, 13 AA 175

13, 14 COL 386; PK 370

14 AA 14, 19, 136, 161; DA 622; EW 209; MB 42, 47; AH 25; SR 285, 303; 9T 181, 190

17 Ev 46, 326, 408; FE 273

18–225T 266

19 AA 139, 175; PP 447

19, 20 AA 176

19–22AA 596; 9T 180

20 DA 597; 3T 387

20, 21 PK 36

20–22Ev 573; GC 416; 5T 291

21 MB 150; 4T 258; 7T 131

21, 22 DA 162; TM 387

22 DA 209

Efeseni 3:1

1. Iată de ce. Expresia aceasta se referă evident la enunțarea imediat precedentă cu privire la neamurile care nu mai sunt străini și locuitorii vremelnici, ci sunt și ei zidiți într-un templu sfânt, dar și la scopul mai general al lui Dumnezeu. În felul acesta, Pavel atrage cu tact atenția lor la niște lucruri mai importante pe care dorește să le spună. Cu privire la importanța învățăturii din acest capitol vezi TM 391.

Eu, Pavel. Comparați 2Cor 10:1; Gal 5:20; Cols 1:23.24; Fil 19. Accentul este fără îndoială cu privire la marea lui însărcinare. El însuși este uimit că urma să fie instrumentul lui Dumnezeu în a face cunoscut marea lucrare răscumpărătoare pe care o descriesese până acum.

Întemnițatul. Cu privire la întemnițarea lui Pavel de la data aceasta vezi p. 30. Pavel adesea se referă la întemnițarea sa, de fapt, de trei ori în această epistolă (cf. cap. 1:1; 6:20). E mai bine de a fi la închisoare pentru o cauză bună decât de a fi liber și a da greș în ce privește datoria și privilegiile.

Lui Isus Hristos. Adică, un întemnițat care aparține lui Hristos, sau din cauza lui Hristos.

Pentru voi, neamurile. Pavel era în închisoare din cauza străduințelor lui pentru neamuri (Fapte 21:28), mai ales din cauza susținerii lui că ei erau la fel moștenitori ai făgăduințelor. În felul acesta dobândise el ura conaționalilor lui. Întinderea viziunii misionare a lui Pavel trecea peste toate barierele naționale.

Efeseni 3:2

2. Dacă cel puțin ați auzit. Aici începe o digresiune care ține poate până la vers. 14, unde cuvintele „iată ce zic” (vers. 1) sunt repetate pentru a relua firul gândirii. În digresiunea aceasta Pavel se ocupă cu două subiecte strâns legate între ele: descoperirea tainei ascunse că neamurile urmează să fie împreună moștenitori, și propria lui chemare la apostolie pentru a le face cunoscut taina aceasta.

Incertitudinea exprimată în propoziția, „dacă cel puțin ați auzit,” a fost prezentată ca dovadă că scrisoarea nu fusese adresată efesenilor. Se susține că Pavel nu ar fi vorbit astfel unui grup în mijlocul căruia lucrase timp de trei ani. Au fost oferite mai multe explicații: 1) Că afirmația este o referire delicată pe jumătate ironică la ceva ce nu e îndoielnic; 2) că scrisoarea nu era intenționată numai pentru efesenii, ci pentru bisericile din Asia în general; 3) că întrucât trecuseră vreo cinci ani de când Pavel vizitase Efesul, compoziția bisericii se schimbase în așa măsură încât Pavel alegea să vorbească cu mai puțină precizie. El consideră că membrii cei noi auziseră ceea ce el povestise membrilor mai vechi. În ce privește o tratare a acestei probleme vezi p. 993.

Isprăvnicia. [„Dispensațiunea,” KJV; „Iconomia,” G. Galaction]. Vezi cap. 1:10. Ideea esențială a acestui cuvânt este isprăvnicia (Efes 3:2; Cols 1:25).

Harului. În ce privește o definiție a „harului” vezi la Rom 3:24. Pavel înalță slujba sa și se smerește pe sine ca un instrument sau ispravnic. Când Domnul ne pune la lucru prin aceasta ne onorează.

Față de voi. Adică, față de neamuri (vezi Fapte 9:15; 22:21). Viața și activitatea sa au constat dintr-o întregă predare în slujba altora (Fapte 26:17.18; Rom 1:5).

Efeseni 3:3

3. Prin descoperire. Vezi la Gal 1:11.12; cf. AA 386. Pavel avea un profund simț al chemării sale. El era un apostol, dar nu unul lăsat pe seama propriilor sale plănuiri. El era instruit, însărcinat, luminat și

descoperirea aceasta explica deplina lui cunoaștere a tainei Evangheliei.

Taina. Gr. misterion (vezi la Rom 11:25; cf. cele de la Efes 1:7).

Vă scrisei. [„Am scris mai înainte” KJV]. Referirea e probabil nu la o epistolă anterioară, ci la ceea ce el scrisese anterior mai la începutul acestei epistole (cap. 1:9-13; 2:11; etc). Noi am putea zice: „Cum am scris mai sus.” Totuși, unii argumentează că el se referă la o scrisoare anterioară.

Efeseni 3:4

4. Vă puteți închipui. [„Înțelege,” KJV]. Sau „pricepe,” „a înțelege cu mintea.”

Priceperea. [„Cunoștința,” KJV]. Sau „pătrunderea,” „înțelegerea.” Pavel nu scoate în evidență propria sa inteligență, ci faptul că Dumnezeu îi acordase o anumită pricepere care putea fi verificată de cititorii cu preocupări spirituale ai scrisorii sale. El asigură pe acești cititori că era pe deplin informat despre lucrurile cu privire la care scria, și astfel încrederea în el nu era rău plasată. Fiecare martor pentru Dumnezeu poate avea convingerea aceasta că solia lui e adevărată și valabilă.

Taina. Gr. misterion (vezi la Rom 11:25; cf. cele de al Efes 1:9).

Efeseni 3:5

5. Fiilor oamenilor. Omenirea în general, toți oamenii. Expresia traduce un idiom ebraic obișnuit.

Celelalte veacuri. Literal, „alte generații.” Fiecare generație a avut revelația ei, dar niciodată în măsura și forma în care au avut-o generațiile începând de pe vremea lui Hristos. Revelația a fost într-un sens progresivă, calculată pe de-o parte pentru a servi interesele supreme ale fiecărei generații, limitată pe de altă parte de ignoranța voită a oamenilor, până la măsura deplină a revelației arătate în persoana lui Isus Hristos.

Descoperită acum. Taina poate fi cunoscută numai în măsura în care Dumnezeu o descoperă. Dumnezeu nu încearcă să o țină secret. El dorește să o facă cunoscut. În ce privește înțelesul „tainei” vezi la Rom 11:25.

Sfinților apostoli și prooroci. Comparați cele de la cap. 2:20. Folosirea lui „sfinți” în legătură cu aceasta e de luat în seamă. Criticii au pus la îndoială folosirea de către Pavel a acestui cuvânt, cu privire la apostoli, dintre care el era unul, dar credincioșii sunt și ei numiți sfinți (Deu 7:6; Mar 6:20; Cols 1:22; Evr 3:1).

Prin Duhul. Vezi la 2Pet 1:21.

Efeseni 3:6

6. Împreună moștenitoare. Comparați Rom. 8,17; Gal. 3,29; 4,7; Evrei 11,9. Nici una din binecuvântările mântuirii nu urma să fie reținută de la neamuri; în felul acesta urma să fie împlinită făgăduința dată lui Avraam că în el toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate (Gen. 12,2.3).

Istoria lor națională arată clar că iudeii nu au înțeles extinderea planului pentru neamuri și universalitatea Evangheliei; întrucât neamurile rămâneau în ignoranță în comparație cu iudeii. Totuși, în tot VT erau sugestii despre slava pe care Dumnezeu intenționa să o descopere (Gen. 18,18; Ps. 22,27 etc.; vezi vol. IV, p. 26-30).

Un singur trup. [„Același trup”, LJV]. Vezi cap. 2,16. A aduce laolaltă într-un trup pe aceia care prin teamă și animozitate erau separați de sute de ani, acesta este scopul declarat al lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Toate diferențele istorice de rasă, de națiune, și de situație socială urmează să fie desființate, nu prin unificare politică, ci prin puterea covârșitoare a iubirii și o supunere comună față de persoana lui Hristos. Toate eforturile valoroase, dar disperate ale oamenilor de a armoniza deosebirile dau greș pentru că nu sunt dirijate potrivit cu principiile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu – principiile respectului și iubirii. Lucrul acesta, Pavel a venit să-l vestească atât iudeilor, cât și neamurilor.

Iau parte cu noi. [„Participanți”, KJV]. Literal, „împreună părtași”. Cuvântul tradus astfel apare numai

aici și în cap. 5,7.

Aceeași făgăduință. [„Făgăduința lui”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p.10) exprimarea „făgăduința”. Adică, făgăduința mântuirii.

În Hristos. Expresia cheie (vezi la cap. 1,1). Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „în Hristos Isus”. Toate făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu către Israel și acum și către neamuri, au fost împlinite în Hristos (2 Cor. 1,20). Expresia „în Hristos Isus prin Evanghelie” se referă nu numai la „făgăduința”, dar și la „împreună moștenire” și la „părtaș” [iau parte cu noi].

Prin Evanghelia aceasta. Sau „prin mijlocirea Evangheliei. Comparați afirmația „născut... prin Evanghelie” (1 Cor. 4,15; cf., Rom. 10,8-15; 16,25.26). Vestea că oamenii nu trebuie să fie pierduți, că ei pot fi uniți laolaltă într-un singur trup pentru Hristos, spre mântuire veșnică, este Evanghelia.

Efeseni 3:7

7. Slujitor. Gr. diakonos (vezi la Marcu 9,35). Cuvântul sugerează activitate, subordonare și serviciu.

Harului. Aici un dar specific pentru scopul de a săvârși lucrarea și apostolia sa (vezi la Rom. 3,24). Pavel era totdeauna recunoscător pentru privilegiul său și chemarea sa.

Lucrarea puterii. [„Lucrarea efectivă”, KJV]. Comparați cu cap. 1,19. Lucrarea plină de putere a lui Pavel era rezultatul puterii care-i fusese dată. Darul divin al harului era însoțit de o energie divină.

Efeseni 3:8

8. Cel mai neînsemnat. [„Mai mic decât cel mai de pe urmă”, KJV]. „cu mult mai mic decât toți”, G. Gal.]. Comparați 1 Cor. 15,9.10; 2 Cor. 11,30; 1 Tim. 1,12-16. Recunoașterea harului și favoarei lui Dumnezeu totdeauna aduceau gânduri de umilință în inima lui Pavel. El era mereu sensibil la faptul că fusese un persecutor al sfinților. De aceea, aprecierea din partea sa a mărimii chemării sale și a inferiorității sale personale era pururea proaspătă înaintea lui. Pavel totdeauna părea uimit de faptul că Dumnezeu putea să ia pe cineva atât de defectuos, cineva care fusese un răzvrătit, și să facă din el un slujitor al harului Său. El se socotea nu numai mai prejos de profeți și apostoli, dar și mai pe jos și de oricare dintre sfinți. Aceia, care au partea cea mai mare de har dumnezeiesc vor fi cei mai smeriți. Numai în felul acesta, sunt ei bine înzestrați pentru a servi. Totuși, sentimentele trezite în Pavel prin gândirea lui asupra vieții sale trecute trebuie să fie înțelese în legătură cu afirmarea lui că trăiește, „cu toată curăția cugetului” său „înaintea lui Dumnezeu” (Fapte 21,1), și îndemnul său adresat convertiților săi să „calce pe urmele sale” (literal, să fie imitatori, ai săi) (1 Cor. 4,16; 11,1; Fi. 3,17). Umilința nu e o calitate negativă, ea e consonantă cu cunoașterea biruinței personale asupra păcatului și cu creșterea în har.

Neamurilor. [„Printre neamuri”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „neamurilor”.

Bogățiile nepătrunse. [„Bogățiile de nepătruns”, KJV; „Neprimitoare de cercetare bogăție”, G. Gal.]. Comparați Iov 5,9; 9,10; 11,7; Rom. 11,33). Bogățiile spirituale ale lui Dumnezeu pot fi văzute numai în parte, deoarece „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12). În Hristos este o îndestulare care nu poate fi epuizată, deoarece El nu numai că posedă bogății peste puterea noastră de imaginație – El însuși este chintesența acestor bogății. Și bogățiile acesta nu sunt de nepătruns pentru că sunt ascunse, ci pentru că sunt atât de abundente. El este bogat în harul Său pentru neamuri, iubirea Lui pentru păcătoși și activitatea Lui răscumpărătoare. Aceasta înseamnă că în Hristos e de găsit răspunsul la oricare posibilă problemă omenească. Resursele Lui sunt inepuizabile. Nu e de mirare că Pavel, având concepția și convingerea aceasta, declara: „N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Cor. 2,2).

Efeseni 3:9

9. Să pun în lumină înaintea tuturor. [„Să fac pe toți oamenii să vadă” KJV; „Să învederez tuturor”, G. Gal.]. Literal, „să lumineze [sau iluminez] pe toți [oamenii]”. Evanghelia aduce la lumină tainele care erau ascunse (vers. 3-5). Prin Evanghelie, întreaga familie omenească, neamuri, și iudei, urma să vadă scopurile lui Dumnezeu. Orice biserică sau orice acțiune de predicare care nu realizează lucrul acesta dă

greș în lucrarea ei. Comparați cap. 1,18 (marginal, KJV) „ochii inimii voastre fiind iluminați”.

Isprăvnicia. [„Comuniunea”, KJV]. Dovezile textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „dispensațiunea”, însemnând „plan”, „administrație”, sau „isprăvnicie” (vezi la cap. 1,10; cf. Cap. 3,2). Înțelepciunea lui Dumnezeu urmează să fie arătată de biserică, în calitate de administratoroare a tainei. Planul ascuns este dat acum la iveală.

Din veacuri. [„De la începutul lumii”, KJV]. Literal, „din veacuri”. Planul răscumpărării a fost făcut înainte de întemeierea lumii (vezi la cap. 1,4). Aducerea istorică la îndeplinire a planului a fost o exprimare a bunătății veșnice a lui Dumnezeu.

În Dumnezeu. Sau „prin Dumnezeu”. E o ușoară dovadă textuală (cf. p. 10) care să susțină exprimarea „prin Dumnezeu”.

A făcut toate. [„A creat toate lucrurile”, KJV]. Probabil Pavel adaugă ideea puterii creatoare pentru a impresiona pe ascultătorii săi cu mărimea temei. Creațiunea și creațiunea din nou sunt totdeauna strâns legate în Evanghelie și ambele sunt realizate în și prin Fiul (vezi Ioan 1,3; Col. 1,20; Evrei 1,2). Dumnezeu care a creat toate lucrurile e la fel de puternic pentru a aduce la îndeplinire scopurile Sale în răscumpărare.

[„Prin Isus Hristos”, KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) omiterea acestei expresii. Totuși adevărul acesta e din plin scos în evidență în altă parte (Ioan 1,3; Col. 1,20 etc.).

Efeseni 3:10

10. Domniile și stăpânirile. Vezi la cap. 1,21. Scopul universal în răscumpărare include îndreptățirea numelui și caracterului lui Dumnezeu, care au fost contestate de Satana și puse la îndoială de îngeri (cf. cele de la cap. 1,6). Acesta este cel mai mare spectacol pe care-l pot contempla ființele inteligente cerești (cf. 1 Cor. 4,9). Cum trebuie să le apară lor cursul istoriei, când din punctul lor avantajos pot să observe reacția reciprocă a forțelor și evenimentelor?

Din locurile cerești. Vezi la cap. 1,3.

Să cunoască. [„Să poată fi cunoscute”, KJV]. Mai degrabă, „să poată fi făcute cunoscute”, „să poată fi declarate”.

Prin biserică. Sau „prin mijlocirea bisericii”. Biserica era intenționată să fie o demonstrație vie a înțelepciunii lui Dumnezeu, la fel cum un bolnav vindecat este o mărturie cu privire la iscusința medicului. Într-adevăr, se poate spune că biserica nu e atât de mult un agent al puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu, cât este o probă sau o dovadă a ei. Biserica dă cea mai bună mărturie atunci când se folosește de toate darurile membrilor ei.

Înțelepciunea nespus de felurită. În deosebi așa cum e manifestată în lucrarea de răscumpărare. Înțelepciunea lui Dumnezeu este de asemenea, arătată în felurite forme din lumea materială, în complexitățile minții omului, și în nenumăratele metode pe care El le folosește pentru a ajunge la inima oamenilor și a efectua mântuirea lor. Deplina extindere a înțelepciunii acesteia nu va fi înțeleasă până nu va fi dus la capăt planul mântuirii.

Efeseni 3:11

11. Planul veșnic. Literal „scopurile veacurilor”. Scriptura și viața ne vorbesc împreună despre aducerea la îndeplinire a scopului veșnic. Dumnezeu nu a creat lumea în zadar; și deși pentru un timp planurile Lui sunt stingherite, în cele din urmă vor triumfa.

Hristos Isus, Domnul nostru. Vezi cap. 1,10,22,23. Pavel reamintește cititorilor săi că Isus cel istoric pe care ei Îl recunoșteau ca Domn era Hristosul planurilor veșnice ale lui Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a mântuirii omului și pentru îndreptățirea caracterului Său. Unitatea pe care scopul Lui o reclamă cere deplină supunere a fiecărui credincios față de Domnul și Învățătorul lui. Unitatea este asemenea aceleia pe care un dirijor de orchestră o așteaptă de la diferitele instrumente ale orchestrei sale. Biserica aceea care nu se poate contopi în unire și devoțiune comună față de Domnul ei e pândită de o înfrângere și lepădare

sigură. Argumentația lui Pavel este 1) că voia lui Dumnezeu ne-a fost descoperită, 2) că voia Lui se aduce la îndeplinire, 3) și că va avea ca rezultat restatornicirea armoniei în universul sfâșiat al lui Dumnezeu.

Efesenii 3:12

12. Credința în El. [„Credința despre El”, KJV]. Însemnând fără îndoială credința noastră în El. Venim la Hristos în primul rând prin credință și continuăm prin credință să trăim viața cerută de El. Putem veni la Dumnezeu cu îndrăzneală numai pe temeiul faptului că avem credință în Hristos ca Mijlocitor al nostru. El a fost Singurul care a întins o punte peste prăpastia care despărțise pe om de Dumnezeu de la intrarea păcatului în lume (Isa. 59,1.2).

Îndrăzneala. Gr. *parresia*, „libertatea de vorbire” (vezi la fapte 4,13).

Apropierea. [„Acces”, KJV]. Vezi cap. 2,18. Adam avusese acea legătură neîmpiedicată cu Dumnezeu la început, dar, pierzând-o, s-a ascuns printre pomii grădinii, pentru că nu mai putea da față cu Dumnezeu în chip deschis și cu o conștiință curată. Efectul răscumpărării este de a readuce pe om la o apropiere nouă și îndrăzneală de Dumnezeu fără teamă sau restricție, și fără nevoia vreunui intermediar ca de pildă preoți sau sfinți, sau ritual. Dumnezeu este imediat accesibil sufletului plin de încredere, prin meritele lui Hristos.

Efesenii 3:13

13. Iarăși. [„De aceea”, KJV]. Din cauză că neamurile aparțin acum trupului lui Hristos, pentru că se împlinesc scopul veșnic, pentru că avem intrare liberă la Dumnezeu și pentru că s-au împlinit lucruri atât de mari și minunate, Pavel adresează o cerere delicată cititorilor săi și anume ca ei să nu fie prea mult îngrijorați de necazurile care se abătuseră asupra lui din cauză că el le adusese binecuvântările Evangheliei.

Pierdeți cumpătul. [„Leșinați”, KJV]. Gr. *egkakeo*, „a obosi”, „a se descuraja”. S-ar putea ca Pavel să vrea să spună: „Rog [pe Dumnezeu] să nu leșin...” sau „[Vă rog să nu leșinați]”. Înțelesul ultim se încadrează mai bine în contextul și stilul general al lui Pavel. Apostolul din închisoare era îngrijorat ca nu cumva turma lui să fie tulburată din cauza suferințelor lui. El era îngrijorat nu atât de mult de sine, cât de ei. Ei ar fi putut trage concluzia că ceea ce predicase el avea doar o mică putere salvatoare; că Dumnezeul în care se încrezuse Pavel nu se gândea la soarta servului Său credincios; că ei înșiși s-ar putea ca în curând să aibă să dea piept cu încercări similare, cum de fapt și urma să se întâmple. Acesta e un caz mișcător de solitudine a apostolului pentru copiii săi în credință. Pavel știa prea bine că necazul e o punere la probă pentru cei care îl privesc ca și pentru cei care trec prin el. Suferința îndurată curajos e de două ori plină de slavă. Atât cei care o privesc precum și cei care o îndură, primesc tărie din ea.

Slava voastră. Pavel, ca bun păstor, se identifică cu turma sa. Dacă el capătă slavă prin necazul său, ei o vor avea. El suferă din cauza înaltei sale slujbe ca apostol și ambasador al lui Dumnezeu. Și efesenii sunt roada apostoliei aceleia. Deci ei sunt îndreptățiți să reflecte slava. Când o parte a trupului lui Hristos e în durere, întregul trup suferă prin simpatie.

Efesenii 3:14

14. Iată de ce. [„Din cauza aceasta”, KJV]. Vezi vers. 1. Gândul care fusese întrerupt în prima parte a versetului e reluat aici, venind după o extinsă paranteză.

Îmi plec genunchii. În ce privește îngenuncherea ca o postură obișnuită de rugăciune vezi Luca 22,41; Fapte 7,60; 20,36; 21,5; Rom. 14,11; Fil. 2,10.

Domnului nostru Isus Hristos. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea acestei expresii.

Efesenii 3:15

15. Orice familie. [„Întreaga familie”, KJV; „Orice neam”, G. Gal.]. A fost multă discuție cu privire la faptul dacă această expresie ar trebui să fie tradusă „întreaga familie”, sau „fiecare familie”. Textul grecesc poate fi redat în ambele feluri, deși normal o construcție ca aceasta ar trebui tradusă „fiecare” și nu „întreagă”. Totuși, un număr de excepții pot fi citate în care o construcție de felul aceleia care e folosită aici este redată ca „toată” sau „întreagă” (Mat.3,15; 28,18; Fapte 1,21, etc.). O excepție vrednică de notat este Ef. 2,21, unde aceeași construcție e redată „toată clădirea”, sau „întreaga structură” (RSV) în timp ce în cap. 3,15 RSV zice „fiecare familie”. Întrucât textul grec aici nu e clar definit, contextul trebuie să decidă cu

privire la ce traducere trebuie să fie adoptată. Pavel pare să vorbească despre unire și pare să conceapă ființele din cer și sfinții de pe pământ ca fiind o singură mare familie. Dacă e adoptată traducerea „fiecare familie”, pare necesar a concepe că sunt mai multe familii în cer. Așa ceva Scripturile nu descriu. Pare mai bine deci să se adopte exprimarea „întreaga familie”, care transmite înțelesul de unitate și totalitate a comunității lui Dumnezeu, Părintele tuturor, o temă la care apostolul revine adesea.

Efeseni 3:16

16. Bogăția slavei Sale. Comparați cap. 1,18. Aceasta este norma pe temeiul căreia Dumnezeu acordă binecuvântările sale omenirii, de unde resursele nelimitate stau la îndemâna copiilor lui Dumnezeu. Omul dă potrivit propriei sale slăbiciuni și lipsei de însemnătate; Dumnezeu, după bogățiile și slava Sa nelimitată. Pavel nu e mulțumit ca frații săi să rămână doar creștini cu numele. El dorește ca ei să primească abundant virtuți să cunoască adâncimile și să urce pe înălțimile vieții spirituale, să participe la bogățiile pline de slavă ale Împărăției lui Dumnezeu.

Să vă întăriți în putere. Puterea care întărește e puterea lui Dumnezeu. Puterea este transmisă prin lucrarea Duhului Sfânt. Aceeași putere care convertește oamenii trebuie să lucreze mai departe în ei creșterea creștină. Aici dau greș mulți creștini. Ei nu recunosc că dezvoltarea spirituală cere tot atât de mult har de la Dumnezeu ca și convertirea inițială. După cum puterea fizică este sporită prin hrană și viața intelectuală prin gândire. Tot așa viața spirituală este susținută de prezența imediată și de puterea Duhului Sfânt.

În omul dinăuntru. Textul grec sugerează că puterea pătrunde și rămâne acolo. Puterile spirituale vitale dinăuntru unui om nu au pornit din propria sa natură; el nu are nimic de oferit, nimic cu care să se laude.

Efeseni 3:17

17. Să locuiască. Gr. katoikoe, „a locui”, „a rămâne”, „a fi acasă”, „a se așeza”, „a sălășlui”. Ideea permanenței este acum adăugată la aceea a împuternicirii (vers. 16). Hristos nu este un vizitator ocazional, ci locuiește în inimă, o putere constant la îndemână pentru iluminarea și purificare (cf. Ioan 14,23; Apoc. 3,20).

Prin credință. Credința este cea care deschide inima față de Hristos. Credința este o încredere puternică în Dumnezeu și făgăduințele Lui și este un principiu continuu susținător al vieții (vezi la Rom. 4,3).

Având rădăcina și temelia. [„Înrădăcinat și întemeiat”, KJV]. Aceste două imagini distincte sunt folosite adesea de Pavel și de alți scriitori biblici (Ps. 1,3; Ier. 17,8; Col. 1,23; 2,7). Pavel adesea combină metaforele pentru a-și sublinia mai bine subiectul (1 Cor. 3,9).

În dragoste. În textul grec cuvintele acestea sunt în poziția accentuată, la început. În felul acesta ele pot fi înțelese ca fiind prima parte a vers. 17, care sună literal „ca Hristos să poată locui prin credință în inimile voastre în iubire”. Sau ele pot fi înțelese ca fiind în legătură cu „înrădăcinat și întemeiat”, adică „înrădăcinat și întemeiat în iubire”. Iubirea care e „înrădăcinată” merge adânc în solul sufletului, angajând toate facultățile minții, în timp ce iubirea este „întemeiată” este fundamentul ferm pe care se află toate legăturile noastre. Nu e nici un argument împotriva iubirii de astfel fel, deoarece nu e nimic mai mare (1 Cor. 13). Iubirea răsare direct din experiența locuirii lăuntrice a lui Hristos, și devine înrădăcinarea și întemeierea unirii dintre Dumnezeu și om, și dintre om și semenul său.

Efeseni 3:18

18. Să puteți. Subiectul de înțeles e dincolo de puterea de pricepere obișnuită; de aceea Pavel se roagă ca ascultătorii săi să poată primi o putere specială care-i face în starea înțeleasă.

Pricepe. [„Înțelege”, KJV]. Literal „a prinde”, metaforic „a pricepe”.

Toți sfinții. Vezi cap. 1,1. Sunt anumite lucruri spirituale care au loc numai în inima individului, dar sunt alte lucruri care aparțin comunității lui Dumnezeu și această înțelegere a iubirii lui Hristos este una din ele. Ea este valoarea comună care leagă laolaltă pe credincioși.

Lărgimea. Pavel nu arată la ce se aplică dimensiunile menționate în această propoziție. Comentatorii au dat felurite interpretări. Poate că explicația cea mai simplă este că Pavel întrerupe propoziția ca și cum ar fi fost copleșit de măreția subiectului pe care îl contempla. El este mișcat simplu, dar profund, când contemplă taina – Hristos locuind launtric, iubirea lui Dumnezeu, unitatea trupului lui Hristos, sau specific iubirea lui Hristos (vers. 19). E ca și cum într-o noapte înstelată, un spectator privește la universul nemărginit al lui Dumnezeu în toate direcțiile, pierdut în uimire.

Efeseni 3:19

19. Dragostea lui Hristos. Aici, se pare, nu iubirea noastră pentru Hristos, ci iubirea Lui pentru noi.

Care întrece orice cunoștință. [„Care depășește cunoștința”, KJV; „cea mai presus de cunoștință”, G. Gal.]. Iubirea lui Hristos e dincolo de cunoștința omenească, deoarece este nemărginită și liberă, niciodată istovită și pururea prezentând domenii noi de înțelegere. Ea este izvorul iubirii noastre mereu în creștere (1 4,19). Oamenii de abia au atins cu vârful degetelor lor puterea de viațuire care se găsește în experimentarea pe deplin a iubirii lui Hristos.

Plinătatea lui Dumnezeu. Vezi la cap. 1,23. Aceasta este încheierea glorioasă a lucrării lui Hristos locuind în viață. Biserica, asemenea unui vas, urmează să fie umplută până la refuz cu har ceresc, așa încât membrii în parte care alcătuiesc trupul lui Hristos să dea pe față sau să reflecte frânturi din „plinătatea lui Dumnezeu”. Pavel prezintă aici o părere înaltă despre natura omului și despre posibilitățile lui de creștere în har. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Lui i-au fost date capacități de dezvoltare și înaltul privilegiu de a deveni părtaș de „natură divină” [fire dumnezeiască] (2 Petru 1,4). Bindecuvântările lui Dumnezeu nu sunt date cu economie. Ele conduc la o înțelegere tot mai cuprinzătoare a gândului lui Dumnezeu, până la umplerea deplină a locurilor lipsite și goale din viața oamenilor. Întrucât Hristos este Cel în care se găsește faptic plinătatea lui Dumnezeu (Col. 2,9), „plinătatea” divină o dobândește omul prin sălășluirea lui Hristos în inimă (vezi Ef. 3,17).

Efeseni 3:20

20. Celui. Întreaga chestiune pe care Pavel a prezentat-o până acum în epistolă e rezumată într-o măreață doxologie (vers. 20, 21). Lauda lui Dumnezeu izbucnește spontan din inima convertită. Sunt multe doxologii în Scriptură (Rom. 16,25-27; 1 Tim. 6,15.16; Apoc. 1,6), fiecare cu aspectul ei distinctiv. La acest punct apostolul este copleșit de un nou înțeles al puterii indescriptibile a lui Dumnezeu, și al iubirii Lui nemărginite față de oameni.

Poate. Pavel scoate adesea în evidență capacitatea lui Dumnezeu de a săvârși ceea ce El a pornit să îndeplinească (Rom. 4,21; 11,23; 2 Cor. 9,8). El vede lucrul acesta ca o mare încurajare pentru credinciosul obosit, care este asigurat că nu-și sprijinește credința pe vreun obiect slab și defectuos.

Nespus mai mult. Gr. huperekperissou, „cu totul deasupra tuturor legăturilor”. Lui Pavel îi place cuvintele compuse. Aici el atrage atenția la o supraabundență, mai pe sus de plinătate și care dă pe deasupra (cf. 1 Tes. 3,10; 5,13). Această abundență este deosebit de manifestă la data celei mai adânci nevoi (cf. Rom. 5,20) și credinciosul nu are decât să și-o însușească.

Puterea. Vezi la ef. 3,16; cf. Ef. 1,19.20; Col. 1,29).

Cerem. Mai degrabă, „cerem pentru noi”. Întreaga expresie fără îndoială se referă în deosebi la virtuțile spirituale „plinătatea lui Dumnezeu” (vers. 19). Pavel dă un accent în plus gândului supraabundenței harului și dăruirii lui Dumnezeu. Sunt izvoare de putere spirituală ce ne sunt la îndemână dincolo de gândul nostru cel mai extrem. Noi nu le folosim așa cum am putea. Comparați îndemnul Domnului (vezi la Mat. 7,7).

Efeseni 3:21

21. Slava. [„Slavă”, KJV]. Literal, „slava”. Numai lui Dumnezeu I se cuvine prețuirea, recunoașterea și onoarea pentru lucrarea mântuitoare a harului. Nu e loc pentru asumare de virtute și slavă din partea bisericii sau a membrilor ei.

În Biserică și în Hristos Isus. [„În biserică prin Hristos Isus”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „în biserică și în Isus Hristos”. Motivele deci pentru proslăvirea lui Dumnezeu se găsesc în aceste două locuri: în biserică, deoarece acolo e reflectată slava Lui; în Hristos, deoarece El este Capul bisericii.

Din neam în neam, în vecii vecilor. [„Până la... sfârșit”, KJV; „în toate neamurile și în veacul veacului”, G. Gal.]. Literal, „la toate generațiile veacului, veacurilor”, adică în veșnicie.

Amin. Vezi la Mat. 5,18.

Așa se sfârșește rugăciunea apostolului și prima parte a epistolei. Slavă și maiestate uimitoare întrupate în făgăduințele lui Dumnezeu pentru cei greșiți, dar plini de nădejde fusese tema, depășind puterea de exprimare a graiului omenesc. Ea lasă inima înălțată, spiritul purificat, și dă o nădejde vie în ce privește venirea Împărăției lui Dumnezeu în plinătatea ei.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

5T 730

1-21 TM 391

AA 302

5-11 AA 159

6 AA 19;

6, 7 2T 609

8 AA 134, 567, 600; GC 471; SL 17, 84; 5T 74, 730, 731

8-10 6T 13

8-11 TM 292

9 AA 527; GW 186; 2T 609

9, 10 ML 368

10 AA 9; Ed 308

10, 11 DA 26

11 COL 397

13-21 LS 439; RC 71

14 GW 178; PK 48; SL 84

14, 15 AA 11; DA 25; 6T 366

14-19 MH 426; 8T 289; 9T 183

15 Ed 306; GC 677

16 DA 200; GW 262; 8T 132

16-19 CH 593; GC 476; SL 84; 2T 522

16-21 FE 180

17 CT 223; Ev 367

17-19 AA 334; TM 387; 3T 213

18, 19 AA 469; COL 129; DA 670; FE 178; MB 34, 76; 3T 213, 266; 5T 264, 740; 7t 214

18-20 8T 335

19 AA 308; PP 64; 2T 215; 3T 467; 5T 105

19, 20 GW 262

20 COL 147, 397; CSW 108; DA 200, 249, 421, 679; Ed 307; GC 351; GW 38; MB 20; MM 203; PP 554; TM 208; 5T 50; 7T 273.

Efesenii 4:1

1. Vă sfătuiesc dar eu. Cu versetul acesta se începe ceea ce s-ar putea numi secțiunea practică a epistolei, deși apostolul Pavel nu-și imagina doctrina și practica drept ramuri separate ale credinței. Teoria și aplicația sunt întretesute în textura prezentării marii teme a unirii credincioșilor. Dar în secțiunea aceasta se dau îndemnuri speciale cu privire la datoriile și privilegiile creștine. Având în vedere harul care a fost primit și răspunerile pe care credincioșii le au unii față de alții, accentul este aici pus mai mult pe efectele decât pe cauzele viețuirii spirituale.

Cel întemnițat. Vezi cap. 3,1.

Să vă purtați într-un chip vrednic. [„Să umblați vrednic”, KJV]. Vezi la Ef. 2,2; cf. Ef. 2,10; 5,8; Col. 1,10). E cu neputință de a fi cu totul vrednici de chemarea noastră, dar omul poate fi continuu sub conducerea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne-a chemat pentru că suntem vrednici, deoarece vrednicia vine după chemare. Nimeni nu ar fi vreodată chemat de Dumnezeu dacă aceasta ar depinde de vrednicia lui. Când fiul risipitor a strigat că nu e vrednic să fie numit fiul tatălui său. El exprima convingerea tuturor păcătoșilor care se pocăiesc (Luca 15,19). Efesenii care fuseseră cândva străini și locuitori vremelnici, dar care acum fuseseră uniți într-un singur trup cu fostul popor ales al lui Dumnezeu și primiseră făgăduințele, sunt chemați să dea pe față anumite dovezi vizibile de schimbarea prin har. Umblarea pe calea creștină însemnează mai mult decât preocuparea de acte separate de purtare exterioară; ea are legătură cu starea și atitudinea lăuntrică care procură forța din spatele faptelor.

Efesenii 4:2

2. Smerenia. Gr. topeinophrosune, „umilință a gândurilor” (vezi la fapte 29,19). Ideea de „smerenie” era ținută în mare stimă la popoarele necreștine în scrierile nebiblice. Topeinophrosune și cuvintele înrudite cu el înseamnă degradare a spiritului, dar creștinismul l-a înălțat ca să însemne umilință neegoistă. Domnul Se descrie pe Sine în legătură cu jugul pe care urmașii Săi trebuie să-l poarte că e „smerit cu inima” (Mat. 11,29). Porunca de a umbla cu toată smerenia e un cuvânt greu pentru inima nepocăită, deoarece e contra oricărui impuls natural al duhului omenesc.

Blândețea. Gr. praotes (vezi Gal. 5,23; cf. Cele de la Mat. 5,5, unde e folosit adjectivul înrudit praiis). Omul blând acceptă pagubele făcute lui de alții, se supune încercărilor vieții. Însușirea acesta este esențială pentru unitatea bisericii, fără de ea curând apare dezbinarea. Blândețea, fiind tăgăduirea afirmării proprii sale persoane chiar și sub provocare, nu poate exista fără smerenie.

Îndelungă răbdare. Gr. makrothumia (vezi Rom. 2,4; Gal. 5,22). Răbdarea în toate împrejurările și pentru toate motivele este esența îndelungii răbdări. Ea e o calitate divină pe care Dumnezeu a dat-o pe față în decursul mileniilor de rebeliune păcătoasă a îngerilor și a oamenilor și omul o are ca o roadă a Duhului. Cuvântul este folosit adesea pentru a descrie răbdarea divină (Rom. 2,4; 1 Tim. 1,16; 2 Petru 3,15).

Îngăduiți-vă. [„Îngăduindu-vă”, KJV]. Gr. apecho, „a îngădui pe”.

În dragoste. Calitatea îngăduirii e manifestată numai de o inimă care iubește.

Efeseni 4:3

3. Căutați. [„Străduindu-vă”, KJV]. Sau „căutând cu sârguință”.

Unirea Duhului. Pavel admite că această stare de unitate dată de Duhul, deja există și el stăruie ca ea să fie păstrată prin exercitarea virtuților pe care el le enumerase. Acum trece la șapte amănunte din care constă această unire pentru care pacea este „legătura”.

Efeseni 4:4

4. Un singur trup. Vezi la cap. 1,23; 2,15.16. E o repetare de șapte ori a cuvântului „un” în cap. 4,4-6. Unirea este tema apostolului în versetele acestea. Sunt mulți membri [multe mădulare], dar un singur trup (vezi la 1 Cor. 12,12-14). Creștinul nu este un pelerin solitar; el aparține unui organism viu, familia lui Dumnezeu. Unitatea aceasta înlocuiește statul, clubul și chiar și familia omenească ca obiect suprem al atașamentului său.

Un singur Duh. Acesta este același Spirit la care se face referire în vers. 3, același Spirit care era puterea regeneratoare recomandată lui Nicodim (Ioan 3,5). Toate darurile, roadele și virtuțile vieții creștine provin din sălășluirea lăuntrică a Duhului în viața personală a credincioșilor și în felul acesta în biserică. Spiritul împrăștie dezbinările dinăuntrul propriei vieți a omului, disarmoniile lăuntrice care fac din atât de multe vieți adevărate câmpuri de luptă. Dezunirea este un semn sigur că Duhul Sfânt lipsește.

O singură nădejde. Nădejdea a răsărit o dată cu apelul lui Dumnezeu la inimile oamenilor – nădejdea mântuirii și arătarea Domnului (Tit 2,13). Ceea ce dă un temei substanțial pentru pace și bucurie, curaj și voi bună este nădejdea realizării finale a împărăției. Spiritul face valabilă această nădejde (cf. Ef. 1,3). O astfel de nădejde duce în mod necesar la viața transformată, deoarece „oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum și El este curat” (1 Ioan 3,3).

A chemării voastre. Adică, inseparabil implicați în ea. Ei au nădejde prin însuși faptul chemării lor.

Efeseni 4:5

5. Un singur Domn. Vezi la 1 Cor. 8,6. Aici este obiectul suprem al loialității. Aceia care acordă deplină supunere și ascultare aceluiasi Domn nu sunt în vrăjmășie unii cu alții. El este Domn prin creațiune și prin re-creațiune, și toată autoritatea Îi revine Lui. Predarea deplină față de El este o cerință, dar o astfel de predare poate fi bucuria cea mai mare a creștinului. „Prin aceasta știm că Îl cunoaștem dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2,3).

O singură credință. Pavel pare să vorbească aici despre credința subiectivă în Hristos ca un Mântuitor personal și nu despre credință ca un sistem de doctrine (cf. Rom. 1,5). E un singur mijloc de mântuire, și anume credința (vezi la Ga. 2,16). Atât iudeii, cât și neamurile intră în „trup” (Ef. 4,4) pe aceeași cale (Rom. 3,29.30).

Un singur botez. Botezul cu apă simbolizează în chip corespunzător moartea și învierea. De asemenea, preînchipuie curățirea și separarea și este o anunțare publică a unirii cu trupul lui Hristos. Cei inițiați în felul acesta în biserica vizibilă cresc împreună până la asemănarea morții și învierii lui Hristos (Rom. 6,3-5).

Efeseni 4:6

6. Un singur Dumnezeu și Tată al tuturor. Vezi la 1 Cor. 8,6. Părintele comun este sursa unirii familiei. Faptul cel mai mare pe care-l poate descoperi inima omului este că Dumnezeu este un Părinte în care se poate avea încredere, care este prieten al omului. În decursul veacurilor, oamenii au dorit după cineva la care să poată veni din mijlocul unei lumi ostile.

Mai pe sus de toți. El este suveran în propria Sa casă.

Prin toți. Dumnezeu este pretutindeni prezent (vezi la Ps. 139).

În toți. [„În voi toți”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea pronumelui, dar pot fi și citate în favoarea lui „noi”. Omiterea pronumelui aduce expresia în paralelism cu cele două expresii anterioare și nu influențează ceea ce vrea să spună Pavel.

Efeseni 4:7

7. Fiecărui. Există o vădită ordine și intenție în acordarea de lucru și talent fiecărei persoane (cf. Rom. 12,6). Fiecare dar contribuie cu valoarea lui la unirea bisericii. Nu e loc pentru mândrie din partea acelor care au daruri mari, deoarece mai mult se va aștepta de la ei; de asemenea, nu e loc pentru gelozie din partea acelor care au primit talanți mai mici, deoarece ei au răspunderea de a dezvolta numai ceea ce au (vezi COL 327; MYP 309; 2T 245; 9T 37).

Efeseni 4,7-13 se ocupă cu diversitatea darurilor din biserică. În 1 Cor. 12. Pavel face o prezentare mai amplă în legătură cu acest subiect. Comparați învățătura lui Isus din parabola talanților (Mat. 25,14-30). Există varietate nu numai în înzestrările supranaturale pe care Dumnezeu le acordă oamenilor pentru scopuri și ocazii speciale dar și în capacitățile spirituale obișnuite ale lor.

Efeseni 4:8

8. Este zis. [„El zice”, KJV]. Sau „este zis”. Citatul este din Ps 68,18. În ce privește înțelesul citatului original vezi la Ps. 68,18; vezi Introducere la Ps. 68.

S-a suit sus. Pavel aplică cuvintele psalmistului la înălțarea lui Hristos. El atrage atenția la faptul că înălțarea lui Hristos la cer e ceea ce garantează capacitatea Lui de a da darurile Duhului oamenilor (cf. cele de la 1 Cor. 15,12-22).

A luat robia roabă. Aici fără îndoială însemnând „a luat robi o oaste de robi”. În Psalmi referirea este probabil la dușmanii luați captivi de împăratul lui Israel. Aici poate fi înțeleasă ca referindu-se la aceia care au fost sculați din morți cu Hristos la învierea Lui (Mat. 27,51-53; cf. EW 184,189, 190; DA 786). Lanțul morții fusese sfărâmat; robii lui Satana fuseseră luați în stăpânire de puterea lui Hristos.

A dat. Textul ebraic și LXX-a zic la Ps. 68,18 „a primit”. Ca scriitor inspirat, Pavel adaptează cuvintele psalmistului la lucrarea lui Hristos de distribuire de daruri spirituale după intrarea sa triumfală în cer.

Efeseni 4:9

9. S-a suit... Se pogorâse. Înălțarea lui Hristos implică o pogorâre precedentă (cf. Ioan 3,13). Nu numai că Fiul lui Dumnezeu a pogorât pe pământ; El a atins chiar adâncurile experienței omenești, în felul acest făcând înălțarea Lui la tronul slavei cu atât mai slăvită.

Înainte. Dovezile textuale sunt împărțite (cf. p. 10) între omiterea și reținerea acestui cuvânt.

Părțile mai de jos ale pământului. Expresia aceasta poate fi înțeleasă ca referindu-se fie la pământul însuși, „pământul” fiind considerat în apozitie cu „părțile mai de jos” sau cu „iadul” (hades, vezi Mat. 11,23), unde sufletul lui Hristos este descris că ar fi mers la moartea Sa (Fapte 2,31; vezi vol. 5, p. 918). A doua interpretare ar face pasajul să vorbească specific despre moartea și înmormântarea lui Hristos. Tocmai această umilire a lui Hristos L-a dus la înălțarea Lui (Fil. 2,5-11). Intrând într-o astfel de experiență, El a devenit un mare preot înțelegător și efectiv, cunoscând toate vicisitudinile vieții omenești, chiar și moartea însăși (Evrei 2,14-18; 7,25-27).

Efeseni 4:10

10. Același. Coborârea a fost adâncă, dar înălțarea este mai pe sus decât ar sugera adâncimea (cf. cap. 1,10.20-23).

Ca să umple toate. Unii susțin că apostolul vorbește aici de atotprezența lui Hristos; și că în calitate de om, Hristos acceptase limitele neamului omenesc, dar acum El e în poziția de a revărsa darurile Sale și de a

turna harul Său în putere și slavă nelimitată; că El este Lumina lumii, Soarele dreptății, revărsând razele Sale dătătoare de viață în orice colț întunecat. Alții susțin că apostolul vorbește aici despre Hristos care umple toate în sensul că El este capul trupului „plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (cap. 1,23). Fiecare binecuvântare oferită omului pornește de la El.

Efeseni 4:11

11. El a dat. În textul grecesc cuvântul pentru „El” este subliniat însemnând „El Însuși”, Cel descris mai înainte.

Apostoli. Vezi Fapte 1,2; 1 Cor. 12,28. Pavel nu spune atât de mult că anumite daruri au fost date oamenilor pentru ca să poată deveni apostoli, ci că aceia care au primit darul fuseseră ei înșiși dați bisericii. Biserica primea în slujba ei oameni care erau bine echipați pentru funcțiile lor. Comparați Rom. 12,6-8.

Prooroci. Vezi la Gen. 20,7; Mat. 11,9; 1 Cor. 12,10. Profetii erau exponenți și tâlcuitori ai voiei lui Dumnezeu care le fusese făcută cunoscută prin mijloace supranaturale. Ei sunt menționați împreună cu apostolii în Ef. 2,20; 3,5. Ideea prezicerii nu este esențială în înțelesul cuvântului și nici nu e găsit elementul prezicator în toate rostirile profetice (Fapte 15,32; 1 Cor. 14,3). Darul profetic era indispensabil la întemeierea bisericii în timpurile NT și este călăuza rânduită a bisericii rămășiței (Apoc. 19,10).

Evangelhisiți. Gr. euaggelistai, „predicatori ai Evangheliei”, înrudit cu verbul euegelizo (vezi la Fapte 8,4). Euaggelistai pare că nu erau legați de o anumită localitate, ci își desfășurau mărturia din loc în loc. Ei probabil nu exercitau autoritatea deplină ca apostolii (Fapte 21,8; 2 Tim. 4,5). Lucrarea evangheliștilor pare să fi fost îndreptată mai ales spre păgâni, în timp ce păstorii și învățătorii serveau bisericile locale.

Se poate ivi întrebarea cu privire la motivul pentru care Pavel nu se referă aici la lucrarea presbiterilor, diaconilor și a altora. Pare că el aici vorbește de aceia care erau remarcați prin faptul că primiseră darurile Duhului pentru scopul de a instrui, decât de aceia a căror lucrare era mai mult administrativă, fără însă de a implica nici superioritatea, nici inferioritatea acestora. Aceste slujbe nu se excludeau reciproc.

Păstori și învățători. Structura acestei expresii, în textul grec, sugerează că Pavel intenționează să vorbească de două faze ale unei și aceleiași slujbe. Orice slujbă pastorală efectivă este o lucrare de învățare. Funcția pastorală a responsabililor bisericii e prezentată în Ioan 21,16; Fapte 20,28.29; 1 Petru 5,2.3 etc. Și aspectul de învățatură în Fapte 13,1; Rom. 12,7; 1 Tim. 3,2 și în multe alte pasaje. Domnul Însuși era marele păstor-învățător, păstorind turna și învățând-o.

Efeseni 4:12

12. Pentru. Sau „în vederea”.

Desăvârșirea. Gr. katartismos, „echipare”, „desăvârșire”. Verbul katartizo e folosit în Mat. 4,21 pentru câmpirea plaselor, în Gal. 6,1 pentru refacerea celor biruiți de o greșală. Comparați 1 Cor. 1,10. Darurile erau pentru scopul „reparării” sfinților și al unificării lor. „Desăvârșirea” cuprinde așa cum sugerează contextul, o grupă de conducători rânduiți în fruntea bisericii.

Lucrării de slujire. [„Lucrării slujitorilor”, KJV; „La lucrul slujbei”, G. Gal.]. Sau „lucrării slujirii, „lucrării serviciilor”, incluzând tot felul de slujitori și de slujbe în cuprinsul bisericii. Slujbașii bisericii nu trebuie să domnească peste turmă, ci trebuie să se considere slujitori. Acesta este scopul imediat al darului.

Zidirea. [„Edificare”, KJV]. Biserica trebuie să fie zidită atât în caracter, cât și ca număr.

Efeseni 4:13

13. Până. Slujbele la care se face referire vor fi necesare și valabile până ce va fi stabilită împărăția lui Dumnezeu.

Ajunge. [„Vom veni”, KJV] sau „ajunge la”, „atinge”.

Unirea. Cuvântul acesta e legat atât de credința, cât și de cunoștința; adică, unirea credinței în Hristos și unirea cunoștinței Lui. Credința totdeauna trebuie să fie unită cu cunoștința.

Cunoștința. Gr. epignosis, „cunoștință” spirituală dezvoltată (vezi la cap. 1,17).

Starea de om mare. [„Bărbat desăvârșit”, KJV; „starea bărbatului desăvârșit”, G. Gal.]. Sau „bărbat matur”. Aceasta se referă nu atât de mult la persoane individuale, cât la biserică, care trebuie să ajungă la o stare de unitate, întregime și maturitate organică, în contrast cu imaturitatea copilărească sugerată în vers. 14. Deoarece ținta de atins este asemănarea cu Hristos atât individuală, cât și ca biserică (Rom. 8,29). Refuzul de a crește este un păcat mai mare decât imaturitatea însăși, și este rezultatul mulțumirii de sine și a idealurilor joase.

Staturii. Gr. helikia, „vârstă”, „perioada vieții”, „statură”. Aici pare să fie proeminentă ideea de maturitate. Compară Luca 2,52; 12,25.

Plinătății lui Hristos. Vezi la Ef. 1,23; 3,19; cf. Ioan 1,14,16. Numai Hristos are statura deplină și este omul deplin, omul desăvârșit. Noi suntem chemați să participăm la acea natură și toate slujbele bisericii și darurile Duhului sunt date în scopul acesta.

Efeseni 4:14

14. Copii. Gr. nepioi, „prunci”. Cuvântul este uneori dat „prunci” (Mat. 11,25; Rom. 2,20, etc.). Metaforic, înseamnă puerilitate mai de grabă decât a fi ca copiii (cf. 1 Cor. 3,1; 13,11; Gal. 4,1,3; Evrei 5,13). Suntem îndemnați să devenim „ca niște copilași”, paidia (Mat. 18,2-4) în umilință și în duh de încredere, dar nu în impulsivitate și imaturitate. Scopul acordării darurilor este creșterea copiilor lui Dumnezeu la statura de bărbat spiritual deplin. Nu e priveliște mai jalnică decât aceea a stagnării mentale și fizice la o persoană de vârstă matură.

Duși încoace și încolo. [„Aruncați încoace și încolo”, KJV]. Literal, „fiind bătuți de valuri”. Lipsa de statornicie atât de adesea asociată cu tinerețea, nu trebuie să fie semnul credinciosului; răbdarea, statornicia, stabilitatea sunt caracteristicile sale (cf. Iac. 1,6; Evrei 13,9). Aceia care caută continuu ceva nou și sunt atrași de vreo idee senzațională alcătuiesc o temelie slabă pentru viața bisericii. La fel, speculația teologică și filozofică dincolo de limite legitime contribuie la instabilitatea de credință și caracter.

Vânt de învățătură. Pavel nu ia aici în derâdere doctrina sau teologia, ca exprimând o grupare sistematică de cunoștințe cu privire la Dumnezeu, dar mai degrabă avertizând contra indeciziei, incertitudinii și neclarității care însoțește atât de multă teologie. El fără îndoială se referă și la speculația inutilă care adesea marchează discuția religioasă. Amândouă acestea extreme sunt elemente tulburătoare în viața bisericii.

Viclenia. [„Dexteritate”, KJV; „înșelăciunea”, G. Gal.]. Literal, „a juca zaruri”. „Vânturile de doctrină” sunt calculate să înșele, ca atunci când un jucător la cărți nebănuitor cade victima unui trișor viclean. Nu e numai o chestiune de șansă, deoarece zarurile fuseseră folosite cândva, dar învățătura lui Hristos nu se bazează pe ceva care se poate dovedi fals, în cele din urmă. În cuvântarea sa finală adresată prezbiterilor efeseni la Milet, Pavel îi avertizează că „lupi răpitori” urmau să se vâre între ei (Fapte 20,29) și pare că timpul acela sosise. Integritatea în învățarea adevărului e tot atât de esențială ca și onestitatea în practicarea lui.

Șireteniilor. Gr. panourgia, „iscusință”, „escrocherie”, „șiretenie” (vezi Luca 20,23; 1 Cor. 3,19).

Mijloace de amăgire. [„Prin care pândesc să înșele”, KJV; „spre uneltirea rătăcirii”, G. Gal.]. Literal „către [sau cu gândul] viclenia înșelăciunii”. Scopul lor final este înșelăciunea.

Efeseni 4:15

15. Credincioși adevărului. [„Vorbind adevărul”, KJV]. Textul grecesc cuprinde ideea de a fi sincer ca și de a vorbi adevărul cu implicația de a urma adevărul și nu doctrinele înșelătoriei contra cărora Pavel dăduse avertizare. Spiritul simplu de sinceritate și de vrednicie de încredere este o pavăză efectivă contra vânturilor învățăturilor înșelătoare (vezi Ioan 3,21; 8,44; 18,37; 1 Ioan 1,8; 2 Ioan 4).

În dragoste. Iubirea și adevărul sunt inseparabile. Adevărul nu numai că trebuie să fie exact exprimare dar și iubitor în conținut (cf. Gal. 4,16). Iubirea însă, nu implică trecerea cu vederea a păcatului. Nici unul dintre apostoli nu a fost mai specific în denunțarea făcătorilor de rele ca Pavel, dar iubirea era starea launtrică a inimii sale în timp ce vorbea adevărul cerut de iubirea sa (vezi Ef. 3,17-19).

Capul. După cum pomul își înfinge rădăcinile în pământ căutând hrană și apă, tot așa copilul lui Dumnezeu se îndreaptă spre Hristos pentru a-și primi vitalitatea și întreținerea. Unirea cu Hristos este în același timp cauza și rezultatul creșterii. El este Capul fiecărui om ca și capul bisericii (1 Cor. 11,3).

Efesenii 4:16

16. Bine încheiat. [„Armonios combinat”, KJV; „bine alcătuit”, G. Gal.]. Comparați cap 2,21. Creșterea în El asigură vitalitate revărsându-se de la El în mădulele trupului, care sunt strâns legate laolaltă. Așa e cu puțință ca persoane cu daruri foarte variate să lucreze împreună.

Legat. [„Compuse”, KJV; „încheiat”, G. Gal.]. O articulare continuă a unui mădular cu altul, asigurând soliditate și tărie. Structura complexă crește prin contactul cu revărsarea de har de la Cap.

Lucrarea. [„Lucrarea efectivă”, KJV; „lucrării măsurate”, G. Gal.]. Gr. energia, „putere lucrătoare”, „lucrare”. Cuvântul nostru energie e derivat de la energia. Fiecare parte are funcția ei esențială de îndeplinit. Fiecare membru este un mădular lucrător.

Fiecărei părți. Ideea esențială este aceea a coerenței mutuale și a creșterii comune prin legătura cu capul (cf. Col. 2,19).

Își primește creșterea. [„Crește, KJV]. În timp ce izvorul hrănitor este capul, fiecare parte sau mădular are o lucrare de îndeplinit pentru a produce creșterea. E o creștere îndoită – creșterea bisericii în număr și a persoanei individuale în virtuți spirituale.

Se zidește. Vezi la vers. 12.

Efesenii 4:17

17. Vă mărturisesc eu în Domnul. Îndemnul care trebuie să urmeze vor fi date în lumina lui Hristos în calitate de Cap al bisericii și sursă a puterii pentru dreapta viață. Pavel nu exprimă numai opinia lui personală. El simte adânc ceea ce e gata să învețe pe alții. În ce privește afirmații asemănătoare vezi Fapte 20,26; Rom. 1,9; 2 Cor. 1,23; Gal. 5,3; Fil. 1,8; 1 Tes. 2,5).

Trăiesc. [„Umblă”, KJV]. Literal, „restul neamurilor”. Totuși, dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea lui „alte”. Pavel îndeamnă pe credincioși să fie deosebiți de neamuri. Efesenii înșiși fuseseră cândva neamuri, dar acum fac parte din „Israelul lui Dumnezeu” (Gal. 6,16).

Deșertăciunea. Gr. mataiotes (vezi Rom. 8,20). Ideea nu e de înșelăciune, ci de scopuri ușurate și lipsite de conținut. Fără de Hristos persoana dintre neamuri rătăcește fără țintă, fără nădejde și cu nesăbuiță. În Rom. 1,21-32 Pavel trasează un tablou de deplină decădere când omul se dedă la gânduri „deșarte” (mataios). Această degenerare a avut loc în mintea omului, așa încât facultățile raționale au cedat închipuirilor rău îndrumate sau neîndrumate. Deșertăciunea acesta a fost nu numai fără valoare, dar și degradantă.

Efesenii 4:18

18. Mintea întunecată. Ideea este aceea a orbirii intelectului. Metafora întunericului e folosită adesea în Scriptură (Ioan 3,19; Fapte 26,18; Col. 1,13; 1 Tes. 5,4,5; 1 Ioan 1,5,6). Mintea firească nu poate înțelege adevărul spiritual, deoarece a fost stricată de păcat, nu numai în percepțiile ei morale dar și în capacitatea ei de a judeca. Rațiunea neajutorată e cu totul necorespunzătoare față de puterea de pricepere spirituală necesară pentru o cunoaștere mântuitoare a lui Dumnezeu.

Străini. [„Înstrăinați”, KJV]. Vezi la Ef. 2,12; cf. Col. 1,21. Cuvântul acesta și cel grec din care e tradus, sugerează o fostă condiție de unire. Omul, care cândva fusese în comuniune cu Făcătorul său, acum e

despărțit de viața lui Dumnezeu, adică, de viața care vine de la El (1 Ioan 5,11). Înstrăinarea de viața lui Dumnezeu înseamnă pierderea vieții veșnice – moartea spirituală.

Neștiință. Neștiința lor venea, nu dintr-o incapacitate intelectuală, ci dintr-o lipsă morală de care puteau să fie socotiți răspunzători. Necunoașterea voii lui Dumnezeu nu e o scuză când cineva a avut prilejul de a o cunoaște, deoarece Dumnezeu nu poate „trece cu vederea” o neștiință vinovată (cf. fapte 17,30).

Împietririi. [„Orbirii”, KJV]. Gr. porosis, „împietrire”, ideea fiind aceea de împietrire sau învârtoșare și insensibilitate spirituală (cf. Rom. 11,25). În Rom. 1,21, Pavel descrie cum a avut loc această împietrire; oamenii și-au atras-o singuri.

Efeseni 4:19

19. Și-au pierdut orice fel de simțire. [„Fiind trecuți de simțire”, KJV”; „petrec în nesimțire”, G. Gal.]. Sau „au devenit nesimțitori”.

S-au dedat. Aceasta înseamnă o predare cu voia. Este o vastă diferență între starea cuiva care e prins în cursă de uneltirile diavolului și a cuiva care în chip deliberat cheamă puterea lui. Comparați Rom. 1,24, unde se spune că „Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției”. Dar lăsarea lor în voia necurăției de către Dumnezeu vine totdeauna după alegerea responsabilă din partea păcătosului de a umbla pe calea cea rea; ea nu precede niciodată această alegere. Cele mai mari înălțimi și cele mai de jos adâncuri sunt atinse de puterea voinței exercitate fie spre bine, fie spre rău.

Desfrânare. Gr. aselgeia (vezi la Rom. 13,13). Cuvântul acesta arată o dedare deplină și nepăsare la patimă. Natura omenească, lăsată în voia ei, e aceeași acum ca și atunci.

Lăcomie. Gr. pleonexia, „o dorință de a avea mai mult”, „lăcomie”. În NT, pleonexia e adesea legată de ceva necurat. (cf. Ef. 5,3.5; Col. 3,5).

Efeseni 4:20

20. Învățat așa pe Hristos. Un contrast cu viața păgânismului este prezentat aici. Expresia aceasta nu e folosită în altă parte, „cunosc pe Hristos” fiind expresia mai obișnuită (2 Cor. 5,16; Fil. 3,10; 1 Ioan 4,7). A fi „învățat pe Hristos” nu e numai a fi învățat ceva despre El; înseamnă a fi făcut cunoștință cu slujba și lucrarea Lui ca preot, profet, împărat, avocat și mijlocitor și a-și fi însușit pentru viața personală foloasele lucrării Lui de ispășire. Când Isus a spus: „învățați de la Mine” (Mat. 11,29), El se prezenta ca exemplu; aici El se oferea nu ca mare învățător, ci ca Însuși obiectul cunoștinței și credinței.

Efeseni 4:21

21. Dacă cel puțin. [„Dacă e așa”, KJV]. Sau „admițând”. În textul grecesc condiția e afirmată ca adevărată. În plus, accentul este pe pronumele „L”. Ei Îl auziseră așa cum oile aud glasul păstorului și ei erau obligați să asculte de El.

[„De El”, KJV; „învățătura Lui”, G. Gal.]. Sau „în El”. Adică au primit cunoștința despre El prin unire vitală cu El.

Adevărului. În ce privește o definiție a adevărului, vezi Ioan 8,32. întregul adevăr era întrupat în persoana lui Isus. Nu atât speculația filozofică despre El, cât relația personală cu El și primirea harului Lui e ceea ce ne oferă adevărul cu privire la El.

Isus. Acest singur nume este rareori folosit în epistole, expresia obișnuită fiind „Isus Hristos”, „Domnul Isus” sau „Hristos Isus”. Când numele personal apare singur, accentul este pe Isus istoric, întrupat, crucificat, înviat și înălțat la cer. El a fost descoperirea lui Dumnezeu, și deci depozitarul întregului adevăr. Creștinismul stă sau cade pe temeiul istoricității acestor evenimente. Pavel mizează totul pe ideea că la un anumit moment de timp, Dumnezeu în chip unic a intrat în experiența omenirii prin persoana omului Isus.

Efeseni 4:22

22. Felul... de viață. Gr. anastrophe, „fel de viață”, „purtare”, „comportament”. În ce privește comentariul la verbul înrudit anastrepho vezi la cap. 2,3. Felul de viață de mai înainte fusese descris în cap.

4,17-19. Natura păcătoasă anterioară trebuie să fie dezbrăcată o dată pentru totdeauna, și să nu mai fie îmbrăcată niciodată (vezi la vers. 24). Haina dreptății trebuie să înlocuiască veșmintele murdare ale îndreptării personale.

Omul cel vechi. Vezi la Rom. 6,6; cf. Col. 3,9). Expresia aceasta pare să însemne mai mult decât simplu vechile fapte sau deprinderi și să includă chiar mintea și natura care sunt sursa fiecărei fapte. Omul cel vechi a murit (Rom. 6,6) și nu ar trebui să fie reînviat.

Se strică. [„E stricat”, KJV]. Literal „fiind stricat”, sau „stricându-se”. Forma cuvântului arată continuarea sau întinarea stricăciunii în starea „omului vechi”. Păcatul este un factor dezintegrant în viață, o creștere canceroasă în trupul spiritual.

Poftele înșelătoare. Literal, „pofte ale înșelăciunii”. Expresia stă în contrast cu „adevărul” (vers.21). Dacă oamenii și-ar da seama de robia și de stricăciunea pe care le aduce păcatul, el ar apărea așa cum și este în adevăr, ceva îngrozitor. Totuși caracterul lui adevărat este ascuns până când și-a înrobuit victimele. Poftele cărnii sunt înșelătoare deoarece făgăduiesc fericire dar dau întristare, făgăduiesc libertate, dar dau sclavie, făgăduiesc imunitate față de rezultatele fapturii de rele, numai pentru a aduce nimicire.

Efesenii 4:23

23. Să vă înnoiți. Păcatul este un intrus, un distrugător al curățeniei primare a omului. În ciuda veacurilor de degradare, omul tot mai arată oarecare trăsătură ale lucrării originare a lui Dumnezeu, și prin lucrarea Duhului Sfânt în nașterea din nou și în sfințire „omul vechi” (vers. 22) poate fi creat din nou. Este o fisură adâncă în sufletul omului după cum e și în familia omenească, o fisură care poate fi vindecată numai de influența și puterea unificatoare a Domnului Isus Hristos.

Duhul minții voastre. Schimbarea nu e o schimbare superficială de opinie sau o nouă concepție doctrinală, ea afectează natura gândului și principiile lui guvernatoare.

Efesenii 4:24

24. Nou. Gr. kainos, „nou [în calitate]. Îmbrăcarea cu natura cea nouă sau omul cel nou, nu e ceva pe care noi îl putem aduce la îndeplinire prin noi înșine, și nici nu e doar un om reînnoit. Dumnezeu este puterea activă în creațiunea din nou, dar schimbarea nu e efectuată fără consimțământul și conlucrarea omului (vezi MB 142).

După chipul lui Dumnezeu. [„După Dumnezeu”, KJV]. Literal, „potrivit cu Dumnezeu”. Dumnezeu însuși este idealul după care este modelat omul cel nou (Mat. 5,48) și întrucât „omul cel nou” e de fapt o revenire la starea originară a omului, însemnează refacerea chipului lui Dumnezeu în suflet (Gen. 1,27; Ed. 125; cf. Col. 3,10).

Făcut. [„Creat”, KJV]. Vezi la Ef. 2,10; cf. cele de la 2 Cor. 5,17.

Neprihănire. [„dreptate”, KV]. Gr. dikaiosune (vezi la Mat. 5,6).

Sfîntire. Gr. hosios, „evlavie”, „sfîntire”. Cuvântul apare în în NT numai în Luca 1,75. În ce privește adjectivul hosios, „pios”, „sfânt”, vezi la Fapte 2,27; 13,34).

Efesenii 4:25

25. Minciuna. Gr. pseudos, „falsitate”, „neadevăr”, „minciună”. Înșelăciunea aduce propria sa nimicire a sufletului celui care înșală, păgubindu-l pe mincinos mai mult decât pe cel înșelat. Cum pot cei care-L urmează pe Cel care este adevărul să facă altceva decât să fie integrii în toate lucrurile? În viața creștinului nu e loc pentru a trage profit de pe urma altuia într-o tranzacție de afaceri, pentru denaturarea lucrurilor în istorisirile spuse, pentru transmiterea de impresii false prin insinuări, pentru facerea de promisiuni fără intenția de a le ține pentru transmiterea de vești și vorbiri de rău.

Să spună... adevărul. Un citat din Zah. 8,16. Spunerea adevărului e o deprinderea înrădăcinată în comportamentul creștin.

Mădulare unii altora. Minciuna tinde să sfârșească unitatea frăției; înșelăciunea ridică pe un membru împotriva altuia (cf. 1 Cor. 12,15). Nu poate fi adevărată unire între oameni decât pe temeiul unei depline încrederi (cf. Zah. 8,16).

Efeseni 4:26

26. Mâniați-vă. [„Fiți mâniați”, KJV; „la mânie”, G. Gal.]. Citatul din LXX-a a Ps. 4,4 (vers. 5 – LXX-a). Comentarii diferă cu privire la faptul dacă textul ebraic al Ps. 4,4 trebuie să fie tradus ca în KJV, sau ca în LXX-a cu care pasajul lui Pavel concordă. În textul grec ambele elemente „mâniați-vă” și „nu păcătuți” sunt porunci. S-au făcut diferite sugestii pentru a evita porunca mâniei, dar nici una nu este satisfăcătoare. Soluția cea mai simplă pare să fie de a privi mânia de aici ca o dreaptă indignare. Un creștin care nu e trezit până la punctul de indignare prin rele și nedreptăți vădite, poate fi nesimțitor la unele lucruri care ar trebui să-l privească pe el. Indignarea dreaptă are o funcție cât se poate de importantă în stimularea oamenilor la luptă împotriva păcatului. Isus nu S-a mâniat de nici un afront personal, ci de învinuirea ipocrite la adresa lui Dumnezeu și de nedreptăți făcute altora (vezi Marcu 3,5). Mânia îndreptățită este îndrumată împotriva faptului rău, fără animozitate față de făcătorul răului. A fi în stare de a deosebi cele două este o realizare creștină majoră.

Nu păcătuți. Aceasta este o poruncă, așa cum arată clar textul grec. Se dă o avertizare ca nu cumva mânia îndreptățită să ducă la resentimente personale și la duh de răzbunare și pierderea stăpânirii de sine. Bine a zis cineva: „Facem bine că ne mâniem la anumite timpuri, dar noi am cam greșit timpurile”.

Să n-apună soarele. Aici e prevăzută o apărare împotriva abuzului de mânie îndreptățită. În timp ce ar trebui ca totdeauna să rămână o indignare împotriva păcatului, resentimente cultivate sunt nimicitoare de suflet. O cinstită examinare a calității mâniei cuiva este dacă acel cineva se poate ruga pentru persoana greșită.

Mânia. Sau „iritația”, „exasperarea”, simțământul rău al resentimentului personal în care se poate transforma ușor chiar și mânia îndreptățită.

Efeseni 4:27

27. Prilej. [„Loc”, KJV]. Adică, loc sau ocazie. Comparați Rom. 12,19.

Diavolului. Gr. diabolos, „pârător”, „acuzator” (vezi la Mat. 4,1). Pavel folosește pe diabolos numai în epistolele sale târzii (cf. 1 Tim. 3,6.7.11; 2 Tim. 2,26; 3,3; Tit 2,3), în timp ce în epistolele sale mai timpurii cuvântul obișnuit este satanos, „Satana” (Rom. 16,20; 1 Cor. 5,5; 1 Tes. 2,18; 2 Tes. 2,9; dar cf. 1 Tim. 1,20; 5,15). Mânia la care se face referire în vers. 26 dă prilej diavolului să ridice pe membrii trupului lui Hristos unul împotriva altuia – de unde sfatul de a nu da diavolului prilej de a lucra.

Efeseni 4:28

28. Să nu mai fure. Pavel vorbește aceluia care în multe cazuri ieșiseră din păgânism. Sunt multe căi în afară de luarea directă a avutului altuia în care am putea fi vinovați de acest păcat, ca de pildă necinstea în afaceri. Deci porunca lui Pavel se poate aplica celor care se declară creștini. Hoția poate lua multe înfățișări perfide, dar în orice caz ea e o călcare a poruncii fundamentale a iubirii față de semen.

Să lucreze. Se poate discuta dacă furtul era o cauză sau un rezultat al nelucrării, dar cu siguranță munca este remediul. Pavel nu numai interzice un rău. Dacă e adevărat că „natura nu are plăcere de goluri”, e tot atât de adevărat că deprinderile părăsite trebuie să fie înlocuite de altele (cf. Mat. 12,43-45). Nelucrarea și hoția tind să meargă împreună, după cum merg munca și cinstea.

Cu mâinile lui. Pavel însuși a dat un exemplu de lucru cu mâinile sale (Fapte 20,34) urmând pe Învățătorul său, care lucrase cu propriile Sale mâini. Munca cinstită este esențială pentru fericirea oamenilor fie că e muncă intelectuală sau fizică, și nici un creștin nu are dreptul să fie întreținut de alții dacă e în stare să se întrețină singur. Există o valoare terapeutică în munca grea; instrucțiunea lui Pavel e psihologic temeinică și spiritual adevărată (vezi Rom. 12,11).

Ca să aibă ce să dea. Există motiv în plus pentru acest îndemn de a lucra. Sunt mulți care nu se pot întreține din cauza vârstei sau incapacității. Aceasta dă prilej pentru o demonstrație a unirii care este tema

epistolei. E un privilegiu creștin de a da celor care sunt în lipsă, aceluia care ar pieri fără de acest ajutor. Facerea de bani numai de dragul lor nu e o activitate creștină; răsplătirile muncii cinste trebuie să fie primite și date în spiritul isprăvniciei creștine. Credinciosul lucrează pentru a fi în stare să ajute pe alții, iar după ce și-a făcut datoria față de ceilalți se va îngriji pe sine. În felul acesta, se află în contrast hotărât față de hoț.

Efeseni 4:29

29. Stricat. Gr. *sapros*, „putred”, „stricat”, „rău”. În Mat. 7,17 *sapros* descrie un pom stricat, și în Mat. 13,48 pește ce nu poate fi consumat care era aruncat. Vorbirea stricată este semnul unei inimii stricate, „căci din prisosul inimii vorbește gura” (Mat. 12,34). Vulgaritatea și gesturile obscene, chiar și conversația frivolă și fără rost, nu au loc în viața creștinului; într-adevăr ele sunt marca unui duh nerenăscut.

Unul bun. Nu este suficient ca creștinul să se abțină de la vorbire indecentă. Cuvintele lui trebuie să îndeplinească un scop folositor. Isus a avertizat contra întrebuițării cuvintelor nefolositoare (Mat. 12,26), cuvinte care nu îndeplinesc un scop ziditor.

Pentru zidire. Literal pentru „zidirea nevoii”. Comparați traducerea „zidire, după ocazie” (RSV). În timp ce vorbirea nu trebuie să aibă totdeauna un caracter sobru sau chiar serios, ea ar trebui totdeauna să zidească sau să edifice făcând pe oameni mai buni decât fuseseră înainte de a fi auzit cuvintele spuse. După cum în vers. 28 lucrarea creștinului trebuie să fie pentru folosul altora, tot așa aici cuvintele lui trebuie să fie pentru binele semenilor săi. Nu numai vorbirea indecentă dar și cea egoistă, răutăcioasă, criticoasă, sau sugestivă, strică. Aici din nou apostolul pare să aibă în spatele gândului său tema centrală a epistolei – unirea. Ceea ce nu zidește, dărmă și deci trebuie să fie evitat. Comparați 1 Tes. 5,11-14.

Har. Gr. *charis*, aici probabil însemnând „folos” (cf. cele de la Rom. 3,24).

Efeseni 4:30

30. Întristați. Gr. *lepeo*, „a pricinui durere”, „a întrista”, a mâhni”. Expresia greacă poate fi tradusă, „încetați de a mâhni”. Personalitatea Duhului Sfânt este aici clar implicată. În ce privește felul în care Duhul Sfânt poate fi mâhnit vezi la Mat. 12,31.

Pecetluiți. După cum în cap. 1,12.13 se spune despre credincioși că era pecetluiți „în Hristos” tot așa aici se spune despre ei că sunt pecetluiți în „Duhul Sfânt” (vezi la Ef. 1,13; cf. 2 Cor. 1,22). Pentru semnificația sigiliului vezi la Apoc. 7,2. Primirea Duhului Sfânt la convertire este autentificarea din partea lui Dumnezeu că cel credincios este acceptat, că aprobarea Cerului odihnește asupra alegerii și experienței sale.

Pentru. [„Spre”, KJV]. Mai degrabă, „în vederea”. Se nădăjduiește că cel credincios va stăruii și că va fi proslăvit. Lucrul acesta se poate întâmpla numai „dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită cu care ne laudăm” (Evrei 3,6). Actul sigilării ne garantează pentru totdeauna mântuirea, deoarece este cu puțință de a păcătui împotriva Duhului Sfânt și în felul acesta a pierde dreptul la răscumpărare (vezi la Mat. 12,31; cf. Evrei 6,4-6). Păcatul pentru care nu e iertare vine ca o culminare la o serie de întristări a Duhului. E deci lucru important de a ne feri chiar și de un singur act de întristare.

Răscumpărării. Vezi la cap. 1,14.

Efeseni 4:31

31. Amărăciune. Gr. *pikria*, „amărăciune” (metaforic) a temperamentului, a caracterului, și a dispoziției. O persoană plină de amărăciune este într-o stare de continuu antagonism cu semenii săi, în felul acesta, fiind lipsită de unire cu ei (cf. Fapte 8,23; Rom. 3,14). În ce privește o listă de rele asemănătoare cu acelea pomenite aici vezi Col. 3,8).

Orice iuțime, orice mânie. [„Supărare și mânie”, G. Gal.]. gr. *thumos kai orge*. *Thumos* denotă o stare de mânie și furie de moment; *orge*, o condiție permanentă de resentiment și vrăjmășie (cf. la Rom. 2,8).

Strigare. [„Izbucnire”, G. Gal.]. gr. *krauge*, „un strigăt”, „ceartă zgomotoasă”. Cearta dintre farisei și saducheii cu privire la doctrina învierii era o *krauge* (fapte 23,9).

Clevetire. Gr. blasphemia, „blasfemie”, „vorbire de rău”, „injurie”. Strigarea curând devine vorbire de rău într-un efort de a ruina reputația altora. Toate relele menționate în pasajul acesta tind să tulbure unitatea trupului credincioșilor, ridicând bariere între cei care ar trebui să fie atrași laolaltă în virtutea cetățeniei lor comune în cer.

Răutate. Gr. kakia, (vezi la Rom. 1,29). Unii văd o ordine naturală în lista de rele a lui Pavel: amărăciunea, curând devine o mânie pasionantă și explozivă, mânia se transformă în strigare, strigarea duce la ceartă necuvenită, cearta este totdeauna însoțită de injurie sau calomnie, și toate acestea pornesc dintr-o răutate satanică sălășluită în inimile oamenilor. Toate acestea trebuie să fie îndepărtate; ele toate sunt lucrurile firii pământești (Ga. 5,19-21).

Efeseni 4:32

32. Buni. Gr. cherestoi, „delicați”, „amabili”. Simpla bunătate sau amabilitate (chrestotes) este una dintre cele mai profunde recomandări ale creștinului și este un rod al Duhului (Gal. 5,22). Ea este opusul răutății din Ef. 4,31. Printr-o alchimie spirituală, convertirea schimbă răutatea în bunătate.

Miloși. Gr. eusplagnehos, „compătimitori”, „miloși”. Cuvântul este tradus „miloși” în 1 Petru 3,8. Compară expresia „o inimă plină de îndurare” (Col. 3,12), care implică o grijă duioasă față de slăbiciunile și nevoile altora. O nepăsare nesimțitoare față de suferință e cu totul incompatibilă cu spiritul creștin (cf. Luca 4,36; Fil. 2,4; 1 Petru 3,8).

Iertători. Bunătatea și mila nu sunt de folos decât dacă li se dă expresie într-un mod iertător de a fi. Bunătatea dacă nu e dispusă să facă pasul iertării, poate fi doar un fel de curtoazie și politețe. Spiritul iertător e mai mult decât un ideal sau chiar o virtute; el este o anumită atitudine a inimi și a sufletului.

Domnul Isus este unicul model pe care ar trebui să-l urmărim (Mat. 6,12; Luca 6,36). Iertarea pentru oameni a fost procurată la un preț înfinit, în timp ce pe oameni nu-i costă nimic, cu excepția sacrificării unei oarecare măsuri de mândrie, pentru a ierta pe alții. Iertarea noastră trebuie să fie măsurată prin iertarea divină (cf. Mat. 18,32.33), un fapt care devine cu atât mai uimitor cu cât e mai mult luat în considerație.

Voi. Importante dovezi textuale pot fi citate (cf. p. 10) pentru redarea „noi”.

În Hristos. [„Pentru Hristos”, KJV]. Literal, „în Hristos”, expresia cheie din epistolă (vezi la cap. 1,1). Nu e temei pentru traducerea „pentru Hristos”. O astfel de redare dă sprijin concepției că Tatăl trebuia să fie convins de Hristos să renunțe la intențiile Sale aspre față de păcătos înainte ca iertarea să poată fi exercitată (vezi 2 Cor. 5,19; vezi la Rom. 5,10).

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1 9T 276

1-3 ML 39; RC 65

1-6 5T 239, 292

3 ML 276; 9T 197

3-5 GC 379

5 9T 196

7 COL 149; ML 37

7-8 COL 327

8 DA 786; EW 190

8-16 8T 176

11, 12 MM 249; 8T 170

11-13 DA 362; ML 38; TM 29; 3T 446, 5T 237; 6T 48, 243, 291

11-15 TM 52

12, 13 GC VIII; TM 406

13 AA 49, 284; AH 213, 298; CH 594; CSW 30, 106; CT 491; Ev. 337; FE 167, 199; GC 470; GW 283; ML 101; MM 32; MYP 16, 45; SC 67; 2T 237; 3T 446, 559; 4T 359, 367, 556; 5T 105, 252, 264, 265, 267, 309, 484, 577, 597; 7T 24; 9T 48; 153, 184

13, 14 AA 470

14 Ev. 362; GW 289; 1 T 418; 3T 427; 4T 74; 5T 80, 273

15 COLL 67, 97; SC 75, 81; TM 288; 1T 353; 3T 46; 4T 367; 5T 393, 500; 9T 160

16 TM 27; 7T 131, 174

17, 18 AA 470

17-19 5T 171

18 DA 764; 2T 138; 4T 147

19 1T 189

22-24 4T 92; 5T 172

23 FE 182

24 CS 28; FE 27; MH 163; 2T 484

25 Ed. 186

26 TM 101

28 CS 122; EW 58, 95; 1T 206

29 AH 435; COL 336, 337; GW 122; MB 69Y; ML 114; 2T 302, 316

30 CH 561; GW 98, MYP 387; 1T 124; 2T 263; 3T 73, 265; 4T 410, 491, 493, 626; 5T 120, 310, 365; 8T 56

32 EW 26, MB 114, ML 235

Efeseni 5:1

1. Urmați. [„Urmați”, KJV]. Gr. mimetai, „imitatori” versetul acesta este o continuare și o extindere a cap. 4,32. Apostolul dăduse îndemnul ca exemplul lui Dumnezeu să fie urmat în deosebi în spiritul iertării, Dumnezeu este modelul, idealul pe care noi ne străduim să-l atingem, în cazul acesta cu referire specială la duhul iertării. Cu siguranță credinciosul serios prin însuși harul lui Dumnezeu, se poate deprinde să ierte chiar așa cum a iertat Dumnezeu.

Copilași iubiți. [„Scumpi copii”, KJV]. Sau „iubiți copii”. Cunoștința că Dumnezeu ne iubește este cea dintâi sursă a capacității de a-L imita (1 Ioan 4,19). Înțelegerea faptului că El ne este Părinte ne încurajează să ne iubim unii pe alții (1 Ioan 4,11). Aceia care în mod sincer cheamă pe Dumnezeu Tatăl lor trebuie în chip inevitabil să privească alte ființe omenești ca frați și surori.

Efeseni 5:2

2. Trăiți în dragoste. [„Umblați în iubire”, KV]. Sau „stăruți în a umbla în iubire”, „faceți-vă o deprindere de a vorbi în iubire”. Viața omului trebuie petrecută într-o atmosferă de iubire. În ce privește o definiție a iubirii (agape) vezi la 1 Cor. 13,1.

Și Hristos ne-a iubit. Dovezi textuale importante pot fi de asemenea citate (cf. p. 10) pentru exprimarea „v-a” în loc de „ne-a” (cf. cele de la cap. 4,32).

S-a dat pe Sine. Hristos a arătat iubirea Sa dându-Se pe Sine și noi nu putem face mai puțin. Tăria iubirii lui Hristos a fost atât de mare încât El S-a oferit de bunăvoie ca sacrificiu. Unul dintre scopurile întrupării Lui a fost de a da pe față iubirea Sa și a Tatălui Său, deoarece „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși” (2 Cor. 5,19). „Nu este mai mare dragoste decât aceasta” (Ioan 15,13).

Ca un prinos și ca o jertfă. Slujba lui Hristos și actul Lui de sacrificiu erau prefigurate în serviciile sanctuarului. Dăruirea de bunăvoie a lui Hristos era preînchipuită în ritualul ceremonial al vechiului Israel. Unii au sugerat o deosebire între cuvântul „prinos” ca însemnând un dar fără sânge, și cuvântul „jertfă” ca o jertfă junghiată. Cuvintele grecești astfel traduse nu implică în mod necesar o astfel de deosebire. Pavel poate a împrumutat expresia din Ps. 40,6).

Bun miros. [„Miros cu bună mireasmă”, G. Gal.]. Literal, „miros cu mireasmă plăcută”. Lui Dumnezeu Tatăl I-a bineplăcut jertfa lui Hristos ca și duhul în care a fost făcută, nu, însă în sensul că El avea nevoie să fie potolit sau împăcat (vezi Rom. 5,10). În ce privește expresia „mirosul cu bună mireasmă” vezi 2 Cor. 2,15 (cf. Fil. 4,18).

Efeseni 5:3

3. [„Dar”, KJV; „iar”, G. Gal.]. Unul din contrastele izbitoare pe care Pavel adesea le folosește pentru a spori efectul soliei sale. Ceea ce el prezintă acum este în contrastul cel mai odios cu „mirosul cu bună mireasmă” al jertfei lui Hristos (vers. 2).

Curvia. [„desfrînarea”, KJV]. Gr. porneia, un termen general pentru legături sexuale nelegitime de toate felurile (vezi la 1 Cor. 6,18).

Necurăție. Sau „impuritate”. Curvia și necurăția sunt adesea menționate împreună ca în 2 Cor. 12,21; Gal. 5,19; Col. 3,5. Apostolul trecuse de la considerarea iubirii sfinte la aceea a iubirii nesfinte, pentru a arăta cum sentimentele cele mai sacre pot fi corupte.

Lăcomia. Gr. pleonexia, „dorința de a avea mai mult”. Asocierea acestui păcat cu acela al curviei și al necurăției este plină de însemnătate (cf. 1 Cor. 5,11; Ef. 5,5; Col. 3,5). Lăcomia este a fi ahtiat după mai mult, și acesta este și semnul tuturor păcatelor senzuale. Lăcomia atât în patimă, cât și în zgârcenie, trebuie să fie considerată printre păcatele cele mai josnice și să fie detestată de toți cei care poartă numele de creștin. Cât de mulți creștini sunt gata să pună păcatul avariției în aceeași categorie rea cu curvia? Lăcomia este un păcat omorâtor care adesea e trecut neobservat în cele mai respectabile cercuri; într-adevăr, el e ascuns adesea sub termeni ca „competiție” și „succes”.

Să nu se pomenească. Atât de înspăimântătoare și aducătoare de spaimă erau păcatele amintite încât nu erau nici corespunzătoare pentru discuție între sfinți. Ele trebuie să fie numite pentru scopul de a fi mustrate, dar nu ar trebui să fie necesar de a le discuta, deoarece ele nu ar trebui să existe printre sfinți.

Sfinți. Gr. hagioi, „cei sfinți” (vezi la Rom. 1,7).

Efeseni 5:4

4. Cuvinte murdare. [„Murdărie”, kJV]. Gr. aischrotes, „purtare revoltătoare, rușinoasă”, probabil

incluzând vorbire murdară, obscenă. Cuvântul nu mai apare în altă parte în NT.

Vorbe nechibzuite. [„Vorbire neînțeleaptă”, KJV]. Vorbire fără rost, stupidă, fără folos sau ne ziditoare. Orice cuvânt nefolositor urmează să fie adus la judecată (Mat. 12,36) și vorbirea nechibzuită cuprinde mai mult decât simpla goliciune.

Glume proaste. Gr. eutrapelia, de la două rădăcini însemnând „bine”, și „a întoarce”; de unde „cuvinte de spirit”, dar aici folosit în sensul de rând de bufonerie, obscenități, sau ușurătate. Apostolul nu vorbește de jocul umorului inocent, ci împotriva glumelor proaste, necuviincioase și grosolane.

Nu sunt cuviincioase. [„Necorespunzătoare”, KJV]. Adică, nepotrivite sau necuviincioase.

Cuvinte de mulțumire. [„Aducerea de mulțumire”, KJV]. Spiritul de recunoștință și de voie bună este cel mai bun antidot față de spiritul necuviincios și ușuratic (cf. Iac. 5,13).

Efeseni 5:5

5. Căci știți. [„Aceasta o știți”, KJV]. O expresie accentuată însemnând că orice altceva ar fi îndoielnic, aceasta e ceva sigur. Se face un apel la conștiință.

Curvar. Gr. pornos, „un desfrânat”, unul care practică porneia (vezi la vers. 3). Nici o persoană cu caracter desfrânat nu e pregătită pentru împărăție (vezi Apoc. 22,15).

Stricat. [„Murdar”, KJV]. Sau „persoană necurată” (cf. vers. 3).

Lacom de avere. Vezi la vers. 3. Lăcomia e definită ca idolatrie (cf. Col. 3,5) și e vrednică de aceeași condamnare.

Un închinător la idoli. [„Un idolatru”, KJV]. Persoana lacomă face un dumnezeu din obiectul lăcomiei sale. Idolatria este unul din lucrurile firii pământești (Gal. 5,19-21).

N-are parte de moștenire. Vezi la 1 Cor. 6,9.

Lui Hristos și a lui Dumnezeu. Demnitatea lui Hristos este cel puțin implicată în strânsa asociere a numelui Său și cu numele lui Dumnezeu (cf. Rom. 9,5). Textul grec poate fi tradus și „a lui Hristos, și anume Dumnezeu”.

Efeseni 5:6

6. Vorbe deșarte. Literal, „vorbe goale”, ca de pildă cuvinte sugerând că păcatele enumerate (vers. 3-5) nu ar ține pe cineva afară din împărăție. Erezii deja amenințau biserica în starea de formare. Pavel avertizează cu privire la felul înșelător în care învățătorii mincinoși se infiltrau în comunitatea creștină. Pentru avertizări generale în plus cu privire la înșelăciunile care urma să dezbină biserica vezi Rom. 16,18; 1 Cor. 3,18; 2 Cor. 11,3; Col. 2,8; 2 Tes. 2,3.4).

Mânia lui Dumnezeu. Vezi la Rom. 1,18.

Oamenii neascultători. [„Copiii neascultării”, KJV]. Vezi la cap. 2,2.

Efeseni 5:7

7. Întovărășiți. [„Părtași”, KJV]. Literal, „co-părtași”, adică împreună cu ei la păcatele lor.

Efeseni 5:8

8. Odinioară. Gr. pote, „odată”, sau „mai înainte”.

Întuneric. Comparați Rom. 2,19; 1 Ioan 2,11. odinioară erau afundați în întuneric și practicau urâciunile întunericului (cf. Ef. 2,11.12; 4,18).

Lumină. Ideea de aici pare să fie nu numai că ei erau „în lumină” dar erau lumină – în virtutea unirii

lor cu Hristos, care Însuși este lumină.

Umblați. Adică, duceți-vă viața (vezi la cap. 2,2).

Copiii ai luminii. Extraordinara curățenie a vieții primilor creștini în contrast cu viața păgânilor din jurul lor era notată, oarecum cu silă, de oameni ca Pliniu, care comenta despre ea când scria lui Traian (Scrisori X 96; ed. Loel, vol. 2, p. 401-405). Comparați Ioan 12,36; 1 Tes. 5,5; Iac. 1,17).

Efeseni 5:9

9. Roada luminii. [„Roada Duhului”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „roada luminii”. Roada Duhului este și roada lumini. „Roada” este folosit în sensul de rezultat sau consecință. După cum întunericul este distrugător pentru creștere și roadă, tot așa lumina este esențială pentru amândouă.

Bunătate. Gr. agathosune (vezi la Gal. 5,22).

Neprihănire. [„dreptate”, KJV]. Gr. dikaiosune, aici principiul corectitudinii (vezi la Mat. 5,6).

Adevăr. Gr. aletheia, aici probabil denotând sinceritate în toate formele ei, în cuvânt, gând și faptă. Binele, dreptatea și adevărul cuprind porunca și întreaga datorie a omului.

Efeseni 5:10

10. Cercetați. [„Încercând”, KJV]. Gr. dakimazo (vezi la Rom. 2,18). Creștinul trebuie să cerceteze continuu binele, dreptatea și adevărul cu intenția de a găsi ceea ce este plăcut lui Dumnezeu (Rom. 12,2). Voia lui Dumnezeu așa cum e descoperită în Cuvântul Său și în experiență este piatra de încercare prin care se face încercarea și confirmare. „ce ar face Isus?” devine mereu o întrebare importantă în mintea credinciosului.

Plăcut. [„Acceptabil”, KJV]. Sau „plăcut” (cf. Col. 1,10).

Efeseni 5:11

11. Nu luați deloc parte. [„Nici o părtășie”, KJV]. Nu numai că ei nu vor participa la fapte neroditoare, ei nu le vor da sprijin moral și nici nu vor avea simpatie față de ele.

Neroditoare. Și anume în ce privește aducerea de roade bune. Comparați Gal. 5,19-21 la „faptele firii pământești”.

Osândiți-le. Gr. elegcho, „a respinge”, „a condamna”, „a demasca”. Comparați folosirea cuvântului în Luca 3,19; Ioan 3,20; 8,9; 16,8. prin cuvânt și viața creștinii ar trebui să fie o continuă mustrare pentru lumea răului. Nu e de ajuns de „a lua parte” la lucrările răului; ele trebuie să fie osândite. Creștinul nu poate să fie neutru, un observator pasiv în fața nelegiurii, el trebuie să fie agresiv în demascarea și denunțarea păcatului. Simpatia cu oamenii suferinzi nu trebuie să degenereze într-o nepăsare sau toleranță sentimentală, altminteri va fi greu de a arăta că „nu luăm parte” la faptele întunericului.

Efeseni 5:12

12. Rușine. Delicatețea și rafinamentul creștin nu va permite discutarea unor anumite lucruri ca să nu mai zicem practicarea lor. De obicei, e de ajuns de a numi lucrurile fără de a le descrie în amănunțime. O anumită franchețe e de lăudat, dar puțin se poate spune în favoarea sincerității surprinzătoare cu care păcatul este adesea discutat în era noastră denaturată. Pavel a numit și a denunțat viciile rușinoase (vers. 3-5) dar nu le-a zugrăvi în culori bătătoare la ochi așa ca să apeleze la apetiturile josnice și senzuale ale cititorilor.

În ascuns. Se poate ca Pavel să se fi referit la unele din „misterele” sărbătorite de păgâni care erau însoțite de ceremonii de inițiere lascive și obscene. Sau se poate ca el să fi făcut aluzie doar la acele practici rele la care se dedau în secret persoane stricate sau slabe.

Efeseni 5:13

13. Osândite. Gr. elecho, (vezi la vers. 11). Lucrurile ascunse și întunecoase din viața unei persoane sunt date la iveală sub razele puternică ale luminii spirituale, când Hristos a îndreptat lumina adevărului

asupra fățarniciei din vremea Sa, farsorul era văzut așa cum era într-adevăr. Când faptele întunericului sunt văzute la întuneric, contururile lor sunt întunecate, adevăratul lor caracter nu e dat la iveală (vezi la Ioan 3,20).

Date pe față, prin strălucirea luminii adevărului asupra vieții, păcatele ascunse menționate în vers. 12 sunt date la iveală. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri... și judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4,12). El este o lentilă care concentrează lumina adevărului cu convingere arzătoare asupra conștiinței.

Efeseni 5:14

14. De aceea. Adică, având în vedere ceea ce se spusese cu privire la împrăștierea întunericului de către lumină.

Zice. Sau „este spus”.

Deșteaptă-te. Citatul acesta nu se găsește în VT. Unii văd o posibilă aluzie la Israel. 26,19; 60,1. alții sugerează ca sursă a lui vreunui imn creștin timpuriu necunoscut nouă. Evident erau în biserică atunci persoane care dormeau din punct de vedere spiritual, așa cum au fost totdeauna. Îndemnul la deșteptare e obișnuit în Scriptură (Rom. 13,11.14; 1 Cor. 15,34; 1 Tes. 5,6.8:1 Petru 1,13).

Morți. Adică, aceia care sunt adânciți în somnul morții spirituale.

Te va lumina. [„Își va da lumină”, KJV]. Sau „va străluci asupra ta”. Sufletul care se îndreaptă spre Hristos îi sunt asigurate razele vindecătoare ale luminii care vine de la „Soarele dreptății” (Mal. 4,2). Îndemnul este pentru cei nepocăiți să se trezească din letargia lor, și în felul acesta să dea prilej lui Hristos să facă lucrarea Lui mântuitoare în sufletele lor.

Efeseni 5:15

15. Cu de-a mănuntul. [„Cu precauție”, KJV; „cu strășnicie”, G. Gal.]. gr. ekribos, „strict”, „cu acuratețe”, „cu sânguință”, „cu grijă”. Dovada textuală este împărțită (cf. p. 10) între exprimarea aceasta și exprimarea: „bagă de seamă cum umbli”. Credinciosul este îndemnat să urmeze un drum disciplinat. El trebuie să facă orice efort pentru a rezista la ispitele care-l înconjoară.

Neînțelepți. [„Nebuni”, KJV]. Literal, „neînțelepți”.

Efeseni 5:16

16. Răscumpărați vremea. [„Răscumpărați vremea”, KJV]. Literal, „răscumpărând pentru voi timpul optim”, adică, folosind ocazia cât mai bine (cf. Col. 4,5). A se folosi fiecare clipă a timpului pentru scopuri mari și nobile este obligația și privilegiul fiecărui creștin. Răscumpărarea timpului este mai mult decât simpla înfrânare de la lenevie sau de la activități frivole. O persoană nu ne bună numai pentru că nu e rea. Ca și Isus, cineva trebuie să fie „în casa Tatălui” (Luca 2,49), căutând activ prilejul de a face bine. (Gal. 6,10), chiar vrăjmașului său (Mat. 5,44). În parabola ispravnicului necredincios, Isus atrăgea atenția la sânguința și înțelepciunea negustorilor lumii în conducerea afacerilor lor, ca un exemplu pentru copiii luminii (vezi la Luca 16,1-12).

Zilele sunt rele. Necesitatea de a prinde fiecare ocazie de a servi este evidentă dacă stăm să ne gândim cât de asaltată este viața de tot felul de rele nu numai de natură morală ci chiar boală, persecuție și decepții amare care ne-ar putea împiedica lucrarea (cf. Ecl. 12,1; Amos 5,13).

Efeseni 5:17

17. De aceea. Adică, având în vedere argumentul pe care Pavel tocmai îl prezentase cu privire la întuneric, lumină, timp și zile rele.

Nepricepuți. [„Neînțelepți”, KJV]. Gr. aphrones, „lipsiți de cunoștință”, „neînțelepți”. Comparați folosirea cuvântului în Luca 11,40; 12,20; 1 Cor. 15,36. E păcat pentru creștin de a nu-și folosi facultățile și inteligența dată de sus pentru a căuta și a înțelege ce dorește Dumnezeu de la el.

Înțelegeți. [„înțelegând”, KJV]. Dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „înțelegeți”. Nu poate fi viețuire înțeleaptă fără înțelegere. „știința sfinților este priceperea” (Prov. 9,10).

Voia Domnului. A cunoaște voia Domnului ar trebui să fie ținta supremă a credinciosului (vezi la Ioan 7,17). Minte transformată nu numai că are o capacitate de a înțelege voia lui Dumnezeu, dar și o intuiție sădită de El care este mijlocul de a o aprecia ca „bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12,2).

Efeseni 5:18

18. Nu vă îmbătați de vin. Pavel a vorbit despre întuneric și despre nebunia oamenilor neînțelepți și sunt puține lucruri mai neînțelepte decât beția. Lucrul acesta e deseori condamnat în Scriptură (Prov. 20,1; Luca 21,34; 1 Cor. 5,11; Gal. 5,21; 1 Tim. 3,3). Pavel probabil gândește despre ea nu numai ca o satisfacere a apetitului, ci și ca un rău social care proslăvește risipa, excitarea emoțiilor în dauna bunului simț și urmărirea nepăsătoare a plăcerii. Tot ceea ce întunecă rațiunea înseamnă deteriorarea sufletului și incapacitatea de a fi pregătit pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Destrăbălare. [„Exces”, KJV]. Gr. asotia, „depravare”, „dezmăț”. Comparați folosirea cuvântului în Tit 1,6; 1 Petru 4,4; cf. Luca 15,13; unde apare adverbul asotos. Depravarea, chefurile, lăsarea în voia poftelor, excesul de orice fel, sunt urmarea consumului băuturilor alcoolice.

De Duh. Sau „în duhul [vostru]”, care poate fi considerat ca referindu-se la duhul omenesc. Excitării beției i se opune bucuria duhului. Umblarea după un stimulent pământesc e înlocuită de entuziasmul spiritual al duhului omenesc umplut de energia Duhului Sfânt. Deși e adevărat că nefolosirea băuturilor îmbătătoare întovărășește lucrarea Duhului Sfânt, totuși efectul prezenței Duhului Sfânt e văzut în mărturie entuziastă despre credință. În Ziua Cincizecimii demonstrarea Duhului în cuvintele și faptele ucenicilor a fost batjocoritor comparată cu beția (Fapte 2,13).

Efeseni 5:19

19. Vorbiți între voi. [„Vorbindu-vă vouă”, KJV]. Sau, „adresându-vă unii altora” (RSV). Este poate aici o sugestie de cântare antifonală sau de psalmodiere, ca răspuns mutual sau se poate să fie doar o referire la folosul reciproc care trebuie să fie câștigat prin cultul comun. Pliniu, vorbind despre creștinii primari și cultul lor, spune: „Ei aveau deprinderea de a se aduna la o anumită zi fixată, înainte de a se face lumină, când cântau alternant versete dintr-un imn lui Hristos, ca unui dumnezeu” (Scrisori, X, 96; ed. Loeb, vol. 2, p. 403). Una dintre primele manifestări ale umplerii cu Duhul Sfânt este bucuria în comuniunea credincioșilor și în acte de închinare publică.

Cu Psalmi cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești. Deosebirea dintre aceste trei tipuri de laudă ar putea să fie după cum urmează: în general, psalmii erau psalmi VT cântați cu acompaniament instrumental, cântările de laudă [imnurile], laude la adresa lui Dumnezeu, alcătuite de credincioși și cântate de întregul grup; în timp ce cântările duhovnicești sau odele erau de o natură mai generală și meditativă, cu sau fără acompaniament (vezi Mat. 26,30; Fapte 4,24-30; 1 Cor. 14,26; Iac. 5,13; cf. cele de la Col. 3,16). Lauda e o parte deosebit de importantă a închinării.

Cântând. [„Făcând melodie”, KJV]. Gr. psallo, „a cânta la un instrument cu coarde”, „a cânta un imn”. Cuvântul s-ar putea referi fie la muzica instrumentală, fie la cântatul din gură. În general, unii cred că psallo se referă aici la cea dintâi, întrucât „cântatul din gură” fusese deja menționat; alții cred că în NT cuvântul înseamnă numai „a cânta”.

În inima voastră. Lauda trebuie să pornească din inimă și să nu fie numai o excitare. Cântarea instrumentală a fost totdeauna un ajutor în închinare, iar creștinismul a înălțat-o și a consacrat-o. La serviciul divin, cântarea trebuie să fie îndreptată către Dumnezeu, altminteri ea e cu puțin mai mult decât o arătare a sinelui. Tocmai această primejdie a fost ceea ce a determinat pe Calvin și pe Knox să vorbească disprețuitor despre muzica instrumentală. Muzica nu există de dragul ei, ci ca și rugăciunea, ca un mijloc de apropiere de Dumnezeu. Într-adevăr, rugăciunea poate fi exprimată în multe forme, ca de pildă, meditație, muzică.

Efeseni 5:20

20. Mulțumiți. „Nimic nu tinde mai mult să promoveze sănătatea trupului și a sufletului de cum o

face un spirit de recunoștință și laudă” (MH 251). Spiritul de laudă este un antidot al răului și descurajării. Când orice altceva e la starea cea mai rea, creștinul e la starea lui cea mai bună și este cât se poate de voios. Spiritul de mulțumire predomină în bucurie sau în întristare în biruință sau în înfrângere, deoarece este un atribut permanent și susținător al caracterului creștin (vezi Col. 3,17; 1 Tes. 5,18).

Dumnezeu Tată. [„Dumnezeu, și Tatăl”, KJV]. Mai degrabă, „Dumnezeu adică Tatăl”.

Pentru toate. [„Toate lucrurile”, KJV]. Lucruri plăcute și neplăcute (Iov 2,10; Rom. 8,28). A fi mulțumitor numai pentru binecuvântările primite, nu este mai mult decât a iubi pe prieteni (Mat. 5,46) dar cu necazurile, ca și cu vrăjmașii, este mai dificil de trăit.

În numele. Dumnezeu este primitorul mulțumirilor noastre, dar ele trebuie aduse în Numele lui Isus Hristos. Tatăl este îndreptățit la recunoștință pentru că El ne este Părinte (Rom. 8,14-17; Gal. 4,4-6). El Și-a demonstrat calitatea de Tatăl prin darea Fiului Său; de aceea rugăciunea și mulțumirea sunt oferite în numele Fiului. Întrucât prin Hristos tot ceea ce Tatăl are de dat a fost pus la îndemâna oamenilor, noi ne putem apropia de Dumnezeul nostru cu cea mai mare încredere (Ioan 14,13; 15,16; 16,23.24).

Efeseni 5:21

21. Supuneți-vă. Acest principiu general de purtare poate fi pus în legătură cu ceea ce a precedat, dar duce în mod natural la ideea din pasajul următor, unde i se dă o aplicație specifică. Supunerea, smerenia, ascultarea sunt caracteristicile esențiale ale credinciosului. Înaintea lui Dumnezeu și a semenilor, eul trebuie să fie smerit. Adesea cererile pe care le facem unii altora, chiar în ce privește drepturile noastre, sunt contrarii lucrării de slujire iubitoare, care este spiritul Evangheliei (Ioan 13,15.16; Gal. 5,15). Pe lângă supunerea față de cei superiori în vârstă și autoritate și respect pentru cei pe care îi considerăm egali, mai este o supunere creștină datorită celor care ar putea fi socotiți inferiori în poziție. Supunerea aceasta se dă pe față în considerație, caritate și respect pentru personalitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu.

În această generală enunțare de principii, apostolul a pregătit calea pentru instruirea detaliată pe care este pe punctul de a o da. El propune trei arii în care spiritul de supunere trebuie să-și găsească deplină expresie, dacă legăturile în cauză pot să fie exercitate într-un fel creștin: legăturile dintre soți și soții, dintre părinți și copii, și dintre stăpâni și slugi.

Frica de Hristos. [„Frica lui Dumnezeu”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf p. 10) exprimarea „frica lui Hristos”, adică respectul pentru Hristos,

Efeseni 5:22

22. Nevestelor, fiți supuse. Pavel prescrie femeilor o poziție subordonată în legătură cu soții lor (cf. 1 Petru 3,1-6). Etica legăturilor creștine în cuprinsul familiei sunt clare odată ce s-a văzut că diferența și supunerea în nici un caz nu implică inferioritate. Supunerea impusă soției este de felul aceleia care se poate da pe față numai între egali, nu o ascultare servilă, ci o supunere de bunăvoie în privințele în care bărbatul a fost calificat de Făcătorul lui să fie cap (cf. Gen. 3,16). Fiecare comunitate trebuie să aibă o căpetenie. Chiar și în vremea noastră de insistență asupra egalității dintre bărbați și femei, bărbatul care nu-și asumă conducerea familiei sale cu iubire este privit cu un oarecare sentiment de dispreț atât de bărbați, cât și de femei. Principiul supunerii este permanent, dar aplicarea lui specifică poate varia de la o epocă la alta, potrivit cu obiceiul și practica socială. Comparați 1 Cor. 11,3.7-9; Col. 3,18; 1 Tim. 2,11.12; Tit 2,5.

Bărbaților voștri. Lucrul acesta este spus, nu pentru a face diferența față de bărbații altor soții, ci pentru a accentua sfânta relație de apartenență pe care este întemeiată supunerea.

Ca Domnului. Comparați expresia „cum se cuvine în Domnul” (Col. 3,18). Soția ar trebui să facă în relația ei cu soțul ei o oglindire a legăturii ei cu Hristos.

Efeseni 5:23

23. Capul. Expresia aceasta apărând de două ori în versetul acesta, este fără articol definit în textul grec, în felul acesta, scoțând în evidență calitatea de căpetenie. Pavel face aceeași afirmație în 1 Cor. 11,3. În același timp, el accentuează că înaintea lui Dumnezeu nu este „nici rob, nici slobod; numai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască” (Gal. 3,28). Deosebiri de sex, clasă, sau neam nu se găsesc printre aceia

care sunt „în Hristos”; totuși, diferitele sexe, clase, și neamuri de oameni au fiecare contribuția lor aparte de adus unii altora și societății în virtutea diferitelor lor calități. Conducerea soțului constă din capacitatea și responsabilitatea lui de a se îngriji de soția lui, în același fel cum Hristos Se îngrijește de biserică.

Trupului. Adică biserica. După cum Hristos este „Mântuitorul trupului”, biserica, tot așa soțul ar trebui să fie protectorul și susținătorul soției și familiei sale. Nici o chestiune de inferioritate sau de conducere nu apare într-o familie unde soțul dă pe față aceeași solitudine pentru binele soției sale pe care Hristos o arată pentru biserica Sa.

Efeseni 5:24

24. Biserica este supusă. Ce caracterizează supunerea bisericii față de Hristos? Bunăvoința, încrederea, credința, iubirea. Supunerea iubirii este o experiență extrem de plăcută; „povara Mea este ușoară” [„jugul Meu este ușor”, zice Capul bisericii (Mat. 11,30)].

În toate. Adică, natural, în toate câte sunt în armonie cu gândul lui Dumnezeu, deoarece nici o altă loialitate nu poate sta între sufletul omului și Dumnezeu.

Efeseni 5:25

25. Iubiți-vă nevestele. Răspunsul bărbatului la supunerea soției nu e de a da o poruncă, ci de a iubi. Aceasta face de îndată o părtășie din ceea ce altminteri ar fi o dictatură. Un soț adevărat niciodată nu exprimă porunci lipsite de maniere. Iubirea lui va găsi exprimare în felurite feluri. Ea va fi dată în cuvinte de înțelegere și de afecțiune. Soțul se va îngriji bine de întreținerea soției (1 Tim. 5,8) el va face totul cu puțință pentru a asigura fericirea ei (1 Cor. 7,33; el îi va da toată cinstea (1 Petru 3,7). În ce privește o definiție a iubirii (agapan) vezi la Mat. 5,43.

S-a dat pe Sine. Proba supremă de iubire este dacă ea (iubirea) e gata să renunțe la fericirea proprie pentru ca celălalt să o poată avea. În privința aceasta, soțul trebuie să imite pe Hristos, renunțând la plăcerile și conforturile personale pentru a obține fericirea soției sale, stând alături de ea în ceasul bolii. Hristos S-a dat pe Sine pentru biserică pentru că era într-o disperată nevoie. El a făcut aceasta pentru a o salva. La fel soțul se va da pe sine pentru mântuirea soției sale, servind nevoilor ei spirituale și ea ale lui, într-un duh de iubire reciprocă.

Efeseni 5:26

26. S-o sfințească, după ce a curățit-o. [„Sfințească și curățească”, KJV]. Hristos a luat hainele murdare și a dat în schimb veșmântul dreptății Sale desăvârșite (vezi Mat. 22,11).

Spălarea. Gr. cutron, „baie”, „locul de îmbăiere”, sau „îmbăiere”. Cuvântul apare în alt loc în NT numai în Tit 3,5, unde apare în expresia „spălarea nașterii din nou”. Întrucât contextul este acela al căsătoriei, e probabil o aluzie la obiceiul vechi al băii de purificare a miresei înainte de căsătorie. Sau referirea poate fi la botez. În oricare caz, ideea este că Hristos a curățit biserica. Hristos S-a dat pe Sine pentru biserică, pentru ca ea să poată deveni o biserică curată, și în felul acesta, să rămână cu El pururea.

Prin. Sau „în”, însemnând „cu ajutorul”.

Cuvânt. Gr. rhema, „rostire”, „zicere”, „enunțare”. Comparați folosirea termenului în Rom. 10,8.17; 2 Cor. 13,1; Evrei 1,3. Mulți comentatori văd aici o referire la formula folosită în legătură cu ritualul botezului (vezi Mat. 28,19). Alții văd o referire la exprimarea credinței de către noul convertit (Rom. 10,8.10). Iar alții aplică rhema la Evanghelie sau la cuvântul credinței predicat mai înainte de botez.

Efeseni 5:27

27. Să înfățișeze. Gr. paristemi, „a pune la o parte”, „a prezenta”. Comparați folosirea cuvântului în 2 Cor. 4,14; Col. 1,22.28; Iuda 24. Hristos Își prezintă Sieși biserica, mireasa. Hristos S-a coborât pentru ca să-Și salveze mireasa. Mai târziu, ca Mire, El o primește în căminul glorios pe care to El l-a pregătit (cf. Ioan 14,2.3).

Slăvită. Gr. endoxos, „în onoare”, „în splendoare”. O comparație interesantă e aflată în Ps. 45,10-14. Pasajul acesta cu privire la Hristos și biserică scoate în evidență puternic splendoarea și frumusețea

legăturilor conjugale, așa cum le vede Pavel. Unirea lui Hristos nu este mai puțin o realitate decât unirea bărbatului cu soția.

Fără pată, fără zbârcitură. Starea aceasta nu va fi decât atunci când Hristos vine a doua oară. Neghina și grâul vor crește laolaltă până la seceriș. (Mat. 13,30). Atunci neghina va fi îndepărtată și biserica va fi curată.

Sfântă. Gr. hagios (vezi la Rom. 1,7). Apostolul poate a trecut dincolo de comparația cu căsătoria în tratarea stării finale la care trebuie să ajungă biserica.

Fără prihană. Comparați Ef. 1,4; Col. 1,22; Evrei 9,14.

Efeseni 5:28

28. Așa. Pavel a făcut o scurtă digresiune pentru a vorbi despre biserica proslăvită și acum revine la subiectul său și scoate în evidență elementul principal în care căsătoria pământească este asemenea unirii lui Hristos cu biserica – aceea a iubirii nesecate, plină de sacrificiu de sine. „Așa” se referă la descrierea iubirii lui Hristos în vers. 25-27.

Ca pe trupurilor lor. Nu pentru că iubirea de sine este idealul cel mai înalt, ci pentru că soțul și soția sunt un singur trup (cf. Gen. 2,24; Ef.5,31). Așa cum un om își protejează propriul său trup de primejdie și de tulburare, așa el va da soției sale egală considerație. Pavel subliniază unirea esențială care ar trebui să predomine.

Se iubește pe sine. Lucrurile sunt așa deoarece interesele lor sunt asemenea, idealurile lor corespund, țințele lor spirituale sunt identice. Când el promovează binele, ei promovează pe al său, nu numai pentru că ei sunt strâns legați laolaltă, ci pentru că împarte cu el fericirea pe care el i-o aduce. Bunătatea naște bunătate.

Efeseni 5:29

29. Nimeni. Pavel enunță un adevăr general. Un om trebuie să fie dezechilibrat mintal pentru ca să-și urască trupul său.

Hrănește. Gr. ektrepho, „a nutri”, „a crește”. În cap. 6,4 cuvântul e folosit cu privire la creșterea copiilor. Despre un soț bun se spune uneori că e „un bun furnizor” al familiei sale.

Îngrijește cu drag. Gr. thalpo, în primul rând „a încălzi”, de unde „a hrăni”, „a cultiva”. Cuvântul apare în altă parte în NT numai în 1 Tes. 2,7 unde Pavel afirmă că el s-a îngrijit de tesaloniceni „așa cum o doică se îngrijește de copiii ei”.

Efeseni 5:30

30. Mădulare. Gr. mele, „mădulare” sau „părți [ale trupului]” (vezi la 1 Cor. 12,12; cf. Rom. 12,4.5; 1 Cor. 6,15; Ef. 4,25). Există o unire intimă între Hristos și trupul Său.

Carnea... oasele. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea acestor două expresii. Expresia sugerează declarația din Gen. 2,2.3: „Aceasta este acum os din oasele mele, și carne din carnea mea”, cuvintele în care Adam descrie intimitatea legăturii dintre el și Eva. Cuvintele acestea, dacă sunt incluse, sunt folosite figurat. După cum viața care întreține viața curge către mlădiță și devine sursa vieții lor (Ioan 15,1-8), tot așa credinciosul își trage întreaga sa viață și toate virtuțile sale de la Hristos. El nu poate face altceva de la sine și ar pieri spiritual – și eventual fizic – dacă e separat de Domnul său.

Efeseni 5:31

31. De aceea. Un citat din Gen. 2,24 (vezi la Gen. 2,24; Mat. 19,5).

Un singur trup. Partea bărbătească și partea femeiască sunt complementare, făcând ca să zicem așa, o singură ființă desăvârșită. Orice contemplare serioasă a gândului acestuia ar putea să preîntâmpine felul frivol în care multe căsătorii sunt contractate, uneori cu intenția deliberată de divorț, dacă nu ar reuși. Dumnezeu intenționa să facă din căsătorie o întovărășire de o viață întreagă și orice societate care tratează

ușuratic instituția aceasta are în sine semințele proprii sale distrugerii. Familia este o unitate de bază a societății și trebuie respectată ca atare. Hristos la fel dorește ca unirea Sa cu poporul Său să fie veșnică (Ioan 10,28.29).

Efeseni 5:32

32. Taina aceasta este mare. [„Un mare mister”, KJV]. Mai degrabă „taină aceasta este mare”. În ce privește un comentariu la „taină” vezi Rom. 11,25. Cuvântul sugerează în întrebuintărea NT, ceva care a fost ascuns, în deosebi un adevăr spiritual, dar care acum e dezvăluit. Pavel spuse că taina unirii soțului și a soției este într-adevăr un mare și profund adevăr, dar că el îl aplică la unirea lui Hristos cu biserica Lui. În timp ce căsătoria omenească poate fi înțeleasă, taina unirii lui Hristos cu credinciosul, deși un adevăr descoperit, e totuși dincolo de completa noastră pricepere; noi încă „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12).

Efeseni 5:33

33. Încolo. [„Totuși”, KJV]. Pavel reia subiectul pe care îl tratase în vers. 21-29. După digresiunea privitoare la iubirea pe care Hristos a arătat-o pentru biserica Sa, apostolul se întoarce la ceea ce toți ar trebui să priceapă, datoria soțului și a soției, a unuia față de altul și procedează la facerea unei aplicații practice personale și individuale a adevărului pe care el îl enunțase.

Fiecare. Pavel scoate în evidență ideea răspunderii și privilegiile individuale.

Să-și iubească nevasta. Vezi vers. 28.

Să se teamă. [„Să respecte”, KJV]. Literal, „teamă”, „respect”. Pavel nu vrea să înțeleagă teamă umilitoare; acesta ar fi în dezacord cu sfatul pe care el îl dădea. Această onoare și acest respect care este recomandat în nici un caz nu elimină iubirea din partea soției. Ea înseamnă că ordinea naturală a lui Dumnezeu în familie nu ar trebui să fie răsturnată și că funcția specială pe care Dumnezeu o așezase asupra bărbatului trebuie să fie respectată (vezi la vers. 23). Acolo unde e iubire și respect reciproc, nu se vor pune chestiuni de dominație sau de înstrăinare.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

5T 249; 9T 283

1, 2 5T 173

2 AH 114; COL 156; DA 563; GW 160; MH 361, 396; 2T 127; 7T 46

3 PP 496

4 Ev 644

5 GC 511; 5T 270

8 2T 488; 3T 199; 6T 335

9 SL 80; 3T 65

11 AA 290; MB 69; MYP 390; m PK 252; TM 87; 1T 279; 2T 441; 3T 239; 5T 76, 164

14 DA 320; TM 451; 2T 71, 114; 5T 134, 367, 388

14-16 GC 602

15 3T 482; 7T 104

15, 16 AA 470; ML 115

15-20 1T 509

16 CM 47; COL 342; CT 46; 2T 48, 301, 317, 321, 501; 5T 19,353, 349; 6T 149, 200

17 MM 330

MB 31, MH 246

18, 19 ML 90

19 AH 510; CT 234; Ev 510, 512, 630; ML 56, 174; PP 289; 2T 417, 435

20 ML 153

21 3T 361; 5T 108

22 AH 115

22-25 AH 114; 1T 367; 7T 46

23 AH 215

23-25 AH 95

24, 25 AH 103, 106; MH 361

24-28 MB 64

25 AA 470; Ed. 268; TM 53

25, 26 AH 117

25-27 ML 249; 2T 339; 6T 129

25-28 MH 356

26, 27 2T 111, 473

27 AA 470; COL 310; GC 425, 484, 490; MH 130; MYP 105, 144; PK 489; 1 T 163, 533; 2T 453; 5T 214, 592; 6T 261; 8T 171

29 AH 25; PP 46

Efesenii 6:1

1. Copiii. Apostolul face o trecere naturală de la soți și soții la copii (vezi Col. 3,20).

Ascultați. Acesta este un cuvânt mai puternic decât „supuneți-vă”, care este folosit pentru a exprima relația soției cu soțul (cap. 5,22) și arată o relație diferită. În toată Scriptura, neascultarea de părinți e tratată ca unul dintre cele mai mari rele (cf. Rom. 1,30; 2 Tim. 3,2). Ascultarea din partea copiilor e rațională și justă. Dintre toate fapăturile care se nasc, un copil e cel mai neajutorat și ani de zile e cu totul dependent de bunătatea și iubirea părinților. Nu poate să fie viață de familie ordonată fără ascultare din partea copiilor, deoarece copilul nu e competent să judece cauza anumitor lucruri. Dar lucru și mai important este că un copil neascultător de părinți cu siguranță va fi neascultător și față de Dumnezeu, deoarece el nu va ști nimic despre acele discipline și restricții care sunt absolut esențiale creșterii creștine. Cuvântul „ascultare” nu sună plăcut unor anumite urechi moderne, dar aceia care au un resentiment față de el ca „înregimentare” trebuie să-și ia partea din ocară pentru creșterea alarmantă a delincvenței juvenile din ultimii ani.

În Domnul. Expresia acesta califică pe „ascultați” și nu pe „părinți”, astfel stabilind că copiii în capacitatea lor spirituală, ar trebui să asculte din principiu și nu de silă. A asculta în Domnul înseamnă a da acel fel de ascultare care se dezvoltă prin a fi „în Hristos” (vezi cap. 1,1). Ar putea de asemenea, să arate limitările care sunt inerente în orice porunci omenești, chiar și acelea ale părinților față de copii. Cerințele părintești ar trebui să fie în armonie cu voia lui Dumnezeu (Fapte 5,29). Părinți trebuie să ia asupra lor răspunderea pentru orice greșită îndrumare morală a copilului. Trezirea conștiinței copilului trebuie să fie respectată de părinți, numai în felul acesta ar putea ascultarea să fie „în Domnul”.

Drept. Sau „just”. Acesta este motivul principal dar suficient pentru ascultare. În însăși natura lucrurilor ascultarea este corespunzătoare, deoarece Dumnezeu o poruncește, părinții sunt îndreptățiți la ea și e pentru binele copiilor. În Col. 3,20 se spune că ascultarea, „place Domnului”. Domnia legii în legăturile dintre oameni e tot atât de esențială cum e și în lumea naturală; altminteri ar fi anarhie și haos. Că ascultarea de părinți în ceea ce cer în mod legal e dreaptă, e dovedit în mod negativ în istoria familiilor unde controlul părintesc lipsește.

Efeseni 6:2

2. Să cinstești. [„Cinstește”, KJV]. Vezi la Ex. 20,12. Onoarea de care se vorbește aici nu e un respect sentimental, ci ascultare faptică. Un comentariu divin asupra acestui principiu este dat în Mat. 15,4-8. Onoarea poate fi considerată ca atitudinea din care izvorăște ascultarea și trebuie să se observe că această onoare e datorată atât tatălui, cât și mamei. Unul nu trebuie să fie așezat mai pe sus de altul în ce privește stima. Onoarea aceasta este arătată pe diferite căi. Ea cuprinde micile atenții pe care tinerii ar trebui să le manifeste față de cei mai vârstnici, încredere în cuvântul și judecata părinților și loialitatea și cinste față de numele familiei.

Cea dintâi poruncă. Nu numai că e natural ca să se dea ascultare părinților, dar e și voia expresă a lui Dumnezeu. Ea e cea dintâi poruncă din Decalog la care e atașată în mod specific o făgăduință; într-adevăr, e cu totul unică în privința acesta. Făgăduința dată în porunca a doua (Ex.20,3) este de natură generală și se aplică la ținerea tuturor poruncilor, dar o binecuvântare specială și e făgăduită celor care ascultă de părinți.

Efeseni 6:3

3. Să fii fericit. [„Să-ți meargă bine”, KJV]. Porunca a cincea așa cum e raportată în Deut. 5,16 s-ar putea să procure baza pentru această afirmație, deși Pavel nu citează făgăduința literal. Copiii sunt mai fericiți când au deprins ascultarea față de părinți și toți sunt mai fericiți când au deprins ascultarea față de Dumnezeu.

Să trăiești mulți ani. Porunca a cincea spune: „ca să ai multe zile în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău”, cu aparentă primă aplicație la venirea lui Israel în țara Canaan. Aici Pavel enunță făgăduința mai generală pentru toți oamenii. Viața este un dar de la Dumnezeu (Fapte 17,25) și viața îndelungată este o binecuvântare. O viață care câștigă binecuvântarea lui Dumnezeu pe acest pământ are făgăduința vieții veșnice.

S-a recunoaște în deobște că o viață sănătoasă de familie, din care ascultarea face parte, tinde spre binele societății și al națiunii. Ascultarea de părinți creștini înseamnă cumpătate, hărnicie, stăpânire de sine și toate celelalte virtuți care aduc sănătate atât fizică, cât și spirituală. Pavel enunță o lege naturală și în același timp prezintă binecuvântări speciale ale lui Dumnezeu asupra ascultării. Viciile care scurtează viața nu vor fi găsite în căminul creștin.

Efeseni 6:4

4.Părinților. Termenul poate fi folosit în mod general pentru a cuprinde atât pe tați, cât și pe mame. Totuși cea dintâi răspundere pentru disciplină de obicei revine tatălui, și în plus, tații de obicei au nevoie de sfatul acesta mai mult decât mamele. Dacă mamele tind să fie peste măsură de indulgente tații tind să devină severi.

Nu întărâtați. Sfatul acesta negativ este esențial dacă ascultarea cerută de la copii trebuie să se întemeieze pe o bază morală. Pasajul paralel din Coloseni dă motivul acestui îndemn: „Ca să nu-și piardă nădejdea”, [ca să nu se descurajeze, KJV] (Col. 3,21). Nivelul actual scăzut al autorității părintești pornește

uneori din cereri nedrepte și iritante sau chiar brutale adresate copiilor de părinți. Prea adesea copiii sunt socotiți ca „tulburători ai liniștii” căminului. O altă cauză producătoare de resentiment la copii sunt cererile capricioase, inconsecvente ale unora dintre părinți. Chiar dacă ascultarea din afară e obținută prin mijloace violente, aceasta este în dauna onoarei și respectului.

Creșteți-i. Gr. *ektrepho*, „vezi la cap. 5,29).

Mustrarea. Gr. *paideia*, „disciplina”, „învățătura”, „mustrarea”. *Paideia* e folosit în Evrei 12,5-11 pentru a descrie „mustrarea Domnului” care aduce „roada dătătoare de pace a neprihănirii [dreptății]”. Comparați folosirea verbului *paideno*, din 1 Cor. 11,32; 2 Cor. 6,9. Mustrarea, instruirea și disciplina Domnului sunt un semn al iubirii Sale (Apoc. 3,19) și așa ar trebui să fie ale părinților.

Învățătura. [„Îndemnul”, KJV; „înțeleptirea”, G. Gal.]. Gr. *nouthesia*, „a pune în minte”. Cuvântul implică instrucțiunea sau disciplină prin cuvânt, în forma de avertizare. *Nouthesia* apare în altă parte în NT numai în 1 Cor. 10,11 și Tit 3,10. Verbul înrudit *nouthete* e găsit în Rom. 15,14; Col. 1,28; 2 Tes. 3,15, etc. Există un loc pentru avertizare în orice sistem de educație, pentru oricare scop. Acordarea atenției încurajează pe copil când face bine și-l avertizează când e greșit.

S-a sugerat în mod serios de anumiți educatori că un copil ar trebui să fie lăsat să-și formeze propriile sale idei și convingeri religioase, întrucât este necinstit a i le impune când el este neînstare să gândească singur. Argumentul acesta este greșit, deoarece este imposibil ca un copil să crească fără concepții religioase de vreun fel oarecare. Dacă părinții și tutorii nu-i învață pe copii adevărul, un altul îi va învăța rătăcirea. În privința aceasta nu există neutralitate.

Domnului. Dacă copiii urmează să crească în temerea Domnului, „mustrarea și învățătura” date de părinți trebuie să vină de la Domnul și să aibă aprobarea Lui. Părintele ține locul lui Dumnezeu în fața copilului său imatur – o răspundere cât se poate de serioasă pentru tată și pentru mamă.

Efeseni 6:5

5. Robilor. [„Servi”, KJV]. Gr. *douloi*, „sclavi”, „robi” (vezi Rom. 1,1). Expresia aceasta e folosită adesea de Pavel atât pentru a descrie propria sa legătură cu Hristos, cât și pentru a da sfat cu privire la sclavia care exista în lumea romană (vezi 1 Cor. 7,21-22; Col. 3,22-25; 1 Tim. 6,1-2; Filimon 1 Petru; 1 Petru 2,18-25). Sclavia era practică în vechime, nu numai de păgâni, dar și de creștini în biserica primară. Nicăieri în Scripturi practica aceasta nefirească nu e specific condamnată, dar, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament sunt enunțate principii care ar fi tins cu timpul să o desființeze (vezi la Deut. 14,26; 1 Cor. 7,20-24; Filimon).

Ascultați. [„Fiți ascultători”, KJV]. Urmând instrucțiunea lui Pavel cu privire la legăturile lor cu stăpânii, marele număr de sclavi creștini din imperiu ar fi avut o puternică influență asupra clasei superioare a stăpânilor de sclavi. În felul acesta, marele număr de sclavi ar fi format organizație misionară a cărei putere ar fi fost simțită în întreaga societate. În mod inevitabil, sclavii și stăpânii, fiind adevărați frați, s-ar fi pornit o revoluție socială și religioasă.

Pământești. [„După trup”, KJV]. Expresia aceasta care apare și în Col. 3,22 face deosebire între servitutea lor fizică față de stăpânii lor și supunerea lor spirituală față de Hristos. Sclavia omenească ar putea să întemnițeze trupul, dar nicidecum nu poate să încarcereze duhul. Pavel declară aici întâmplător limitările sclaviei omenești, care putea să ceară serviciul trupului dar nu putea să poruncească spiritului.

Frică și cutremur. Aceasta este o expresie tipică paulină (cf. 1 Cor. 2,3; 2 Cor. 7,15; Fil. 2,12) lăsând a se înțelege multă grijă și seriozitate. Ea e folosită când se prescrie o răspundere importantă înaintea lui Dumnezeu. În cazul de față este vorba despre răspunderea servilor de a avea orice preocupare cu puțință pentru a plăcea stăpânilor lor. Ei nu erau eliberați de către creștinism de obligațiile lor față de stăpânii lor legali, și ar fi trebuit să aibă un adânc simț al datoriei.

Curăție. [„Sinceritate”, KJV]. Gr. *haplotes* (vezi la Rom. 12,8) singura țință ar trebui să fie de a face plăcere lui Hristos în îndeplinirea datoriei față de proprietarul de sclavi. „Nesinceritatea” inimii ar însemna căutarea de a plăcea pe din afară, în timp ce se caută a se evita o bună servire ori de câte ori e cu puțință. Un

sclav ar fi putut să fie ispitit să judece că, întrucât sclavia lui era nedreaptă, era numai drept ca el să caute să-și câștige drepturile prin subterfugiu dacă era necesar. A face ce e drept pentru că e drept este un înalt principiu creștin.

Ca de Hristos. [„Ca lui Hristos”, KJV]. Servii trebuiau să privească la serviciul lor față de stăpânii lor ca parte din serviciul lor pentru Hristos.

Efesenii 6:6

6. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor. [„Nu slujind numai în față”, KJV]. Cuvântul tradus în felul acesta, mai aparține numai în Col. 3,22. E numai de la sine înțeles că sclavii ar fi fost deosebit de susceptibili la ispita de a face serviciu stăpânilor lor numai când erau urmăriți cu privirea, adică serviciu care e săvârșit numai când antreprenorul sau stăpânul supraveghează. Indiferent de cauză, un astfel de serviciu corupe caracterul lucrătorului. De unde porunca de fidelitate și integritate (cf. 2 Cron. 16,9).

Ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor. În opunere cu a fi oameni care caută să placă lui Hristos (vezi Gal. 1,10; 1 Tes. 2,3,4). Unui stăpân de pe pământ poate că i-ar plăcea și serviciu făcut numai când este el de față, pentru că nu-l recunoaște drept ceea ce este, dar creștinul lucrează și pentru Cineva care vede fără greș motivele inimii. Nu e rău de a dori să plăci oamenilor; într-adevăr e o datorie creștină de a te strădui să faci așa, dar a fi pe placul oamenilor cu orice preț, adesea folosind mijloace ca lingușirea și înșelăciunea, este ceva nevrednic de orice persoană care se respectă, creștină sau nu.

Robi ai lui Hristos. [„servi ai lui Hristos”, KJV]. Sau „sclavi ai lui Hristos” (vezi la Rom. 1,1).

Voia lui Dumnezeu. Când cineva face voia lui Dumnezeu, serviciile cele mai mărunte sunt umplute de demnitate, cu condiția ca ele să fie făcute, „din inimă” (cf. 3,23).

Efesenii 6:7

7. Cu bucurie. [„Cu bunăvoință”, KJV]. Aceasta ar putea să implice o calitate și mai înaltă de serviciu decât „curăția inimii”. Servul care dă pe față un interes sincer față de binele stăpânului său și de treburile lui a scăpat deja de greutatea poverii sale și se apropie de starea omului liber. Într-adevăr un sclav, când e chemat în slujba Domnului, este „un slobozit al Domnului” (vezi la 1 Cor. 7,22). Principii de felul acesta, integrate în Evanghelia lui Hristos, cu timpul au distrus sclavia și, între timp a dat alinare sclavilor creștini în decursul veacurilor. Dacă e bunăvoință, aproape orice barieră dintre oameni poate fi doborâtă.

Ca Domnului. Convingerea că cineva e condus de Dumnezeu este un îndemn cât se poate de puternic pentru viața mulțumită, după cum e cunoștința că eforturile cuiva sunt primite de Dumnezeu. Martirul dădea față cu rugul în convingerea aceasta, iar sclavul suporta cu răbdare amarnicile sale nedreptății datorită ei. Totuși, curajul martirului și răbdarea sclavului nu justifică nedreptățile săvârșite și de stăpân. Ei trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru nedreptățile lor.

Efesenii 6:8

8. Știți. [„Știind”, KJV]. Sclavul poate avea siguranța că viața și faptele lui sunt observate de Providență, și că răsplătirile pe care le vor avea alți oameni îi vor reveni și lui. Marile certitudini spirituale sunt moștenirea tuturor credincioșilor.

Fie rob, fie slobod. Comparați expresia acesta din 1 Cor. 12,13; Gal. 3,28; Col. 3,11. Harul lui Dumnezeu nu face nici o deosebire între oameni, deoarece „Dumnezeu nu este părtinitor” (Fapte 10,34). Și nici judecățile Lui nu sunt părtinitoare (Ps. 98,9). Dar subiectul de mângâiere pentru sclav ar fi nu atât de mult că toți erau la fel servi ai lui Dumnezeu, cât că toți primesc la fel de la El răsplătirile împărăției.

Efesenii 6:9

9. Stăruitor. Aici este clar arătat că erau proprietari de sclavi în biserica creștină, oameni convertiți, care trăiau potrivit cu măsura lor de cunoștință spirituală și aveau un simț de răspundere creștină. Unul ca acesta fără îndoială era Filimon (vezi comentarii la carte). Ocupându-se de datoriile stăpânilor, Pavel nu-i supune la condamnare, ci le atrage atenția asupra binelelui și nevoilor sclavilor lor. El stabilește principii care, în decursul timpului la vremea cuvenită, ar fi remediat răul sclaviei. (vezi la Deut. 14,26).

Purtați-vă la fel. Aceasta este versiunea lui Pavel a regulei de aur. Stăpânii trebuie să aibă același spirit față de servi cum sfătuiseră pe servi să aibă față de stăpâni; și nici un stăpân nu ar fi putut să se plângă că sfatul lui Pavel față de servi ar fi încurajat revolta. Apostolul insistase ca servii să acționeze conștiincios și cu fidelitate, cunoscând că privirea lui Dumnezeu era îndreptată asupra lor; stăpânii trebuiau să procedeze la fel. Interesul servilor lor urma să fie la loc de frunte în mintea stăpânilor și tratându-i bine, ei ar fi servit pe Dumnezeu (cf. cu 1 Cor. 4,1). Deși Pavel se ocupă în primul rând de sclavie, tot ce are el de spus poate fi aplicat și relațiilor dintre șefi și subalterni în societatea noastră modernă.

Feriți-vă de amenințări. Evreilor li se dăduseră instrucțiuni speciale cu privire la tratarea sclavilor (Lev. 25,39-43; Deut. 15,12-14; Ier. 34,14) iar de la creștini se aștepta cu mult mai mult, pentru că ei aveau o mai deplină revelație a lui Dumnezeu în Hristos Isus în ce privește legăturile omenești. Amenințarea implică teamă și forță în timp ce metoda Evangheliei este guvernată de iubire. Amenințarea este de obicei începutul cruzimii și trebuie să fie cu totul eliminată. E o solicitare grozavă pentru orice administrator de a-și exercita autoritatea prin iubire și nu prin putere și forță. Nu înseamnă că el să nu aștepte a acțiune promptă, dar avertizările și disciplina lui trebuie să fie exercitate cu stăpânire de sine și iubire creștină. Respectul pentru ceilalți este una dintre cele dintâi dovezi de viață convertită.

Stăpânul lor și al vostru. [„Stăpânul vostru”, KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „Stăpânul și al lor și al vostru”. Și unii și alții, indiferent de poziția socială, datorează spunere Unuia și aceluiși Stăpân. Faptul acesta ar fi trebuit să influențeze pe stăpâni în felul cum tratau pe servii lor. Oricum, orice nedreptate urma să fie supusă judecății divine și toți cei care au unul și același Domn sunt împreună slujitori.

Nu se are în vedere fața omului. [„Căutare la față”, KJV]. Gr. prosopolepsia, literal „primită pe față” (vezi la Rom. 2,11; cf. Col. 3,25). Dumnezeu nu va fi influențat de lucrurile exterioare, de rang sau poziție.

Efeseni 6:10

10. Încolo. [„În cele din urmă”, KJV]. Sau, „cât despre rest”, sau „în privința restului” (cf. Fil. 3,1; 4,8; 2 Tes. 3,1). Pavel ajunge la încheierea epistolei sale. El enunțase temeiul teologic și spiritual de unitate. El dăduse instrucțiuni cu privire la realizarea practică a acestei unități în legăturile din biserică, familie și societate. Acum el este pe punctul de a răspunde la întrebarea care se ivește cu privire la posibilitatea de a trăi potrivit unei asemenea mărturisiri. Cum putem ajunge la aceste virtuți?

Fraților. [„Frații mei”]. Dovezi textuale importante pot fi citate (cf. p. 10) pentru omiterea acestor cuvinte.

În Domnul. Această expresie-temă apare în diferite forme cam de 30 de ori în această epistolă (vezi la cap. 1,1). Aici stă secretul biruinței. Noi, ori rămânem în El, ori altminteri rămânem fără putere (Ioan 15,4-7); însă harul Lui ne este îndestulător (2 Cor. 12,9).

Putere. Apostolul este pe punctul de a zugrăvi vaste oștiri ale răului adunate pentru a copleși biserica. Lupta este disperat de neegală, afară de cazul că biserica face o alianță, prin credință cu izvoarele Atotputerniciei.

Efeseni 6:11

11. Îmbrăcați-vă. Pavel folosește deseori figura „îmbrăcării” (Rom. 13,12; 14,1; 1 Cor. 15,53.54; 2 Cor. 5,3; Gal. 3,27; Col. 3,10; 1 Tes. 5,8). Aici ideea este aceea de a îmbrăca o armătură protectoare pentru credincios.

Toată armătura. Gr. panoplia, „armură deplină”. Cuvântul acesta este folosit în NT în altă parte numai în vers. 13 și în Luca 11,22. O paralelă la ideea lui Pavel se găsește în Isa. 59,16.1. Unii sugerează că acest pasaj ar fi sursa metaforei sale. Alții atrag atenția la cunoștințele sale privind armura ostașului roman, deoarece fusese legat cu lanțuri de unul dintre ei timp de ani de zile. Armura este a lui Dumnezeu, deoarece El este cel care procură fiecare piesă în parte a echipamentului (Ef. 6,14-17). Suntem îndemnați să o îmbrăcăm și să luptăm vitejește. Cel care a făurit armura garantează eficacitatea ei.

Să puteți. Numai în armura divină, vom fi în stare să „ținem piept” [„stăm”].

Uneltirilor. Gr. methodeiai, „uneltire”, „înșelăciune”.

Diavolului. Gr. diabolos (vezi la cap. 4,7). Dacă conflictul nostru ar fi numai cu omul, nevoia de armură nu ar fi atât de evidentă, dar noi avem de a face cu stratagemile și viclenia diavolului. Ispitirea lui Hristos descoperă subtilitatea metodei diavolului, o metodă totdeauna îndreptată către punctul cel mai slab al omului (Mat. 4,1-11; cf. 2 Cor. 2,11; Ef. 2,2; 4,27; 1 Petru 2,11; 5,8). E mult mai ușor de a avea de a face cu o dușmănie pe față decât cu înșelăciunea. Armura lui Dumnezeu e calculată pentru a apăra față de atacuri viclene care altminteri ar nimici pe luptătorul creștin.

Efeseni 6:12

12. Nu avem de luptat. [„Luptăm”, KJV]. Pasajul zice literal: „Lupta noastră nu este contra sângelui și a cărnii”.

Cărnii și sângelui. Literal, „sânge și carne”, ca și în Evrei 2,14. Aceasta este opusul ordinii date în Mat. 16,17; 1 Cor. 15,50; Gal. 1,16. Pavel nu vrea să spună că suntem scutiți de vrăjmași printre oameni, deoarece biserica a avut totdeauna de suferit de pe urma celor nelegiuiți. El se referă la acele duhuri și acele puteri care sunt superioare omului în inteligență ca și în uneltire, forțele satanice asociate în rebeliunea fățișă împotriva lui Dumnezeu și împotriva copiilor Lui. Lupta dintre Hristos și Satana nu e numai de interes local sau pământesc; ea e de însemnătate cosmică, cuprinzând întregul univers al lui Dumnezeu.

Căpeteniilor... domniilor. Vezi la Rom. 8,38; Ef. 1,21; cf. Ef. 3,10; Col. 2,15.

Stăpânilor... acestui veac. [„Stăpânilor... acestei lumi”, KJV]. Literal „stăpânilor lumii întunericului acestui veac”. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) redarea „stăpânilor lumii acestui întuneric”. Vezi la Rom. 8,38. Pavel se referă clar la duhurile rele, care exercită o măsură de autoritate asupra lumii. Comparați expresia „stăpânitorul lumii acesteia”, descriind pe Satana din Ioan 12,31; 14,30; 16,11. Faptul că diavolul e o persoană era clar și pentru scriitorul Apocalipsei (Apoc. 2,10; 12,10).

Duhurilor răutății. [„Nelegiuirea spirituală”, KJV]. Mai bine, „oștile spirituale [sau „elementele”, sau „forțele”] ale nelegiurii”.

În locurile cerești. [„În locurile înalte”, KJV]. Vezi la cap. 1,3. Dovezi textuale pot fi citate (cf. p. 10) pentru omiterea acestei expresii.

Efeseni 6:13

13. De aceea. Adică, din cauza naturii conflictului descris și în vers. 12.

Luați. Întreaga armură a lui Dumnezeu e la îndemână pentru folosire, și creștinul este îndemnat să o îmbrace. După cum o armată trebuie să fie pe deplin echipată înainte de a intra în câmpul de luptă, tot așa creștinul trebuie să fie pregătit cu fiecare apărare spirituală înainte de a da lupta cu diavolului; altminteri el ar suferi o înfrângere sigură.

Toată armătura. Vezi vers. 11. Un soldat pe jumătate înarmat pe bună dreptate va plăti pentru imprudența sa. El iese la luptă cu un fals simțământ de siguranță și vrăjmașul cu mai mult ca sigur va ținti părțile lui neprotejate. Creștinul este vulnerabil în multe puncte și adesea aceea caracteristică despre care el socotește că e cea mai tare se dovedește, sub ispită, a fi cea mai slabă. După cum un lanț nu e mai tare decât cea mai slabă verigă a sa, tot așa creștinul nu e mai tare decât cel mai slab element din caracterul său. În vederea varietății vrăjmașilor care trebuie să fie întâmpinați și a diferitelor slăbiciuni ale trupului, se impune a lua întreaga armătură și nimic mai puțin.

În ziua cea rea. Unii au aplicat acesta la marea luptă finală a bisericii cu puterile răului. Articolul definitiv dă sprijin acestei idei. Alții aplică termenul „ziua cea rea” mai general la orice zi când lupta e deosebit de crâncenă.

Să rămâneți în picioare. Creștinul poate fi în siguranță numai dacă a făcut tot ce a putut mai bine, prin harul lui Dumnezeu.

După ce veți fi biruit toate. Probabilitatea aceasta se referă la a fi făcut totul în ce privește pregătirea pentru luptă. Unii o aplică la faptul că creștinul a făcut tot ce a putut mai bine în cursul luptei. Încrederea în Dumnezeu niciodată nu lipsește pe cineva de privilegiul de a exercita până la extrem propriile sale puteri date de Dumnezeu. Deși este adevărat că lupta niciodată nu va fi câștigată fără armura și puterea lui Dumnezeu, ea nu va fi câștigată fără conlucrarea a ceea ce este omenesc cu aceea ce este dumnezeiesc (vezi MB 142).

Efeseni 6:14

14. Fiți gata dar. Ordinea în care sunt date piesele armurii e probabil ordinea în care le-ar fi îmbrăcat un ostaș roman; astfel există o succesiune logică a ideilor. Metafora e o culminare magnifică a uneia din cele mai profunde scrieri redactate vreodată.

Încins. Cureaua încinsă pe la mijloc ținea laolaltă hainele ostașului care altfel i-ar fi putut împiedica mișcările.

Adevărul. Adevărul abstract, așa cum e indicat de lipsa articolului în textul grecesc. Adevărul despre care se vorbește aici e mai mult decât onestitatea personală; este adevărul lui Dumnezeu sălășluit în inimă, însușit și potrivit căruia se acționează. Comparați un înțeles asemănător al cuvântului în 1 Cor. 5,8; 2 Cor. 7,14; 11,10; Fil. 1,18 și mai înainte în această epistolă în cap. 5,9. Nesinceritatea fariseilor a fost ceea ce a atras asupra-le vina denunțării lui Isus (Mat. 23). Dacă adevărul și integritatea atât intelectuale, cât și morale, nu predomină în domeniul religiei, atunci unde?

Plaoșa. Comparați Israel. 59,17; 1 Tes. 5,8. După cum platoșa acoperă inima soldatului, tot așa dreptatea [neprihănirea] ocrotește viața credinciosului și protejează „organele vitale” ale vieții spirituale.

Neprihănirii. [„Dreptății”, KJV]. Unii aplică aceasta la dreptatea lui Hristos care acoperă pe copilul lui Dumnezeu; alții la credințioșia personală a creștinului față de principii. Ambele sunt necesare pentru lupta cu succes, și Pavel probabil le are pe amândouă în minte. În ce privește o definiție a neprihănirii, vezi Rom. 1,17.

Efeseni 6:15

15. Picioarele încălțate. Picioarele soldatului roman erau bine acoperite cu armuri și încălțate cu sandale. Lucrul acesta era necesar pentru ca mișcările lui pe teren accidentat să fie sigure. Dacă trebuia să aibă stabilitate la asalt, trebuia să aibă picioarele bine apărate.

Râvna. [„Pregătirea”, KJV; „gata fiind”, G. Gal.]. Sau „deplina pregătire”. În figura de stil a lui Pavel sandalele pare că serveau pentru a înlesni purtătorului să stea tare și nu pentru a fugi. Tabloul deci nu este paralel cu acela din Isaia. 52,7.

Evanghelia păcii. În Isaia. 52,7 și Rom 10,15 „picioarele” și proclamarea „Evangheliei păcii” sunt strâns legate, sugerând acțiune, ducerea unei solii cu vești bune. În versetul acesta, însă, ideea pare să fie aceea a statorniciei în lupta creștină, de unde evanghelia în cazul acesta, nu e atât de mult Evanghelia ce trebuie să fie proclamată, cât evanghelia care și-a găsit sălaş în inima creștinului. E un gând frumos și încurajator că războinicul în mijlocul luptei spirituale poate să stea tare și în pace. El are pace cu Dumnezeu (Rom. 5,1). Esențial, Evanghelia este vestea bună că omul nu trebuie să moară, și că e un cuvânt bine primit pentru luptătorul care are să dea piept cu vrăjmași neobosiți. El stă tare întemeiat pe cunoașterea lui Hristos întrupat răstignit, înviat și înălțat la cer, iar aceasta este esența Evangheliei și izvorul păcii sale.

Efeseni 6:16

16. Pe deasupra tuturor. Mai curând, „pe lângă toate acestea”. Dovezi textuale importante sunt împărțite (cf. p. 10) între exprimarea aceasta și „în toate”.

Scutul. Scutul roman era un scut mare oval din lemn și acoperit cu piele, de 1,30 X 0,80 m, destul de mare pentru a proteja bine corpul.

Credinței. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5,4). Credința este

activă, ca și scutul care e ridicat pentru a respinge săgețile arzătoare; e și pasivă în aceea că se încrede în Dumnezeu pentru eliberare. Sub presiunea ispitei de orice fel, credința este ceea ce reface încrederea și face pe om să ducă lupta mai departe. În plus „fără credință este cu neputință de a-I fi plăcuți” (Evrei 11,6).

Stinge. Credința oprește săgețile ispitei înainte ca ele să devină păcat în suflet. Ispitele și toate asalturile vrăjmașului trebuie să fie întâmpinate înainte de a atinge părțile vulnerabile ale trupului spiritual.

Săgețile arzătoare. Săgețile din vechime uneori aveau materiale combustibile ca de pildă călți și smoală, aprinse la capătul săgeții așa ca să dea foc la tot ce atingeau. Aceasta este o imagine corespunzătoare pentru ispitele arzătoare care se reped asupra copilului lui Dumnezeu. Ele pot lua înfățișarea de temere, descurajare, nerăbdare, gânduri nesfinte, invidie, mânie și orice alt viciu. Dar credința în Dumnezeu, ținută sus, le oprește, le stinge flacăra și le face să cadă nevătămate la pământ.

Celui rău. Adică, cel nelegiuit, cel rău, diavolul, care este conducătorul oștirilor care dau asalt.

Efeseni 6:17

17. Coiful. Capul are nevoie de o protecție specială ca fiind o parte extrem de vitală, sediul voinței și inteligenței.

Mântuirii. În 1 Tes. 5,8 coiful este numit nădejdea mântuirii. Mântuirea este prezentă, trecută și viitoare (vezi la Rom. 8,24).

Sabia Duhului. Celelalte părți ale armăturii sunt numai defensive în timp ce aceasta este atât defensivă, cât și ofensivă.

Cuvântul. Gr. rhema, indicând ceva rostit sau vorbit (vezi la cap. 5,26). Expresia „cuvântul lui Dumnezeu” nu trebuie să fie limitată la cuvintele Scripturii care exista atunci. Când epistola aceasta a fost scrisă Scripturile NT erau în curs de producere. Tocmai cu ajutorul săbiei Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, creștinul își deschide drumul prin toate împrejurările.

Efeseni 6:18

18. Faceți în toată vremea... rugăciuni. [„Rugându-vă totdeauna”, KJV]. Literal „rugându-vă în orice vreme” sau „la orice ocazie”. Comparați îndemnul de a se ruga „fără încetare” [neîncetat] (1 Tes. 5,17). Rugăciunea nu este o armă în plus, ci este spiritul, felul în care trebuie să fie purtată toată armătura și lupta. Pavel o recomandă stăruitor ca o stare perpetuă a minții, o atitudine continuă de comuniune cu Dumnezeu (vezi Luca 18,1; Fil. 4,6; Evrei 4,16).

Prin Duhul. [„În Duhul”, KJV]. Vezi la Rom. 8,26.27). Chiar dacă avem cele mai bune intenții, rugăciunile noastre dau la iveală adesa slaba noastră judecată, necredință ascunsă și ignoranță pură în legătură cu ceea ce este cel mai bine pentru noi. Sunt puțini aceia care privind în urmă să un mulțumească lui Dumnezeu că Duhul Sfânt le-a revizuit rugăciunile și le-a prezentat lui Dumnezeu în așa fel încât să le poată da răspuns. Cât de adesea a dat timpul la iveală lipsa noastră crasă de înțelepciune în rugăciunile noastre și cât de recunoscători ar trebui să fim că nu am primit unele lucruri pe care le-am cerut!

Tot felul de rugăciuni și cereri. Aceste două cuvinte mai apar împreună în Fil. 4,6; 1 Tim. 2,1; 5,5; În Fil. 4,6 mulțumirea și cererea sunt adăugate la rugăciune. Recunoștința și mulțumirea sunt două elemente extrem de importante în rugăciunea care biruie.

Vegheați. [„veghind”, KJV]. Vezi la Mat. 24,42; cf. cap. 26,41.

Stăruința. Stăruința în rugăciune nu are scopul de a determina pe Dumnezeu să-Și schimbe gândul, cam în felul cum un copil care se roagă reușește în sfârșit să obțină ceea ce dorește de la un părinte lipsit de bunăvoință. Stăruința în rugăciune, însă, arată clar din partea solicitantului o stare de spirit care dă lui Dumnezeu prilej de a face lucruri pe care altfel nu le-ar putea face (vezi la Luca 18,1-8).

Pentru toți sfinții. Literal „cu privire la toți sfinții”. Sfinții urmează să se susțină unii pe alții prin rugăciune și comuniune. E imposibil pentru cineva să fie „în Hristos” (vezi la cap. 1,1) fără a împărtăși

suferințele sfinților și a-i susține în rugăciune (vezi 1 Petru 5,9). Poate că apostolul înaintând în vârstă, în lanțuri la Roma, se gândește cu mai multă urgență la compasiunea sfinților în vederea cererii pe care e pe punctul de a o face (Ef. 6,19).

Efeseni 6:19

19. Pentru mine. Literal „în favoarea mea”. Această mișcătoare referire din partea viteazului războinic la propriile sale nevoi descoperă umilința sa și sprijinirea lui pe alții pentru înțelegere și susținere. El avea nevoie de rugăciune de mijlocire pentru sine, și adesea exprima nevoia aceea (Rom. 15,30; 2 Cor. 1,1; Fil. 1,19; Col. 4,3 etc.).

Deschid gura... cu îndrăzneală. Vezi la cap. 3,12. Isus „Și-a deschis gura” [„a început să vorbească”] și cu multă autoritate a vestit principiile împărăției Sale (Mat. 5,2) și Pavel dorea o putere asemănătoare. Avea nevoie de îndrăzneală deoarece solia lui era luată în răs de unii și era urâtă de alții.

Dea. Pavel ca și alții era dependent de un dar ceresc (vezi la 1 Cor. 12,8).

Cuvânt. [„Exprimare”, KJV]. Gr. Logos, literal „cuvânt”, „solie” (vezi Mat. 10,19.20; Ioan 1,1; 1 Cor. 12,8).

Taina. Aceasta este a șase oară când cuvântul acesta apare în epistola către Efeseni (cap. 1,9; 3,3.4.9; 5,32; vezi cap. 1,9). Pavel se referă la harul lui Dumnezeu, care cândva fusese ascuns pentru neamuri, dar acum este descoperit (vezi 1 Tim. 3,16).

Efeseni 6:20

20. Al cărei. [„Pentru care”, KJV]. Adică, în favoarea căreia.

Sol. [„Sunt un ambasador”, KJV]. Gr. presbena (vezi la 2 Cor. 5,20).

În lanțuri. [„În legătură”, KJV]. Literal „într-un lanț”. Aluzia fără îndoială este la obiceiul de a lega un deținut de încheietura mâinii sale drepte cu un lanț de încheietura mâinii stângi a unui soldat. În anumite cazuri, deținuților le era îngăduit să-și găsească locuință în afara de închisoare. Evident Petru a dormit între doi soldați încătușat de amândoi (Fapte 12,6) și un incident similar e relatat despre Pavel (cap. 21,33).

Să vorbesc... fără sfială. [„Să vorbesc cu îndrăzneală”, KJV]. Vezi la vers. 19.

Efeseni 6:21

21. Despre mine. [„treburile mele”, KJV; g. Gal.]. El își închipuie că cititorii acestei epistole ar fi interesați să afle mai multe despre situația sa în închisoare (cf. 4,7).

Tihic. El e numit și în Fapte 3,12. El aparținea provinciei Asia (Fapte 20,4) și era probabil un efesean. Apostolul pare să fi avut mare încredere în el, încredințându-i sarcini deosebit de importante tot timpul activității sale. Evident între ei se dezvoltase o adâncă afecțiune. Tihic, fiind un „slujitor credincios” în tot decursul ultimilor ani de suferință dar glorioși, ai lui Pavel. În decursul celei de-a doua întemnițări, Pavel din nou a trimis pe Tihic la Efes (2 Tim. 4,12).

Slujitor. Gr diakonos, „ospătar”, „servitor”, „diacon”, dar probabil nefiind folosit aici tehnic ca despre un diacon (vezi Ef. 3,7; cf. cele de la Marcu 9,35).

Efeseni 6:22

22. Trimis. Vezi p. 994; cf. cele de la Col. 4,8.

Starea noastră. [„Treburiile noastre”, KJV]. În vers. 21, Pavel vorbea de propria sa stare; aici el include pe ceilalți creștini din Roma.

Îmbărbăteze. Pavel știa cât de preocupați erau cititorii lui de starea sa și el dorea să le ușureze gândul de orice neliniște fără rost cum și să le arate cum poate un creștin să-și suporte bucurios suferințele.

Efeseni 6:23

23. Pace. În binecuvântarea lui, apostolul reamintește cuvintele rugăciunii sale de la început (vezi la cap. 1,2).

Fraților. Adică, comunitatea credincioșilor zidiți laolaltă în „trupul lui Hristos” (cap. 4,12).

Dragoste împreună cu credința. Aceasta este iubire în înțelesul ei cel mai larg, unită cu credința, ambele venind de la Dumnezeu. Duhul Sfânt este cel care o toarnă în inimile noastre (Rom. 5,5).

Dumnezeu Tatăl ... Hristos. Vezi la ef. 1,2; cf. 2 Tim. 1,2; Tit 1,4.

Efeseni 6:24

24. Harul. O semnătură caracteristică a lui Pavel (vezi 2 Cor. 13,14; Gal. 6,18 etc.).

În curăție. [„În sinceritate”, KJV]. Literal, „în nesticăciune” (cf. 1 Cor. 15,42). În cuvintele sale finale, Pavel îndreaptă atenția la realitățile veșnice.

Amin. Dovezi textuale (cf. p. 10) favorizează omiterea acestui cuvânt. Totuși el este în acord cu sentimentele atât ale scriitorului, cât și ale cititorului.

Postscriptul urmând vers. 24 [în KJV] nu apare în nici un manuscris timpuriu și nu făcea parte din raportul original, inspirat.

COMENTARIII ELLLEN G. WHITE

AH 199; FE 101; MYP 444

1-3 1T 497

2 PP 308; 2T 80

4 AH 168, 183, 204, 317, 318; CG 259; CT 109, 159, 196, 501; FE 67, 268; MM 180; PK 245; 2T 95, 224, 361; 5T 29, 564; 4T 627, 629; 5T 329, 425; 6T 199

6 AA 460; MYP 228; 3T 192

10 COL 47; Ev 98; PK 175; 8T 300

10, 11 TM 163

10-17 8T 42

10-18 EW 26; 2T 515

11 AH 232; CH 586; CM 32; CT 182; EW 46, 63, 273; FE 299; GW 308; MM 93; MYP 33; 3T 325; 4T 212, 439; 5T 112, 309; 7T 190; 8T 298

11, 12 GC 510; ML 309; Te 110; 6T 41; 9T 219

11-13 EW 60

11-17 MM 113

12 AA 29, 219; CM 115; CT 424, 538; DA 352, 508; GC 208, 510; MH 131; ML 98, 308; MYP 55; PK 111, 142, 176, 489; PP 917; SL 91; SR 398; Te 110; TM 51, 162; 1T 345; 3T 240, 327; 5T 132, 143; 6T 140; 7T 213; 9T 220

12, 13 FE 218

12-18 1T 182

13 EW 60; TH 163, 327; 4T 556

13, 14 ML 310

14 AA 76; ML 311; 1T 588; 4T 123; 9T 61

14-17 AA 502

15 CM 90; Ev 114, 174, 564, 639; GW 305; ML 312; 7T 237; 8T 211, 295; 9T 48; WM 100

16 CT 182; EW 60, 63, 73; ML 313; MYP 61; 4T 213; 5T 281, 294

16, 17 AA 307; 1T 407

17 FE 125; ML 61, 315; Te 276; 1T 469; 4T 441; 5T 104, 426

18 CT 479; FE 490; 2T 321; 5T 190

19 SL 84.